

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YERALTI GÜNLÜKLERİ SERİSİ -2

GREGOR

VE

FELAKET KEHANETİ

Açlık Oyunları Serisinin Yazarı

SUZANNE COLLINS

Ücretsiz PDF Kitap Arama - <https://trantey.org>

TUTKUNU OLDUĞUNUZ AÇLIK OYUNLARI SERİSİNİN YAZARI SUZANNE COLLINS'TEN FARKLI BİR DÜNYA!

YERALTI GÜNLÜKLERİ ARTAN TEMPOSUYLA YEPYENİ BİR MACERADA DEVAM EDİYOR.

Gregor bu kez, New York'un Yeraltı diyarına ait başka bir kehanette anahtar bir rol alacaktır. Bu kehanet, uğursuz bir fare olan *Felaket* hakkındadır. Yeraltındakiler Gregor'u geri getirmek için küçük kız kardeşi Bot'u kaçırlar. Gregor, kendine bağlı yarasa arkadaşı Ares ve huysuz prenses ile birlikte, Bot'u ve *Felaket*'i aramaya başlar. Gregor eğer kehaneti zamanında tamamlayamazsa ne kendi hayatı ne de Yeraltı dünyasındakilerin hayatı bir daha aynı olacaktır...

"Birinci kitapta olduğu gibi, maceracılar yolculukları sırasında serüven, tehlike, ölüm, kayıp ve değişimle karşı karşıya geliyorlar ve sürprizli son bir başka bölümün yolunu açıyor. Gregor'un birinci macerasını bilmeyen okurlar dahil, fantastik türün hayranlarını çok mutlu edecek."

School Library Journal

"...hayranlar, finali daha birçok maceranın sırada olduğuna işaret eden bu heyecan verici, aksiyon yüklü devam bölümüyle hayal kırıklığına uğramayacak."

Booklist

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-4456-10-9

SUZANNE COLLINS

YERALTİ GÜNLÜKLERİ - 2
GREGOR
VE
FELAKET KEHANETİ

İngilizceden Çeviren:
GÜRKANGENÇ

PEGASUS YAYINLARI

Cap'e

I. KISIM

Görev

BÖLÜM

1

Gregor gözlerini açtığında, birinin onu izlemekte olduğuna kesinlikle emindi. Olabildiğince hareketsiz kalmaya çalışarak ufacık yatak odasına göz attı. Tavanda kimse yoktu. Şifonyerinde de öyle. Sonra onun, antenlerini hafifçe oynatması dışında, neredeyse hiç kıpırmadan pencere pervazında oturduğunu gördü. Bir hamam böceği.

"Belanı arıyorsun," dedi yavaşça, hamam böceğine. "Annemin seni görmesini mi istiyorsun?"

Hamam böceği antenlerini birbirine sürttü ama kaçmaya çalışmadı. Gregor iç geçirdi. Kalemlerinin durduğu eski mayonez kavanozunu aldı, kalemleri yatağa boşalttı ve hızlı bir hareketle kavanozu hamam böceğinin üstüne kapadı.

Bunu yapmak için kalkması bile gerekmemiştir. Yatak odası gerçek anlamda bir yatak odası değildi. Büyük ola-

sılıkla bir çeşit ardiye olarak düşünülmüştü. Gregor'un tek kişilik yatağı odaya öyle sıkıştırılmıştı ki, Gregor gece kapıdan girip doğruca yastığına emekleyebiliyordu. Yatağın ayak ucunun baktığı duvarda, çekmeceleri yalnızca yirmi santim açabilmenize karşın dar bir şifonyere yetecek kadar küçük bir girinti vardı. Ödevlerini, yatağının üzerinde bağdaş kurup oturarak, dizlerinin üstüne koyduğu bir tahtanın üzerinde yapması gerekiyordu. Odanın kapısı da yoktu. Ama Gregor şikâyet etmiyordu. Sokağa bakan bir penceresi vardı, tavanlar güzel ve yüksekti ve evdeki herkesten daha fazla mahremiyete sahipti. Kimse odasına çok fazla girip çıkmıyordu... Tabii hamam böceklerini saymazsanız.

Sahi, son zamanlarda hamam böceklerinin neyi vardı? Evde her zaman bir miktar hamam böceği olmuştu ama bu aralar ne zaman arkasını dönse bir tane görüyormuş gibi geliyordu. Kaçışmıyorlar. Saklanmaya çalışmıyorlar. Yalnızca oturup... onu izliyorlardı. Garipti. Ve onları canlı tutabilmek çok fazla çaba gerektiriyordu.

Geçen yaz dev bir hamam böceği New York'un kilometrelerce aşağısındaki bir yerde, iki yaşındaki kız kardeşi Bot'un hayatım kurtarmak için kendisinininkini feda ettiğinde, bir daha hamam böceği öldürmeyeceğine yemin etmişti. Ama annesi onları görürse, bir ayakları çukurda olurdu. Annesinin hamam böceği radarı faaliyete geçmeden onları evden çıkarmak Gregor'a düşüyordu. Hava sıcakken onları yakalayıp yangın merdivenine bırakıyordu. Ama şimdi aylardan aralıktı ve böceklerin dışarıda donmasından korkuyordu, o yüzden son zamanlarda onları elinden geldiği kadarıyla mutfak çöpüne koymaya çalışıyordu. Orada mutlu olacaklarını düşünüyordu.

Gregor hamam böceğini dürterek pervazdan itti ve mayonez kavanozunu ters çevirdi. Banyonun, Bot'un yatak odasının ve yedi yaşındaki kardeşi Lizzie ile büyükannesinin paylaştığı yatak odasının olduğu koridorda sessizce ilerleyip oturma odasına girdi. Annesi çoktan çıkmıştı. Hafta sonları servis yaptığı kahve dükkanındaki sabah vardiyasına gitmiş olmalıydı. Annesi aslında zaten hafta içinde bir dişçinin yanında kabul görevlisi olarak tam zamanlı çalışıyordu ama son zamanlarda tek bir kuruşa bile çok ihtiyaçları vardı.

Gregor'un babası çekyatta yatıyordu. Uykusunda bile uyumuyor gibiydi. Parmakları seğiriyor ve ara sıra battaniyesini çekip mırıldanıyordu. Babası. Zavallı babası...

Babası iki buçuk yıldan fazla bir süre New York'un çok aşağılarında, devasa, gaddar sıçanlar tarafından esir tutulduktan sonra bir enkaza dönmüştü. Orada yaşayanların taktığı adla, Yeraltı'nda kaldığı süre boyunca açlık çekmiş, ışıktan yoksun kalmış ve asla anlatamayacağı biçimde fiziksel işkence görmüştü. Kâbuslarla acı çekiyor ve bazen uyanık olduğunda bile gerçeklikle yanılsamayı birbirinden ayırmakta güçlük çekiyordu. Ateşi çıktığı zamanlarda -ki sık sık ateşleniyordu-bu daha kötü bir hâl alıyordu, çünkü rutin olarak doktorlara görünmesine karşın, Yeraltı'ndan getirdiği garip hastalıktan kurtulamıyordu.

Gregor çamaşırlıhanedeki bir ızgarada sıkışmış Bot'un peşine düşmeden ve babasının kurtarılmasına yardım etmeden önce, ailesi bir arada olursa her şeyin kolay olacağını düşünürdü. Hâlâ babasına tekrar kavuşmuş olmanın yalnız kalmaktan bin kat iyi olduğunu düşünse de, her şeyin çok da kolay olmadığını farkındaydı.

Gregor sessizce mutfığa geçti ve hamam böceğini çöp tenekesinin içine bıraktı. Kavanozu tezgâhın üzerine koydu ve boş olduğunu fark etti. Buzdolabında bir kutu süt, içinde belki bir bardak çıkacak kadar elma suyu ve bir kavanoz hardal vardı. Gregor kendini hazırlayarak dolabı açtı. Yarım somun ekmek, biraz fıstık ezmesi ve bir kutu yulaf ezmesi. Yulaf ezmesi kutusunu salladı ve rahat bir nefes aldı. İçinde kahvaltı ve öğle yemeğine yetecek kadar vardı. Günlerden cumartesi olduğu için Gregor'un evde yemesi şart değildi. Bayan Cormaci'ye yardım etmeye gidecekti.

Bayan Cormaci. Birkaç ay içinde, meraklı bir komşu- dan bir çeşit koruyucu meleğe dönüşmesi ne kadar da garipti. Gregor onunla, Bot ve babalarıyla birlikte Yeraltı'ndan dönmelerinden kısa bir süre sonra binanın girişinde karşılaşmıştı.

"Eee, nerelerdeydiniz bayım?" diye sormuştu kadın ona. "Bütün apartmanı ölesiye korkuttunuz." Gregor ona, ailece karar verip uydurdıkları hikâyeyi anlatmıştı: Çamaşırhaneden kaybolduğu gün Bot'u birkaç dakikalığına oynaması için parka götürmüştü. Virginia'daki hasta amcasını ziyarete giden ve çocukları da yanında götürmek isteyen babasına rastlamışlardı. Gregor babasının annesini aradığını düşünmüştü; babası Gregor'un annesini aradığını düşünmüştü; geri dönene kadar sebep oldukları krizden haberleri olmamıştı.

"Hmm," dedi Bayan Cormaci, Gregor'a sert bir bakış atarak. "Babanın Kaliforniya'da oturduğunu sanıyordum."

"Öyleydi," demişti Gregor. "Ama artık yanımıza döndü."

"Anlıyorum," demişti Bayan Cormaci. "Demek hikâye bu?"

Gregor inandırıcılıktan uzak olduğunu bile bile başını sallayarak onaylamıştı.

"Hmm," demişti Bayan Cormaci bir kez daha. "Eh, yerinde olsaydım üzerinde çalışırdım." Ve başka bir şey söylemeden çekip gitmişti.

Gregor kadının onlara kızgın olduğunu sanmıştı ama o bundan birkaç gün sonra kahveli kekle kapılarını çalmıştı. "Babana kahveli kek getirdim," demişti kadın. "Eve hoş geldin hediyesi. Evde mi?"

Kadını içeri almak istememişti ama babası sahte, neşeli bir sesle, "Bayan Cormaci mi geldi?" diye seslenmiş ve kadın, kekiyle birlikte doğruca içeri dalmıştı. Babasının, bir deri bir kemik, beyaz saçlı, çekyatın üstünde kamburu çıkmış görünüşü kadının aniden durmasına yol açmıştı. Onu sorguya çekme planı vardysa bile, o anda vazgeçmişti. Onun yerine, kadın havadan sudan bir iki söz edip gitmişti.

Derken, okulların açılmasından birkaç hafta sonra, bir akşam annesi eve yeni bir haberle gelmişti. "Bayan Cormaci cumartesi günleri ona yardım etmen için seni tutmak istiyor," demişti annesi.

"Ona yardım etmek mi?" diye sormuştu Gregor dikkatlice. "Hangi konuda yardım edeceğim?" Bayan Cormaci'ye yardım etmek istemiyordu. Ona bir sürü soru

sorar ve muhtemelen tarot kartlarıyla geleceğini okumak isterdi ve...

"Bilmiyorum. Evindeki bazı işlerde ona yardım etmeni istiyor. İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin. Ama kendine biraz harçlık çıkarmak için iyi bir yol olabileceğini düşünmüştüm," demişti annesi.

Ve Gregor daha sonra bu işi yapması gerektiğini, üstelik kazanacağı parayı kendi cep harçlığını çıkarmak, sinema, çizgi roman ya da başka şeyler için kullanmak yerine, eve vereceğini anlamıştı. Babası evde olsa bile, fen öğretmeni olarak işine geri dönebilmesinin yolu yoktu. Evden yalnızca birkaç kere çıkmıştı ve o da doktora gitmek içindi. Evdeki altı kişinin hepsi annesinin kazanabildiği kadarıyla geçiniyordu. Hastane masrafları, okul gereçleri, kıyafet, yiyecek, kira ve yaşamak için gerekli olan diğer her şey için annesinin kazandığı pek yeterli olmuyordu.

"Saat kaçta orada olmamı istiyor?" diye sormuştu Gregor.

"Onda olsan iyi olacağını söyledi," diye yanıtlamıştı annesi.

Birkaç ay önce o ilk cumartesi günü, evde yeteri kadar yiyecek olmadığı için Gregor yalnızca birkaç bardak su içmiş ve Bayan Cormaci'nin evine doğru yola koyulmuştu. Kadın kapıyı açtığı anda, Gregor'un yüzüne muhteşem, leziz bir koku çarptı. Ağzı o kadar sulanmıştı ki merhaba demeden evvel yutkunması gerekmişti.

"Ah, güzel, geldin," dedi Bayan Cormaci. "Beni takip et."

Gregor kendini garip hissederek kadını mutfığa kadar takip etti. Ocağın üstünde devasa bir sos tenceresi kaynı-

yordu. Bir başka tencerede lazanya erişteleri vardı. Tezgâhın üstüne sebzeler yığılmıştı.

"Bu akşam kilisemde bir bağış gecesi var ve lazanya götüreceğimi söyledim. Nedenini sorma." Bayan Cormaci bir kâseye birkaç kepçe sos boşalttı, üçgen şeklinde büyük bir dilim ekmek koydu, bir takırtıyla masaya bıraktı ve Gregor'u kâsenin önündeki sandalyeye itti. "Tadına bak."

Gregor emin olamayarak kadına baktı.

"Tadına bak! Servis edilip edilemeyeceğini öğrenmem lazım," diye ısrar etti Bayan Cormaci.

Gregor ekmeği sosa batırıp bir ısırık aldı. O kadar güzeldi ki gözleri sulanmıştı. "Vay be," dedi, yutkunduktan sonra.

"Beğenmedin. İğrenç olmuş. Bütün tencereyi döküp bakkaldan hazır sos almalıyım," dedi Bayan Cormaci.

"Hayır!" dedi Gregor, dehşete kapılarak. "Hayır. Bu, hayatımda tattığım en güzel sos!"

Bayan Cormaci yanına bir kaşık koydu. "Öyleyse ye ve ellerini sabunla yıka çünkü doğrama işi yapacaksın."

Gregor sosu ve ekmeği bitirdikten sonra kadın ona zeytinyağında sotelediği sebze yığınlarını doğrama işini verdi. Gregor lor peynirinin içine yumurta kırıp baharatla karıştırdı. Büyük, yassı erişteleri, peyniri, sosu ve sebzeleri üst üste, üç devasa tavaya yerleştirdiler. Gregor kadının bulaşıkları yıkamasına yardım etti ve kadın öğle yemeği vaktinin geldiğini ilân etti.

Yemek odasında, ton balığı salatalı sandviçlerini yerken, Bayan Cormaci hepsi de yetişkin ve farklı eyaletler-

de yaşayan üç çocuğundan ve beş yıl önce vefat etmiş Bay Cormaci'den bahsetti. Gregor, Bay Cormaci'yi hayal meyal hatırlıyordu. Ona çeyreklikler ve bir keresinde bir beyzbol kartı veren iyi bir adamdı.

"Onu özlemediğim bir gün bile yok/" dedi Bayan Cormaci. Ardından kek getirdi.

Öğle yemeğinden sonra, Gregor kadına bir dolabı boşaltmasında yardım etti ve kadının aşağıdaki ardiyesine birkaç kutu taşıdı. Kadın saat ikide, Gregor'a işinin bittiğini söyledi. Okulun nasıl gittiği haricinde ona başka soru sormamıştı. Kırk dolar, küçükken kızına ait olan kışlık bir ceket ve lazanyalardan birini vererek onu gönderdi. Gregor itiraz etmeye kalktığında kadın, "Bağış gecesine üç la-zanya götüremem," dedi. "İnsanlar iki tane alır. Üç taneyle gidersen herkes büyük bir gösteriş budalası olduğunu düşünür. Peki ne olacak? Üçüncüyü ben mi yiyeceğim? Bu kolesterolle? Götür. Ye. Git. Önümüzdeki cumartesi görüşürüz." Ve kapıyı yüzüne kapattı.

Bu çok fazlaydı. Hepsi. Ama annesine sürpriz yapabilir ve yiyecek bir şeyler ve belki evde ihtiyaç duyulan birkaç ampul alabilirdi. Lizzie'nin bir monta ihtiyacı vardı. Ve lazanya... Nedense en iyi kısmı da buydu. Aniden kapıyı çalmak ve Bayan Cormaci'ye, Yeraltı hakkındaki gerçeği ve bütün olan biteni anlatıp ve ona yalan söylediği için üzgün olduğunu söylemek istedi. Ama yapamazdı...

Lizzie pijamalarıyla mutfığa girdiğinde Gregor zınk diye düşüncelerinden sıyrıldı. Kardeşi yaşına göre ufak tefekti ama yüzündeki endişe ifadesi onu yediden daha

büyük gösteriyordu. "Bugün yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordu kız.

"Elbette, fazlasıyla," dedi Gregor, endişe duymuyor-muş gibi görünmeye çalışarak. "Bak, kahvaltıda yulaf ezmesi ve öğle yemeği için de fıstık ezmesi sandviç yiyebilirsiniz. Ben yulaf ezmesini hazırlamaya başlayayım."

Lizzie'nin ocağı kullanmasına izin yoktu ama kâselerin olduğu dolabı açabilirdi. Dört kap çıkardı ve ardından duraksadı. "Kahvaltı mı edeceksin yoksa...?"

"I-ıhh, bu sabah hiç aç değilim," dedi Gregor, midesi gurulduyor olmasına karşın. "Ayrıca Bayan Cormaci'ye yardım etmeye gidiyorum."

"Kaymaya daha sonra mı gideceğiz?" diye sordu kız.

Gregor başını salladı. "Hı, hı. Bot ile seni Central Park'a götüreceğim. Tabii babam iyiyse."

Çöpün yanında plastik bir kızak bulmuşlardı. Üzerinde büyük bir çatlak vardı ama babaları selobantla onu tamir etmişti. Gregor kardeşlerine, bütün hafta boyunca onları kaymaya götüreceğine söz verip durmuştu. Ama babalarının ateşi olursa, içlerinden birinin onunla ve zamanının büyük bir kısmını ailesinin Virginia'daki çiftliğinde olduğunu sanarak geçiren büyükanneleriyle kalması gerekiyordu. Ve babalarının ateşi genellikle öğleden sonraları çıkıyordu.

"İyi değilse, evde ben kalırım. Bot'u götürürsün," dedi Lizzie.

Gregor Lizzie'nin gitmek için can attığını biliyordu. Daha yedi yaşındaydı. Hayat onun için neden bu kadar zor olmak zorundaydı?

Gregor sonraki birkaç saati Bayan Cormaci'nin büyük cam bir güveçte soslu patates hazırlamasına, antika saatlerden oluşan garip koleksiyonunu parlatmasına ve Noel süslemelerini ardiyeden çıkarmasına yardım ederek geçirdi. Bayan Cormaci Gregor'a, Noel için ne istediğini sorduğunda, Gregor yalnızca omuzlarını silkti.

O gün parayla ve bir fiçı soslu patatesle birlikte oradan ayrılırken, Bayan Cormaci ona harika bir şey daha verdi. Oğlunun eski iş botları. Çok az eskidiler ve Gregor için birazcık büyüktüler, ama sağlam ve su geçirmezlerdi, bileklerinin üzerine kadar da bağcıkları vardı. Gregor'un tek ayakkabısı olan ayağındaki spor ayakkabılar, burun kısmından parçalanmaya başlamıştı ve bazen, vıcık vıcık çamurlu sokaklarda yürüdükten sonra, bütün gün okulda nemli ayaklarla dolaşıyordu.

"Oğlunuzun bunları istemediğinden emin misiniz?" diye sordu Gregor.

"Oğlum mu? Onları kesinlikle ister. Yer kaplaması için dolabımda durmalarım ister, böylece yılda bir kere gelip 'Hey, işte eski botlarım,' diyebilir ve onları dolaba geri koyabilir. Ütümü alırken bir daha o botlara takılıp düşersem, onu evlatlıktan reddedeceğim. Ben pencereden atmadan onları buradan götür!" dedi Bayan Cormaci, botlara hoşnutsuzca el sallayarak. "Önümüzdeki cumartesi görüşürüz."

Gregor eve vardığında, babasının iyi olmadığını gördü.

"Siz gidin. Kaymaya gidin. Biz büyükanneyle birlikte güzel güzel otururuz," dedi babası ama titremekten dişleri takırdıyordu.

Bot başında plastik kızakla etrafta dans ediyordu. "Ka'maya gidelim mi? Ka'maya gidelim mi Ge-go?"

"Ben kalırım," diye fısıldadı Lizzie, Gregor'a. "Ama gitmeden önce o ateş düşürücüden biraz bulabilir misin? Dün bitti."

Gregor da kalmayı düşündü ama Bot pek dışarı çıkmıyordu ve Lizzie onu tek başına kaymaya götüremeyecek kadar küçüktü.

Gregor eczaneye koşturup ateş düşüren haplardan bir kutu aldı. Eve dönerken sokakta ikinci el kitap satılan bir tezgâhın önünde durdu. Birkaç gün önce buradan geçerken bir bulmaca kitabı dikkatini çekmişti. Fazlasıyla hırpalanmıştı ama içine göz attığında bulmacalardan yalnızca bir ya da iki tanesinin çözülmüş olduğunu gördü. Adam kitabı bir dolar karşılığında ona sattı. Gregor son olarak gerçekten kalın kabuklu, pahalı cinsten iki tane Yafa portakalı aldı. Lizzie bunlara bayılırdı.

Gregor kitabı ona verdiğinde Lizzie'nin küçük yüzü aydınladı. "Ah! Ah, kalem bulmalıyım!" dedi kız ve koşarak uzaklaştı. Bulmacalara delirirdi. Sayı bulmacaları, sözcük bulmacaları, hangisi olursa... Ve yedi yaşında olmasına rağmen yetişkinler için hazırlanmış olan pek çoğunu çözebiliyordu. Küçük bir çocukken dışarı çıktığında ve bir dur levhası gördüğünde hemen saymaya başlardı, "Levha, helva..." Anında harflerin yerlerini değiştirerek aklına gelen bütün sözcükleri bulmaya çalışırdı. Kendine engel olamıyormuş gibi.

Gregor ona Yeraltı'nı anlatırken, korkunç sıçan kral Gorgor'den bahsederken hafifçe soluğunu tutmuştu.

"Gorger! Bu senin isminle aynı, Gregor!" Aynı isim demek istememişti, Gorger'in harflerinin yerlerini değiştirip Gregor elde edilebileceğini kastediyordu. Bunu başka kim fark edebilirdi ki?

Gregor, Lizzie'yi evde bıraktığına memnundu. Büyü-kanneleri uyuyordu, babası ilacını almıştı ve Lizzie babalarının yanındaki sandalyeye kıvrılmış, portakal dilimini emerek mutlu mutlu bir kriptogramı çözüyordu.

Bot'un heyecanı o kadar bulaşıcıydı ki şimdi Gregor da kendini mutlu hissediyordu. Ayaklarının sıcak, rahat ve kuru kalması için fazladan bir çift çorap daha giymiş ve yeni botlarının uçlarına tuvalet kâğıdı doldurmuştu. Ailesinin evde küçük bir orduya yetecek kadar soslu patatesi vardı. Etraflarında hafifçe döne döne yağın altında kaymaya gidiyorlardı. Şimdilik işler yolundaydı.

Kaymak için büyük bir tepesi olan Central Park'a giden metroya bindiler. Parkta bazıları sık kızaklarıyla, bazıları yıpranmış eski kızaklarıyla kayan pek çok insan vardı. Biri büyük bir çöp poşetinin üzerinde kayıyordu.

Tepeden aşağı her kaydıklarında, Bot sevinç çığlıkları atıyor ve durduklarında hemen, "Bir daha Ge-go. Bir daha!" diye bağıırıyordu. Hava kararmaya başlayana kadar kaydılar. Cadde çıkışlarından birinin yakınında Gregor Bot'un oynaması için bir süre bekledi. O bir ağaca yaslanırken, kardeşi karda ayak izleri bırakmaya kendini kaptırmıştı.

Parktaki kızaklar, çam ağaçları ve çocukların yaptığı komik, yumru yumru kardan adamlarla Noel havası hisse-

diliyordu. Elektrik direklerinden büyük, parıltılı yıldızlar sallanıyordu. İnsanlar, Ren geyikleri ve kırmızı çiçeklerle süslenmiş alışveriş çantalarıyla geçiyordu. Gregor kendini neşeli hissetmeliydi ama Noel onu endişelendiriyordu.

Ailesinin hiç parası yoktu. Bu onun için çok dert değildi. O, on bir yaşındaydı. Ama Bot ve Lizzie küçüklerdi ve yılın bu zamanının, bir Noel ağacı, armağanlar, (bacaları olmadığı için kullandıkları) montlarını astıkları askıdaki çoraplar ve yiyecek güzel şeylerle birlikte eğlenceli olması, büyülü olması gerekiyordu.

Gregor, Bayan Cormaci'den kazandıklarından biraz para biriktirmeye çalışıyordu ama topladığına bakılırsa, ateş düşürücü, süt ya da bebek bezi gibi başka masraflar çok çıkmıştı. Bot için gerçekten çok fazla bez almıyordu. Şu anda bile muhtemelen altının değişmesi gerekiyordu ama Gregor yanında hiç bez getirmemişti, bu yüzden gitmek zorundaydılar.

"Bot!" diye seslendi Gregor. "Gitme zamanı!" Etrafına göz gezdirdi ve yolu aydınlatan lambaların yanmakta olduğunu gördü. Hava neredeyse kararmıştı. "Bot! Gidelim!" dedi Gregor. Ağaçtan uzaklaştı, bir daire çizdi ve korkuyla sarsıldığını hissetti. Düşünceye daldığı o kısa zaman zarfında Bot ortadan kaybolmuştu.

BÖLÜM 2

Bot!" Gregor paniğe kapılmaya başlamıştı. Kardeşi bir dakika önce tam burada duru-yordu. Değil mi? Yoksa kendisi düşünmekle çok meşguldü de, zamanın nasıl geçtiğini anlamamış mıydı? "Bot!"

Nereye gitmiş olabilirdi? Ağaçların arasına mı? Caddeye mi? Ya biri onu götürmüşse? "Bot!"

Etrafta sorup soruşturacak kimse de yoktu. Hava karanınca park boşalmıştı. Sakin kalmak için gayret eden Gregor, kardeşinin karda bıraktığı ayak izlerini takip etmeye çalıştı. Ama o kadar fazla ayak izi vardı ki! Hem etrafı güçlkle görebiliyordu!

Aniden yakınlarda bir köpeğin havladığını duydu. Belki köpek Bot'u bulmuştu ya da en azından sahibi onu görmüş olabilirdi. Gregor, ağaçların arasından geçip yakınlardaki bir lambanın aydınlattığı ufacık bir meydana

doğru koştı. Hırçın küçük bir teriyer, havlayıp koşarak bir sopanın etrafında bir sopanın etrafında daireler çiziyordu. Ara sıra sopayı ısırtıyor, iyice sallıyor ve yere bırakıyordu. Ardından çılginca havlamaya devam ediyordu.

Kışlık koştur kıyafetleri giymiş hoş bir kadın ortaya çıktı. "Petey! Petey! Ne yapıyorsun?" Kadın köpeği kucakladı ve uzaklaşırken Gregor'a bakarak başını iki yana salladı. "Üzgünüm, bazen biraz deliye dönüyor."

Ama Gregor yanıt vermedi. Gözlerini dikmiş köpeği çılginca çeviren sopaya ya da sopa olduğunu düşündüğü şeye bakıyordu. Pürüzsüz, parlak ve siyahtı. Sopayı eline alıp ikiye katladı. Kırık bir sopaya benzemiyordu. Bir ba- ' cağa benziyordu. Bir böcek bacağına. Devasa bir hamam böceği bacağına.

Hızla başını çevirerek bölgeye göz attı. O yaz Yeraltı'ndan döndüklerinde, Central Park'a açılan bir dizi tüneldен geçerek yukarı çıkmışlardı. Tüneller caddenin yakınındaydı, tıpkı şu anda olduğu gibi.

İşte, yerde. Şu büyük taş levha. Kardaki izlerden anlaşıldığına göre, son zamanlarda yerinden oynatılmıştı ve tekrar yerine koyulmuştu. Levhanın kenarının altına kırmızı bir şey sıkışmıştı. Gregor, kırmızı şeyi çekerek çıkardı. Bu Bot'un eldiveniydi.

Yeraltı'ndaki dev hamam böcekleri Bot'u putlaştırmış-lardı. Ona prenses demişler ve onu onurlandırmak için özel bir dans ayini yapmışlardı. Şimdi de onu burnunun dibinde oynarken kaçırmışlardı.

"Bot..." dedi Gregor hafifçe. Ama kardeşinin şu anda onu duyamayacağını biliyordu.

Cep telefonunu çıkardı. Cep telefonu alacak paraları yoktu ama ailedeki üç kişi gizemli biçimde kaybolduktan sonra annesi bir tane almaları konusunda ısrar etmişti. Evi aradı. Babası çıktı.

"Baba? Benim, Gregor. Bak, bir şey oldu. Kötü bir şey. Central Park'tayım, bu yaz yukarı çıktığımız yerin yakınında ve hamam böcekleri, hani devasa olanlar, anladın mı? Buradaydılar ve Bot'u götürdüler. Onu yeterince yakından izlemiyordum, benim hatam ve... geri dönmem gerekiyor!" Gregor acele etmesi gerektiğini biliyordu.

"Ama... Gregor..." Babasının sesi şaşkınlık ve korku doluydu. "Aşağı..."

"Mecburum baba. Yoksa Bot'u bir daha göremeyebiliriz. Hamam böceklerinin ona ne kadar düşkün olduklarını biliyorsun. Bak, bu kez annemin polisi aramasına izin verme. Yapabilecekleri hiçbir şey yok. Hemen dönmezsem, insanlara grip ya da öyle bir şey olduğumuzu söylersiniz, tamam mı?"

"Dinle, orada kal. Seninle geliyorum. Elimden geldiğince çabuk gelirim," dedi babası. Gregor, babasının ayağa kalkmaya çalışırken nefes nefese kaldığını duyabiliyordu.

"Hayır baba! Hayır, asla başaramazsın. Bir blok aşağıya bile yürüyemiyorsun!" dedi Gregor.

"Ama... Ama gitmene izin veremem..." dedi babası. Gregor babasının ağlamaya başladığını duyabiliyordu.

"Endişelenme. Ben iyi olacağım. Yani, orada daha önce de bulunmuştum. Ama şimdi gitmem gerekiyor baba, yoksa çok uzaklaşacaklar." Gregor taş levhayı yana kaydırma-ya çabalıyordu.

"Gregor? Yanında ışık var mı?" diye sordu babası.

"Hayır!" dedi Gregor. Bu gerçek bir sorundu. "Bir dakika, evet! Evet, var!"

Bayan Cormaci metrodayken elektrik kesilirse diye ona ufak bir el feneri vermişti. Feneri anahtarlığına takmıştı. "Bir el fenerim var. Baba, artık gitmek zorundayım."

"Biliyorum evlat. Gregor... Seni seviyorum." Babasının sesi titriyordu. "Dikkatli ol, olur mu?"

"Olurum. Ben de seni seviyorum. Yakında görüşürüz, tamam mı?" dedi Gregor.

"Görüşürüz," diye fısıldadı babası boğuk bir sesle.

Ve ardından Gregor delikten aşağı inmeye başladı. Telefonu ceplerinden birine sokup diğerinden anahtarlığını çıkardı. Küçük el fenerini açtığı anda, aletin gücüne epeyce şaşırdı. Taş levhayı iterek kapattı ve uzun, dik merdivenlerden inmeye başladı.

Dibe vardığında durdu ve geçen yaz onu buraya getiren yolu kafasında yeniden canlandırmaya çalışarak bir dakika için gözlerini kapadı. O zamanlar yanından hiç ayrılmayan Ares adındaki iri, siyah bir yarasanın sırtında uçmuşlardı. Yeraltı'nda, bir insan ve bir yarasa durum ne kadar çaresiz olursa olsun birbirlerini her zaman koruyacaklarına dair bir yemin edebiliyordu. Ardından ikisi birbirlerinin 'bağı' olarak adlandırılıyordu.

Ares uçarak Gregor'u, Bot'u ve babasını Yeraltı'ndan geri getirmiş, onları merdivenlerin dibinde bırakmış ve... sağa doğru gitmişti! Gregor sağa gittiğinden oldukça emin olduğu için o yönde koşmaya başladı.

Tünel soğuk, karanlık ve ıssızdı. Burayı, toprağın derinliklerinde karşılaştığı menekşe gözlü, solgun Yeraltılı-lar değil, normal insanlar inşa etmişti, ama Gregor New Yorkluların bu tüneli uzun zaman önce unuttuklarından oldukça emindi.

El fenerinin ışığı bir fareyi aydınlattı ve fare korku içinde sekerek uzaklaştı. Buralara ışık gelmiyordu. İnsanlar buraya inmiyordu. *Onun* burada ne işi vardı?

"Buna inanamıyorum," diye düşündü Gregor. "*Oraya* inmek zorunda kaldığıma inanamıyorum!" Dev hamam böceklerinin, örümceklerin ve hepsinden kötüsü sıçanların garip, karanlık topraklarına geri dönmek! İki metrelik alaycı, uzun sivri dişli yaratıklardan birini görme düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Annesi bundan hoşlanmayacaktı.

Geçen yaz bir gece geç saatte nihayet eve döndüklerinde, annesi endişeden deliye dönmüş haldeydi. İki kayıp çocuğu, güçlkle yürüyebilen kayıp babalarıyla birlikte ortaya çıkmıştı ve ardından hep birlikte oturup ona yerin kilometrelerce altındaki bir ülke hakkındaki garip bir hikâye anlatmışlardı.

Gregor, annesinin ilk başta onlara inanmadığını anlamıştı. Eh, kim inanırdı ki? Ama annesi yine de Bot'un gevezeliklerini duymazdan gelememişti.

"Bü'ük böcekler anne! Bü'ük böcekleri seviyorum! Atta gidiyoruz!" demişti Bot, annesinin kucağında sevinçle zıplayarak. "Yarasaya bindim. Ge-go yarasaya bindi."

"Hiç sıçan gördün mü bebeğim?" diye sormuştu annesi yavaşça.

"Sıçan kötü," demişti Bot kaşlarını çatarak. Ve Gregor bunun, hamam böceklerinin sıçanları tarif ederken kullandıkları ifadenin aynısı olduğunu hatırlıyordu. Kötülerdi. Çok kötü. Şey, çoğu...

Hikâyeyi, annesinden gelen yoğun sorular üzerine üç kez anlatmışlardı. Ona orada yaşayan devasa örümceklerin dokuduğu Yeraltı kıyafetlerini göstermişlerdi. Sonra beyaz saçlı, titreyen, bir deri bir kemik babası vardı.

Şafak sökünce, annesi artık onlara inanmaya başlamıştı. Şafaktan bir dakika sonra, hepsinin de bir bir düştüğü, çamaşırhanedeki ızgarayı mühürlemek için aşağı inmiş, çivi çakmış, vidalamış, yapıştırmış, orayı kapatmak için her şeyi yapmıştı. Gregor ile beraber ızgaranın yanına bir kurutucu ittirmişlerdi. Fazla dikkat çekmemesi için çok yakına koymamaya dikkat etmişlerdi. Kimsenin oraya giremeyeceği ve onu açamayacağı kadar yakında olmalıydı.

Ardından annesi çamaşırhaneyi yasak bölge ilân etmişti. Kimse oraya inmeye izinli değildi, asla! Bu yüzden haftada bir çamaşırları yıkamatiğe götürüyor, Gregor da çamaşırları taşımaya için ona yardım ediyordu.

Ama annesi Central Park'taki bu girişi hesaba katmamıştı. Tabii kendisi de. Ta ki şimdiye dek.

Tünel bir ayrıma geldi. Bir dakika duraksadı, ardından doğru yön olduğunu umarak sola yöneldi. İlerledikçe tünel değişmeye başladı. Tuğlalar gitti ve yerlerini doğal taş duvarlar aldı.

Gregor son merdivenlerden de aşağı indi. Bunlar doğal taştan oyulmuştu. Gerçekten eski görünüyorlardı. Yüz-

lerce yıl önce yerin derinliklerinde yeni bir dünya kurmak için aşağı inmeye başladıklarında, Yeraltılılar tarafından yapılmış olmaları gerektiğini tahmin etti.

Tüneller kıvrılıp dönmeye başladı ve çok geçmeden Gregor'un aklı karıştı. Ya hamam böcekleri Bot'u tamamen farklı bir yöne götürürken bu tüneller karmaşasında tam anlamıyla kayboluyorduysa? Ya geride bıraktığı merdivenlerden yanlış bir dönüş yapmışsa... Ya... hayır, işte! El feneri yerdeki kırmızı bir noktayı aydınlattı ve Gregor Bot'un tek parmaklı eldiveninin ikincisini de aldı. Kardeşi onları hiç bırakmayabilirdi. Çok şükür.

Gregor koşarken ayaklarının altında bir çıtırtı fark etmeye başladı. El fenerini yere tuttuğunda, zeminin tünelde olabildiğince hızlı ve telaşlı ilerleyen çeşit çeşit küçük böceklerle kaplı olduğunu gördü.

Durumu incelemeyi bırakırken botlarının üzerinden bir şey zıpladı. Bir fare. Koşarak yanından geçen düzine-lercesi vardı. Ve duvarlarda da... Az önce yanından geçen köstebeğe benzer bir hayvan mı görmüştü? Tüm zemin büyük, tüyler ürpertici bir panikle Gregor'un gittiği yöne giden yaratıklarla kaynıyordu. Birbirlerini yemeye çalışmıyorlardı. Savaşmıyorlardı. Bir keresinde haberlerde bir orman yangınından kaçarken gördüğü hayvanlar gibi yalnızca kaçıyorlardı. Bir şeyden korkmuşlardı. Ama neden?

Gregor, el fenerinin ışığını arkasına tuttu ve aradığı yanıt oradaydı. Yaklaşık elli metre ötede, ona doğru dörtlüyle koşan iki sıçan vardı. Yeraltı türünde.

BOLUM

3

Gregor dönüp koşmaya başladı. "Ah Tanrım!" dedi soluk soluğa. "Burada ne arıyorlar?" Hamam böcekleri Bot'u kapmıştı. Onların bacaklarından birini görmüşü. Ama Yeraltı sıçanları yüzeyin bu kadar yakınında ne yapıyordu?

Ama bu daha sonra çözülecek bir şeydi, çünkü şu an daha büyük sorunları vardı. Sıçanlar arayı kapatıyordu ve epey hızlıydılar. Bir plan yapmaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Onlardan kaçamazdı; tırmanarak onları atlata-mazdı; on beş santimlik dişleri ve jilet keskinliğinde pençeleri olduğundan, onlarla dövüşemeyeceğinden de emindi ve...

"Off!" Sert bir yüzeye çarptı. Çarptığı şey diyaframına denk gelmiş ve ciğerlerindeki havanın boşalmasına yol açmıştı. El fenerini düşürdü ama fener boşlukta düşerken Gregor, Ares'in onları eve götürmek için gelip zar zor girdiği taştaki dairesel boşluğu fark etti. Çok, çok aşağıda bir

yerlerde muazzam Yeraltı okyanusu uzanıyordu. Burası 'Su Yolu'ydu.

Gregor hiç düşünmeden bacaklarını dairenin kenarından salladı ve delikten geçerek kendini aşağı sarkıttı. Bacakları serbestçe sallanırken parmaklarıyla kenara tutu-nuyordu. "Belki sıçanlar beni burada göremez," diye düşündü ve anında yaptığı şeyin aptallığını anladı. Sıçanların hiçbir şey *görmeye* ihtiyacı yoktu. Sıçanlar yönlerini, muhteşem koku alma duyuları sayesinde buluyordu. O yüzden insanlar tarafından takip edilirken bulunan iyi bir saklanma yeri, sıçanları atlatmaya çalışırken yararsızdı.

Evet, işte gelmişlerdi. Sıçanların pençelerinin, taşların üstünde çıkarttığı tiz sesi ve soluk alıp verişlerini, ardından da şaşkın konuşmalarını duyabiliyordu.

"Ne yapıyor?" diye homurdandı biri.

"Hiçbir fikrim yok," dedi ikincisi.

Birkaç saniye için Gregor, kendi kalp atışından başka bir şey duyamadı. Derken ikinci sıçan, "Ha, ha, saklandığını düşünmüyorsun, değil mi?" dedi tükürükler saçarak.

Ve gülmeye başladılar. Bu pis, kulak tırmalayıcı bir kahkahaydı.

"Elma dersem çık, armut dersem çıkma!" dedi ilk ses ve sıçanlar tekrar kahkahaya boğuldu. Gregor onları göre-miyordu ama yerde yuvarlandıklarına bahse girerdi.

iki seçeneği vardı. Geri tırmanıp zifiri karanlıkta sıçanlarla yüzleşmek ya da kendini aşağıdaki karanlığa bırakmak ve boğulmadan ya da birinden birinin akşam yemeği olmadan önce Yeraltı kâşiflerin onu bulmasını ümit etmek.

Hayatta kalma olasılıklarım tartmaya çalışıyordu. Her iki şekilde de çok düşüktü. Her iki şekilde de Bot'u bulma ve eve götürme olasılığı...

"Atla, Yerüstlü," diye mırladı bir ses. Bir saniye için Gregor sesin sıçanlara ait olduğunu düşündü ama onlar hâlâ güldüklerine göre, olamazdı ve zaten ses de onların-kine benzemiyordu. Bu tıpkı...

"Atla, Yerüstlü," dedi ses bir kez daha ve bu kez sesi sıçanlar da duydu. Gregor onların ayağa fırladıklarını hissedebiliyordu.

"Öldür onu!" diye hırladı ilki ve sıcak, kızgın soluğu parmaklarına değdiğinde Gregor, olasılıkları düşünmekten vazgeçip kendini bıraktı.

Saniyeler önce tutunduğu taş çıkıntının üstünde, garip sıçan küfürleri yağmuruyla birlikte, pençelerin sürtme seslerini duyabiliyordu.

Derken serbest düşüşün mide bulandırıcı hissi onu yiyip bitirmeye başladı. Daha önce iki kere olmuştu bu: Bir keresinde Bot'un peşinden çamaşırhanedeki ızgaradan düşmüş, bir keresindeyse babasını, kardeşini ve arkadaşlarını kurtarmaya çalışırken devasa bir boşluğa atlamıştı. "Bu," diye düşündü, "asla alışamayacağım bir şey."

Ares neredeydi? Duyduğu ses Ares'in sesiydi, değil mi? Bir an için Gregor yarasayı duyduğunu sandı ama ardından sese sıçanların da tepki verdiğini hatırladı.

"Ares!" diye seslendi. Karanlık Gregor'un sesini bir havlu gibi emiyordu. "Ares!"

"Oof!" dedi Gregor, her şeyden çok şaşkınlık içinde,

çünkü yarasa aniden altında belirivermişti; artık karanlıkta düşmüyor, yarasamn üstünde yol alıyordu.

"Ahbap, ortaya çıktığına sevineyim mi!" dedi Gregor, elleri Ares'in ensesindeki kalın kürke yapışmış şekilde.

"Burada olmana sevindim Yerüstlü," dedi Ares. "Bu kadar düşmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bunun sana rahatsızlık verdiğini biliyorum ama ışık sopanı alıyordum."

"Işık sopamı mı?" dedi Gregor.

"Arkanda," dedi Ares.

Gregor arkasına dönünce hafif bir parıltı gördü. Ares'in sırtındaki kürkün içinde parlayan küçük el fenerini aldı.

"Teşekkürler!"

Işık onu biraz sakinleştirdi.

"Ahbap, ne olduğunu asla tahmin edemezsin! O ha- mam böcekleri parka gelip Bot'u kaçırdı! Onu burnumun dibinden çaldılar!" Gregor hamam böceklerine gerçekten kızmıştı. "Yani, ne sanıyorlardı? Fark etmeyeceğimi mi düşündüler?"

Ares sağa döndü ve Su Yolu-'nun bir kenarında ilerleyen bir sırtın üzerinde uçmaya başladı. "Hayır Yerüstlü, hamam böcekleri..."

"Peki, umursamayacağımı mı düşündüler? Onu kapıp kaçmak sorun değilmiş ve ben de sanki, 'Ah, şey, sanırım artık Bot'u bir daha göremeyeceğim,' diyecekmişim gibi."

"Bunu düşünmüyorlardı," dedi Ares.

"Onu almaya gelmeyeceğimi mi düşündüler? Ve onu

öylece alıkoyabileceklerini ve etrafta dans ettirebileceklerini ve ona, 'Patty Cake' söyletebileceklerini ve..." dedi Gregor.

"Sürünenler takip edeceğini biliyordu," diye araya girdi Ares, Gregor kontrolünü kaybetmeden önce.

"Elbette takip edecektim! Ve ahbap, o böcekleri elime geçirdiğim zaman bütün bunlar için sağlam bir açıklamaları olsa iyi olur. Bölgelerinden ne kadar uzaktayız?" diye sordu Gregor.

"Birkaç saat. Ama seni Regalia'ya götürüyorum," dedi Ares.

"Regalia'ya mı? Ben Regalia'ya gitmek istemiyorum!" dedi Gregor. "Beni hamam böceklerine götür, hem de hemen götür!" diye emretti Gregor.

Küt!

Gregor boylu boyunca sırtüstü yere düştü. Ares onu taş bayırın üzerine fırlatmıştı. Gregor ağzını daha açama-dan yarasa onu göğsünden yakaladı. Pençelerini ceketinin içine geçirdi.

Ares'in yüzü Gregor'un yüzünden yalnızca birkaç milim uzaktaydı. Yarasanın dudakları bir hırlama şeklinde diş etlerine kadar geriye çekilmişti. "Senden emir almıyorum Yerüstlü. Bunu baştan açıklığa kavuşturalım. Senden emir almıyorum!"

"Hey!" dedi Gregor, Ares'in hiddeti karşısında şaşkına dönerek. "Derdin ne?"

"Derdim şu anda bana büyük ölçüde Henry'yi hatırla- tıyor olman," dedi Ares.

Bu, Gregor'un Ares'in yüzünü adamakıllı gördüğü ilk seferdi. Yeraltı'ndaki ışık genelde loştu. Ve Ares'i siyah kürkünün içindeki siyah gözleri, siyah burnu, siyah ağzıyla sahip olduğu tekdüze siyahlığı yüzünden görebilmek oldukça zordu. Ama el fenerinin doğrudan gelen ışığı altında Gregor, yarasanın öfkeli olduğunu görebiliyordu.

Ares, Gregor'un hayatını kurtarmıştı. Gregor ise, Ares'i, ölümden farksız olan sürgünden kurtarmıştı. Birbirlerine bağlıydılar ve birbirleri için ölümüne savaşmaya yemin etmişlerdi. Ama birkaç kelimedenden fazla konuşmuş-lukları yoktu. Ares ona tepeden bakarken, Gregor yarasa hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğini fark etti.

"Henry'yi mi?" dedi Gregor, çünkü aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

"Evet Henry'yi. Eski bağım. Hatırlıyorsundur, sana daha fazla zaman verebilmek için kayaların üstüne düşerek ölmesine izin verdim," dedi Ares, neredeyse alaycı bir şekilde. "Ve şu anda ikinizin de düşmesine izin vermem gerekip gerekmediğini düşünüyorum. Çünkü Henry gibi sen de, hizmetçin olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır, düşünmüyorum!" diye itiraz etti Gregor. "Bak, geldiğim yerde hizmetçilerimiz bile yok. Yalnızca kardeşimi almak istiyorum!"

"Ben de seni kardeşinle elimden geldiği kadar çabuk bir araya getirmeye çalışıyorum. Ama Henry gibi sen de beni dinlemiyorsun," dedi Ares.

Gregor bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yarasa her konuşmaya çalıştığında onu dinlemeden

konuşup durmuştu. Ama Henry ile kıyaslanmak hoşuna gitmiyordu. O hainden başka bir şey değildi. Yine de, belki yakışksız davranmış *olabilirdi*.

"Tamam, özür dilerim. Deliye dönmüştüm ama seni dinlemem gerekiyordu. Artık göğsümden çekil," dedi Gre-gor.

"Göğsümden çekil, ne?" dedi Ares.

"Göğsümden çekil!" dedi Gregor, tekrar sinirlenmeye başlayarak.

"Tekrar dene," dedi Ares. "Çünkü bu bana daha çok bir emir gibi geldi."

Gregor dişlerini gıcırdattı ve yarasayı geri itme dürtüsünü bastırdı. "Göğsümden - çekil - *lütfe*."

Ares ricayı bir süre düşündü, tatmin edici olduğuna karar verdi ve kanatlarını hafifçe açarak yana sıçradı.

Gregor doğrulup göğsünü ovuşturdu. Yaralanmamıştı ama Ares'in pençelerini geçirdiği ceketinde birkaç tane büyük delik vardı.

"Hey! Şu pençelerine dikkat edebilir misin? Ceketime ne yaptığına bak!" dedi Gregor.

"Önemi yok. Ne de olsa onu yakacaklar," dedi Ares kayıtsızca.

Gregor o an koca bir görgüsüze bağlanmış olduğuna karar verdi. Ve Ares'in de aynı sonuca ulaşmış olduğundan oldukça emindi.

"Pekâlâ," dedi Gregor soğuk soğuk. "Demek Regalia'ya gitmemiz gerekiyor. Neden?"

"Sürünenler kardeşini oraya götürdü/" dedi Ares, Gregor'un kiyle eşleşen bir tonla.

"Peki sürünenler kardeşimi neden Regalia'ya götürmek istesin?" diye sordu Gregor.

"Çünkü/" dedi Ares, "sıçanlar onu öldürmeye yemin etti."

BÖLÜM

4

Onu öldürmeye mi? Ama neden?" diye sordu Gregor afallayarak.

"Bunu 'Felaket Kehaneti' öngörmüş," dedi Ares.

"Felaket Kehaneti." Gregor şimdi hatırlıyordu. Yeral-tı'ndan ayrılırken Luxa'ya bir daha asla gelmeyeceğini söylemiş, kız da, "Felaket Kehaneti'nde öyle demiyor," demişti. Ve ardından Gregor bunu Vikus'a sormaya çalışmış ama yaşlı adam yanıt vermekten kaçınarak onu yarasasına doğru ittirip yola çıkmaları emrini vermişti. Bu yüzden Gregor kehanetin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama içinde kendi adının geçtiği ilk kehanet on iki kişilik bir grubun dört üyesinin ölümüyle sonuçlanmış ve sayısız kişinin ölümüne yol açan bir savaşı tetiklemişti.

Üzerine bir dehşet hissi çöktü. "Kehanet ne diyor Ares?"

• 39 •

"Vikus'a sor," dedi Ares kısaca. "Lafımın kesilmesinden bıktım."

Gregor, Ares'in sırtına tırmandı ve tek söz etmeden Regalia'ya uçtular. Gregor, Ares'e kızgındı ama ailesini tekrar tehlikeye attığı için kendine daha çok kızgındı. Evet, Luxa ona Felaket Kehaneti'nden bahsetmişti. Annesiyle birlikte çamaşırhanedeki ızgarayı kapadıklarından beri Gregor Yeraltı'na dönme fikrini aklından çıkarmıştı. "Çamaşırhaneden uzak dur, Yeraltı'ndan uzak dur," diye düşünüp durmuştu. Ama Bot'u Central Park'a nasıl götürebilmişti? Orada bir giriş olduğunu biliyordu! İkinci bir , kehanet olduğunu biliyordu! Güvende olduklarını düşünerek aptallık etmişti.

Taştan yapılmış zarif kente ulaştıklarında, şehir o kadar sessizdi ki Gregor gece olmalı diye düşündü. Eh, Yeraltı'nda Yerüstü'ndeki gibi güneş ya da ay, gün ya da gece olmadığı için gece göreceliydi. Ama Gregor o anda şehrin büyük kısmının uykuda olduğu sonucuna vardı.

Ares saraya yöneldi ve pek çok yarasamn inmesine olanak sağlayan kocaman, tavansız Büyük Salon'a yumuşak bir iniş yaptı.

Vikus tek başına durmuş, sabırla beklemekteydi. Yaşlı adam, çok kısa kesilmiş gümüş rengi saçları ve sakalı, genelde gülümsediğinde göze çarpan kırışıklıkları ve menekşe rengi gözleriyle, tam olarak Gregor'un hatırladığı gibi görünüyordu. Gregor, Ares'in sırtından inerken gülümsü-yordu.

"Merhaba Vikus," dedi Gregor.

"Ah, Yerüstlü Gregor! Ares seni bulmuş. Seni çamaşırhanedeki geçitte aramasının en iyisi olacağım düşünmüştüm ama o Su Yolu'na bakma konusunda ısrar etti. Birbirinizin bağı olarak çoktan benzer biçimde düşünmeye başladığınızı görüyorum," dedi Vikus.

Ne Ares ne de Gregor yanıt verdi. Birbirleriyle doğru düzgün konuşmadıkları için aralarında bir çeşit zihinsel bağ varmış gibi davranmak aptalca görünüyordu.

Vikus ikisine birden baktı ve ardından devam etti. "Pekâlâ... hoş geldin! İyi görünüyorsun. Ailen nasıl?"

"İyiler, teşekkürler. Bot nerede?" diye sordu Gregor. Vikus'u severdi ama hamam böceklerinin Bot'u kaçırması ve kehanetin getirdiği tehditle oluşan yeni durumlar, hoşbeş etme isteğini öldürüyordu.

"Ah, o haylazların kısa bir süre içinde kardeşinle gelmesi gerekiyor. Mareth onları karşılamak için bir grupla yola çıktı ve Luxa'yı onlara katılmaktan vazgeçiremedim. Şimdiye kadar Ares elbette sana durumumuzu anlatmıştır," dedi Vikus.

"Tam olarak değil," dedi Gregor.

Vikus bir kez daha ikisine de baktı ama ne Gregor ne de Ares renk verdi.

"Pekâlâ... İlk önce birlikte Felaket Kehaneti'ni incelememiz gerekiyor. Belki hatırlarsın, Yeraltı'ndan ayrılırken ondan biraz bahsetmiştim," dedi Vikus.

"Çok az," diye mırıldandı Gregor. Tüm hatırladığı Vikus'un yola çıkması için onu acele ettirdiği ve kesinlikle hiçbir şey söylemediği idi.

"Sandwich'in odasına gidelim. Ares, sen de gel lütfen" dedi Vikus ve saraya girdi.

Gregor arkasından kanat çırparak gelen Ares'le birlikte adamı takip etti.

Vikus, sağlam ahşap kapıya varana dek konuşmadı. Pelerinininden bir anahtar çıkarıp kilidi açtı. Kapı ardına kadar açıldı. "Kehaneti sağında bulacaksın," dedi Vikus ve Gregor'a girmesini işaret etti.

Gregor kapının yanındaki duvardan meşaleyi alıp içeri girdi. Oda tamamen, 1600'lerde Regalia'mn kurucusu Sandwich'li Bartholomew tarafından taş duvarlara oyulmuş ufacık sözcüklerle kaplıydı. Sözcükler kehanetleri oluşturuyordu; Yeraltılıarm onlarla yaşadığı ve öldüğü Sandwich'in imgelemleriydibunlar. Gregor'un odaya ilk girişinde kapıya bakan duvar, küçük bir kandille aydınlanıyordu. Sandvovich'in 'Gri Kehanet'i oyduğu yer orasıydı. O bölge şu an karanlıktaydı. Kandil onun sağındaki duvara yerleştirilmişti. Yukarıda şiire benzeyen bir şey vardı. Bu, o olmalıydı. Felaket Kehaneti.

Gregor daha iyi görebilmek için meşaleyi kaldırdı ve okumaya başladı:

*ALTLI DÜŞTÜĞÜNDE, ÜSTLÜ ATLADIĞINDA,
YAŞAM ÖLÜM OLDUĞUNDA,
ÖLÜM YAŞAMI GETİRDİĞİNDE,
BİR ŞEY BÜYÜYECEK KARANLIKTA,
MEZARA ÇEVİRMEK İÇİN YERALTI'NI.*

*AŞAĞIDA EŞELEDİĞİ DUYULUYOR,
UZUN SÜREDİR UNUTULMUŞ KAR SIÇANI,
BEYAZ POSTA GİZLENMİŞ KÖTÜLÜK
SAVAŞÇI SÖNDÜRECEK Mİ IŞIĞINI?*

*NE GÜÇSÜZLEŞTİREBİLİR SAVAŞÇIYI?
YANAN KEMİRGENLER NE ARAMAKTALAR?
YALNIZCA ZAR ZOR KONUŞABİLEN BİR ENİK,
BÜTÜN YERALTI'NI ZAPTEDEN.*

*ÖLDÜR BEBEĞİ, ÖLDÜR KALBİNİ,
ÖLDÜR EN HAYATİ PARÇASINI.
ÖLDÜR ŞİMDİ HÜKÜM SÜREN BARIŞI,
KEMİRGENLERİN OLSUN GÜCÜN ANAHTARI!*

Gregor bunun ne anlama geldiğini, 'Gri Kehanet'i anladığından daha fazla anlamamıştı. Ama akli, onu iliklerine kadar ürperten bir ibareye takılmıştı: Bebeği öldür... Öldür bebeği... Öldür bebeği... Bot...

"Pekâlâ, bu şeyin tamamını gözden geçirmek istiyorum. Hemen şimdi ve şu anda," dedi Gregor.

Vikus başım salladı. "Evet, kehaneti parça parça incelemek akıllıca olacaktır. İlki kadar üstü kapalı değil, ama bilmen gereken şeyler var. En baştan başlayalım mı?" Ke-

hanete doğru ilerledi ve parmaklarını ilk iki dizenin üzerinde gezdirdi. "Ben bunu binlerce kez okuduğum için sen ikinci gözsün. Söyle bana Gregor, ne anladın?"

Gregor bu kez dizelere daha dikkatli baktı...

*ALTLI DÜŞTÜĞÜNDE, ÜSTLÜ ATLADIĞINDA,
YAŞAM ÖLÜM OLDUĞUNDA,
ÖLÜM YAŞAMI GETİRDİĞİNDE,*

...ve dizelerin ne anlama geldiğini bildiğini fark etti. "Bu benimle Henry hakkında. Üstlü benim, atladım. Altılı *, Henry, düştü. Ben yaşadım, o öldü."

"Evet ve Yeraltı'na çok fazla hayat getirdiklerinden, Kral Gorger ve sıçanları da öldü," dedi Vikus.

"Hey, bunu bana daha önce neden söylemedin? Belki o zaman neyin gelmekte olduğunu bilirdim!" dedi Gregor.

"Hayır Gregor, bu daha sonra anlaşılabilir bir şey. 'Altılı' yalnızca Henry'yi değil, herhangi bir Yeraltı yaratığını ya da Yeraltı'nın kendisini işaret ediyor olabilir. 'Üstlü' baban olabilir. Atlayışın gerçek bir atlayış değil, zihinsel ya da ruhsal bir atlayış olabilir. Henry'nin düşüşü herhangi bir fiziksel ölümü kastediyor olabilir, güç ya da onurdan düşmekten bahsetmiyor. Aslında Yeraltının gerçek anlamda düşüp ölmesi çok alışılmış bir şey değil. Henry bu şekilde öleceğini asla tahmin etmezdi," dedi Vikus.

"Neden?" diye sordu Gregor. Vikus,

Ares'e göz atıp duraksadı.

"Çünkü onu yakalamamı bekliyordu," dedi Ares, lafı dolandırmadan.

"Evet," dedi Vikus. "İlk kehanet bize gerçekten bulanık geliyordu ama artık elbette su gibi berrak görünüyor. Devam edelim mi?"

Gregor bir sonraki parçayı okudu.

*BİR ŞEY BÜYÜYECEK KARANLIKTA,
MEZARA ÇEVİRMEK İÇİN YERALTI'NI.*

"Yani kötü bir şey geliyor. Ölümcül bir şey," dedi bu kez Gregor.

"Gelmiyor. Şu anda burada ve bir süredir de buradaydı. Yalnızca, sıçanlar onu gizliyordu, kendilerinden bile. Bir sonraki dörtlükte bununla ilgili daha fazla şey bulacaksın," dedi Vikus, sonraki dört dizeyi göstererek.

*AŞAĞIDA EŞELEDİĞİ DUYULUYOR,
UZUN SÜREDİR UNUTULMUŞ KAR SIÇANI,
BEYAZ POSTA GİZLENMİŞ KÖTÜLÜK
SAVAŞÇI SÖNDÜRECEK Mİ İŞİĞİNİ?*

Gregor bir süre dizeleri inceledi. "Bu bir sıçan. Beyaz bir sıçan mı?"

"Yeraltı'nda kar yağmadığı için uzun süre önce unutulmuş karın rengi. Buna karşın çok güzel olduğunu tahmin ediyorum," dedi Vikus biraz özlemle.

"Öyle," dedi Gregor. "Şu anda her yerde kar var. Kar her şeyin daha güzel görünmesini sağlar." Sağlardı da; yeni yağdığında... Yeri ve çöpleri örter ve şehir kısa bir süre için temiz ve yenilenmiş gözükürdü. Ve ardından sulu çamura dönüşürdü. "Demek bu beyaz sıçan?.."

"Efsanelerde vardır. Sandwich, Yerüstü'nde yaşarken bile beyaz sıçanın hikâyelerini biliyordu. Tarihe göre her birkaç yüzyılda bir, bir tanesi ortaya çıkacak, diğer sıçanları çevresinde toplayacak ve bir korku krallığı yaratacak. Kurnazlık, güç ve boyut olarak içlerindeki en dikkat çeki-cisidir," dedi Vikus.

"Boyut mu?" dedi Gregor. "Burada yaşayan diğer sıçanlardan daha iri olacağını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Oldukça," dedi Vikus. "Efsaneye göre. Ve şu anda, bu yaratıkla Yeraltı arasında duran tek şey sensin. Savaşçı. Sen ona karşı bir tehditsin. O yüzden beyaz sıçan bu kadar dikkatlice gizlendi. Sıçanlar onu bulmanı istemiyor. Ama savunmasız bir tarafın da var."

Vikus hafifçe üçüncü dizeye vurdu ve Gregor okumaya devam etti.

*NE G ÜÇS ÜZLEŞTİREBİÜR SAVAŞÇIYI?
YANAN KEMİRGENLER NE ARAMAKTALAR?
YALNIZCA ZAR ZOR KONUŞABİLEN BİR ENİK
B ÜTÜN YERALTI'NI ZAPTEDEN.*

"'Enik' ile neyin kastedildiğini biliyor musun?" diye sordu Vikus.

"Ripred bir keresinde Luxa ile Henry kendisine itaat etmedikleri için onlara enik demişti," dedi Gregor. Ve aniden babasını kurtarmasına yardım eden iri ve yaralı sıçanın bütün bunların ne kadarım bildiğini merak etti.

"Hiç kuşkusuz bunu alaycı bir ifadeyle ve onlara komutanın onda olduğunu hatırlatmak için söylemiştir. Sıçanlar için 'enik' bebek demektir. Senin en yakınındaki tek bebek de, Bot/" dedi Vikus.

Gregor gözlerinin kehanetin son dizesine çekildiğini hissetti.

ÖLDÜR BEBEĞİ, ÖLDÜR KALBİNİ,

ÖLDÜR EN HAYATİ PARÇASINI.

ÖLDÜR ŞİMDİ HÜKÜM SÜREN BARIŞI,

KEMİRGENLERİN OLSUN GÜCÜN ANAHTARI!

"Demek Bot'u," Gregor güçlkle söyleyebildi; "öldürürlerse, bana bir şey olacağını düşünüyorlar."

"Bu bir şekilde seni dağıtacak," dedi Vikus. "Ve bu olursa, sıçanlar geri kalanlarımıza üstün gelecek."

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Gregor ama çok korkuyordu. "Bot olduğundan emin misin?"

"Olabileceğimiz kadar eminim. Ona yakınlığın biliniyor. Kendini feda etmen, Kral Gorger'in kardeşini öldürmesine izin vermektense onun üzerine atlamam... Bunlar herkes üzerinde büyük etki bıraktı. Aklına söz konusu olabilecek başka bir bebek geliyor mu Gregor?" diye sordu Vikus ciddiyetle.

Gregor başını iki yana salladı. Bebek, Bot idi. Ve bir ko-

nuda haklıydılar: Sıçanlar kardeşini öldürürse, Gregor'un içinde bir şeyler dağılırdı.

"Öyleyse kardeşimi neden buraya getirdiniz? Onu neden güvende olduğu Yerüstü'nde bırakmadınız?"

"Çünkü güvende değildi. Sen de öyle. Sürünenler sizi korumak için gece gündüz peşinizdeydi," dedi Vikus.

Gözünün önüne o sabah mayonez kavanozuyla yakaladığı hamam böcekleri geldi. "Küçük olanları mı kastediyorsun?"

"Evet, aşağıdaki büyüklerle iletişim halindeler. Ama sıçanlar da seni izliyordu. Siz Yeraltı'ndan ayrıldıktan kısa bir süre sonra kardeşinin canını almak için fırsat kollamak üzere ailenin hareketlerini izlemeye başladılar," dedi Vikus. "Bu senin evinde mümkün değildi. Ama bugün dışarı çıkıp onunla geçitlerden birinin çok yakınına gitme riskine girdin."

"Central Park'a kaymaya gitmiştik," dedi Gregor.

Derken Ares konuştu. "Yerüslü tünellerde kemirgenler tarafından takip ediliyordu. Onlardan kaçmak için Su Yolu'na atlamak zorunda kaldı."

"Öyleyse sürünenler Bot'u tam zamanında kurtarmış olmalı. Bugün sıçanların hedefi kardeşindi, Gregor," dedi Vikus.

"Beni neden öldürmediler?" diye sordu Gregor uyuşmuş halde.

"Bundan memnuniyet duyarlardı. Ama senin atlayıp hayatta kalabildiğini gördüler, o yüzden bunu başarabilecek kadar kendilerine güvenemediler," diye yanıtladı Vi-

kus. "Ve şu an kehanet onlar için daha önemli. Bot'u öldürerek seni mahvetmek istiyorlar."

Gregor, "Ben hâlâ Yerüstü'nde daha güvende olacağımızı düşünüyorum. Central Park'a gitmeyiz olur biter. Bot'u evden çıkartmayız..." demesine rağmen bunun daha güvenli olacağından çok da emin değildi.

"İstediğin buysa seni hemen geri gönderebilirim. Ama kardeşini bulurlar Gregor, bir kere akıllarına koydular. Onların düşüncesine göre bu bir yarış. Beyaz sıçan öldürülmeden önce Bot'u öldürmeleri gerekiyor. Yalnızca biri hayatta kalabilir. İster inan ister inanma, kardeşini Yeraltı'na onu korumak için getirdik," dedi Vikus.

"Ve kendinizi korumak için," dedi Gregor.

"Evet. Ve kendimizi korumak için," dedi Vikus. "Ama kaderlerimiz birbirine geçmiş olduğu için, bu aynı şey gibi görünüyor. Peki, kararın ne? Seni eve mi götürelim yoksa sonuna kadar bizimle mi olacaksın?"

Gregor, bazen evlerinin duvarlarından çıkan sürtünme seslerini düşündü. Babası bunun büyük olasılıkla yalnızca fareler olduğunu söylese de, o sesler annesini geriyordu. Ama ya sıçanlardıysa? Ya sıvanın birkaç santim ötesinden Bot'u izliyorlardıysa? Belki de onu izliyor, bekliyor ve dev sıçanlara rapor veriyorlardı... Kapıda bir kayma sesi oldu. Gregor başını çevirdiğinde Bot'un bir anteni eğik dev bir hamam böceğinin sırtında, kapıda durmakta olduğunu gördü.

"Ge-go!" diye kıkırdadı kız. "Gezdim! Temp, Bof u gezdirdi!"

O kadar mutluydu ki... ve küçük... ve güçsüz... Günün yirmi dört saati ona göz kulak olamazdı... Okula gitmesi gerekiyordu... Onu koruyacak başka kimse yoktu... bugün aptalca davranmış olsa bile... Bu tekrar olursa, sıçanlar New York'ta onu bir dakika içinde öldürebilirlerdi. Belki bir dakika bile sürmezdi.

"Kalıyoruz," dedi Gregor. "Bu iş bitene kadar burada kalıyoruz."

BÖLÜM

5

Ge-go'ya git!" dedi Bot, Temp'e, topuklarını hafifçe hamam böceğinin kabuğuna vurarak ve böcek ona itaat edip kızı Gregor'un yanına götürdü. Bot kayarak aşağı indi, koştu ve Gregor'un bacağına sarıldı.

"Selam Bot," dedi Gregor buklelerini karıştırarak. "Nelerdeydin?"

"Atta gittim! Hızlı! Hızlı atta!" dedi kız.

"Vikus'u hatırlıyor musun?" diye sordu Gregor adamı göstererek.

"Selam! Selam sana!" dedi Bot mutlu mutlu.

"Hoş geldin, Bot," dedi Vikus. "Özlemiştik seni."

"Selam, yarasa!" dedi Bot, Gregor onu görmezden gelmesine karşın Ares'e el sallayarak.

"Selam, Temp," dedi Gregor hamam böceğine. "Bir

dahaki sefere Bot ile kaçmadan önce bana haber verebilir misin? Ödümü patlattın."

"Bizden nefret mi ediyorsun Yerüstlü, nefret mi?" diye sordu Temp.

Ah, harika, şimdi de hamam böceğinin duygularını incitmişti. Çok alınganlardı. "Hayır, sizden nefret etmiyorum, yapma. Bot'u götürdüğünüz için korktum yalnızca. Nerede olduğunu bilmiyordum," dedi Gregor.

"Bizimleydi o, bizimle," dedi Temp, şimdi de aklı karışmıştı.

"Evet, biliyorum. Artık biliyorum. Ama parktayken bilmiyordum," dedi Gregor. "Endişelendim."

"Bizden nefret mi ediyorsun, Yerüstlü, nefret mi?" diye tekrarladı Temp.

"Hayır! Onu bir yere götürecekseniz bana söylemenizi istiyorum yalnızca," dedi Gregor. Temp'in antenleri fark edilecek derecede uzamıştı. Bu konuşma hiçbir yere gitmiyordu. Konuyu değiştirdi. "Hey, Temp? Bot'u sıçanlardan kurtardığın için sana çok teşekkür ederim. Harika bir iş yaptın."

Temp dikildi. "Sıçanlar kötü," dedi içtenlikle.

"Evet," dedi Gregor. "Sıçanlar çok kötü."

O an eşikte Luxa belirdi. Gümüşî sarı saçları biraz uzamış, biraz boy atmıştı ama Gregor'un dikkatini çeken, kızın menekşe rengi gözlerinin altındaki açık mor halkalardı. Belli ki son zamanlarda zor anlar geçiren tek kişi kendisi değildi.

"Hoş geldin, Yerüstlü Gregor," dedi Luxa, ona yaklaşmasına karşın dokunmadan...

"Selam Luxa, nasılsın?" diye sordu Gregor.

Elini telaşla yukarı kaldırdı ve hızla başındaki sarı bandı ittirdi. Neredeyse çıkarıp atmak istiyormuş gibiydi. "İyi, iyiyim."

İyi değildi. Kız besbelli ki iyi uyuyamamıştı. Mutlu görünmüyordu. Ama başını hâlâ kibirle yana eğiyordu ve yüzünde hâlâ o yarım gülümsemesi vardı. Hâlâ bir kraliçe gibi duruyordu. "Demek geri geldin."

"Fazla seçeneğim yoktu," dedi Gregor.

"Evet," dedi Luxa soğuk bir tavırla. "Seninle benim asla fazla seçeneğimiz yok gibi görünüyor. Aç mısın?"

"Ben açım. Ben açım!" dedi Bot.

"Akşam yemeğini kaçırdık," dedi Gregor, midesi aç hissetmek için fazlasıyla düğümlenmiş olmasına karşın.

"Yıkanmaya, yemek yemeye ve ardından uyumaya ihtiyacınız var. Solovet yarın eğitimlere başlaman gerektiğini söyledi," dedi Luxa.

"Öyle mi söyledi?" diye sordu Vikus, biraz şaşırmış gözükersen.

"Evet. Sana söylemedi mi?" diye sordu Luxa, Vikus'a alaycı bir bakış atarak. Garip bir ilişkileri vardı. Vikus onun büyükbabasıydı ama anne ve babası sıçanlar tarafından öldürüldüğü için Vikus, Luxa'nın babası gibiydi. Vikus aynı zamanda, on altı yaşına girdiğinde Regalia'nın kraliçesi olma sorumluluğunu üstüne alabilmesi için, Luxa'yı de-

netliyor ve eğitiyordu. Birbirlerinin çok fazla şeyi olduklarından dolayı Gregor bunun onlar için karmaşık olması gerektiğini düşündü.

"Sizinle dışarıda görüşürüz Gregor, Ares/" dedi Luxa ve gitti.

Gregor ve Bot daha önce hiç karşılaşmadıkları iki Ye-ralth tarafından banyolara götürüldüler. Genç kadın Bot'u kızların soyunma odasına götürürken, adamlardan biri Gregor'a eşlik etti.

Gregor adama kıyafetlerini yakmamasını söylemek için banyodan üzerinde yalnızca bir havluyla ve üstünden sular damlayarak çıkınca rezil olmuştu. Ares haklıydı; kıyafetleri küle döndürmek standarttı ama Gregor yenilerinin pahalıya mal olacağını biliyordu. Ayrıca botlarım kaybetmeyi de hiç istemiyordu.

"Ama... Kıyafetlerin çok kokuyor. Kemirgenler burada olduğunu anlar," dedi adam kararsızca.

"Ah, sorun değil. Yani, burada olduğumu zaten biliyorlar. İki tanesi beni Su Yolu'na kadar kovaladı," dedi Gregor. "Bu yüzden, onları... Bilmem, belki de müzeye falan koyabilirsin. Bütün Yerüstü eşyaları orada duruyor, değil mi?"

Öneriyle rahatlayan adam Vikus'a sormaya gitti.

Hatırı sayılır bir yemek yediler: Etli yahni, ekmek, mantar, Gregor'a tatlı patatesi anımsatan ama öyle olmayan şu şeylerden ve bir tür pasta. Bot iştahla yemeğini bitirdi. Gregor o gün kardeşinin bir kâse yulaf ezmesi ve fıstık ezmeli sandviçten biraz fazlasını yiyebilmiş olduğu-

nu düşündü. En azından ailenin geri kalanının yemek için soslu patatesi vardı. Tabii herhangi biri yiyebilecek durum-daysa.

Ah, bütün bunlar kendi hatasıydı! Bot'a göz kulak olmuş olsaydı, hamam böcekleri onu asla götüremezdi. Ama ona ilk önce sıçanlar da ulaşabilirdi. Buradaki herkese kardeşini kurtardıkları için minnet duyması gerektiğini düşündü ve bir yere kadar duyuyordu da. Ama diğer taraftan onu yine sorunlu dünyalarına gelmek zorunda bıraktıkları için onlara kızıyordu. Vikus ne demişti? "...kaderlerimiz birbirine geçmiş olduğu için, falan filan." Bunun bir parçası olmak istemiyordu ama işte buradaydı. Yeniden.

Bot başı yastığa değer değmez uykuya daldı ama Gregor kendini huzursuz ve endişeli hissediyordu. Ailesini, Bot'un karşısındaki tehdidi ve dışarıda bir yerlerdeki dev bir sıçanın korkutucu varlığını düşünmekten uyuyamadı. Sonunda pes etti ve sarayda dolaşmaya karar verdi. Sorun çıkmaması gerekiyordu; bu kez kaçmaya ya da herhangi bir şey yapmaya çalışmıyordu.

Geçtiği kapılar insanların yaşam alanlarına açılıyor gibi görünüyordu. Büyük Salon ya da yemek odaları gibi herkesin kullandığı odalar açıktı. Ama Gregor'un katındaki perdeler diğer odaları görebilmeyi engelliyordu. *Taş kapılar kullanışlı olmasa gerek* diye düşündü. Ve Yeraltı'nda gördüğü tek ahşap kapı da Sandvich'in kehanetlerle dolu olan odasına açılıyordu.

Gregor odaların birinden konuşma sesleri geldiğini duyduğunda on dakikadır yürümekteydi. Sesler perde yü-

zünden oldukça boğuk geliyordu ama yine de duyulabili-yordu çünkü içeridekiler tartışıyorlardı. Bu Vikus idi...

"Bana eğitimden bahsetmeliydin. Bu konuda benim de söz hakkım olmalıydı!"

Peki kiminle konuşuyordu?

"Evet, evet, sen onu korumak için bir şeyler düşünmeye çalışırken olduğumuz yerde sayardık ama bu mümkün değil. Ne istediğinin önemi yok."

Solovet'in sesine benziyordu. Vikus'un karısı, Luxa'nın büyükannesi ve Regalia ordusunun komutanıydı. Genelde yumuşak, ciddi bir sesle konuşurdu. Ama Gregor savaşta bağırarak emirler yağdırdığım duymuştu. Solovet'in kibar hanımefendiyle asker arasında gidip gelme becerisi sinirini bozuyordu çünkü hangisini beklemesi gerektiğini asla bilemiyordu. Kadın şu anda daha çok askere benziyordu.

Gregor kulak misafiri olmak istemiyordu, bu yüzden sessizce uzaklaşmak için döndü. Ama ardından adını duydu ve dinlemeden edemedi.

"Peki Gregor ne istiyor? Bu konuda hayır deme hakkı yok mu? Kılıcı elinin tersiyle itti, Solovet. Savaşmak istemiyor," dedi Vikus.

"Hiçbirimiz savaşmak istemiyoruz Vikus," dedi o zaman Solovet.

Vikus odadaki biri savaşmaktan keyif alıyor olabilirmiş gibi düşündüğünü ima eden, "Hmm"a benzer bir ses çıkardı.

"Hiçbirimiz savaşmak istemiyoruz," diye tekrar etti Solovet sert bir tonla, "ama hepimiz savaşıyoruz. Zaten kehanet de Gregor'a 'savaşçı' diyor. 'Arabulucu' değil."

"Ah, kehanetler genelde yanıltıcıdır. Bir savaşçı olarak söz ediliyor ama belki de silahlan bizim alışık olduğumuz silahlar değildir. Adam gibi bir silahı olmamasına karşın geçen defa gayet iyi iş çıkardı," dedi Vikus. "Sana Sandwich'in kılıcını elinin tersiyle itti diyorum!"

"Evet, güvende olduğunda ve her şeyin bittiğini düşündüğünde. Ama yolculukta bir kılıç istediğini hatırlıyorum," diye karşılık verdi Solovet.

"Ama kılıca ihtiyacı yoktu. Onsuz daha iyiydi sanırım," dedi Vikus.

"Ben de, bu sefer onu silahsız yollarsan, ölümünü garanti etmiş olacağını sanıyorum," dedi Solovet.

Sessizlik oldu.

Gregor kapıdan olabildiğince çabuk uzaklaştı ve bir yolunu bulup odasına döndü.

O gece kısa süreli de olsa uykuya dalabildi ama o da rahatsız edici düşlerle doluydu.

BOLUM

6

Ertesi sabah Gregor bitkindi ve sinirleri tepesindeydi. Daha önce hiç karşılaşmadığı başka bir Yeraltlı ona kahvaltı hazırladı. Bot'u, dün gece onu yıkayan kadının ellerine teslim etti ve dışarı çıktı. Bugün eğitimine başlaması gerekiyordu. Ya da işte adı her neydiyse ona...

Birkaç koridorda ilerledikten sonra, Gregor nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Luxa sahayla ilgili bir şeyler söylemişti. Spor sahasını mı kastetmişti? Yeraltlıların yarasaların üstünde bir tür top oyunu oynadığı büyük taş oval, Regalia'da gördüğü ilk şeydi. Saraydan yirmi dakikalık yürüyüş mesafesi uzaklığındaydı.

Gregor sonunda, her iki yanında iki muhafız olan bir çıkış bulmayı başardı. Kapının dışında iplere bağlı bir platform vardı. Muhafızlardan onu yere indirmelerini istediğinde, şaşkınlıkla karşılandı. "Uçucun seni eğitime götürmek için Büyük Salon'da seninle bir buluşma ayarlamadı mı?" diye sordu bir tanesi.

Ares ve Gregor dün gece tek kelime etmeden ayrılmıştı. "Hayır, Ares unutmuş olmalı," dedi Gregor.

"Ah, evet, Ares," dedi muhafız ve arkadaşına anlamlı bir bakış attı.

Gregor, Ares ile konuşmuyor olmasına rağmen, bu imadan hoşlanmamıştı. "Ben de unuttum," dedi. "Ona hatırlatmalıydım."

Muhafızlar başlarını salladı ve Gregor platforma çıkabilsin diye kenara çekilip platformu altmış metre aşağı indirdiler. İniş sarsıntısız ve olaysız geçmesine karşın Gregor gergindi ve iplere yapışmıştı. Yeraltı, yükseklik korkusunu unutturmamak için ona sonsuz fırsatlar sunuyordu.

Şehir, işlerine giden soluk tenli, menekşe gözlü insanlarla kaynıyordu. Pek çoğu dik dik ona bakıyordu ama Gregor bakışlarına karşılık verdiğinde saygılı bir baş selamı veriyorlardı. Hatta birkaçı reverans bile yaptı. Onu tanıyorlardı ya da en azından ondan haberleri vardı. O, şehirlerini yıkımdan kurtaran savaşçıydı. Gregor kısa bir süre için gördüğü bu ilginin keyfini çıkardı ve ardından hepsinin, kendisinin dev beyaz sıçanı nasıl yakalayacağı hakkında düşünmekte olduklarını fark etti. Onu öldürmesi için yanında kaç asker göndereceklerini merak etti. O kadar büyük, o kadar korkunç bir şeyi öldürmek için... Tastamam bir orduya gereksinim duyulabilirdi!

Arenaya vardığında, bariz geç kalmıştı. Her yaştan Yeraltı gruplar yosun kaplı zemine dağılmış, çeşitli esneme ve beden eğitimi hareketleri yapıyordu. Yaptıkları egzersizler, okulda yaptıkları koşu antrenmanlarından hiç de

farklı görünmüyordu. Luxa'yı görebilmek için etrafa göz gezdirirken, bir ses dikkatini çekti:

"Yerüstlü! Dönmüşsün!" Ve Gregor ne olduğunu anlamadan Mareth onu yakalamış, kaburgalarını kırarcasına sarılmıştı bile. Bu asker onun en sevdiği Yeraltılılardan biriydi.

"Selam Mareth," dedi Gregor. "Nasıl gidiyor?"

"Çok iyi, artık sen de burada olduğuna göre. Gel, benimle birlikte genel eğitim çalışacaksın," dedi Mareth, Gregor'a kendi yaşında bir grup çocuk göstererek.

Sahada koşarlarken, kılıçlarla tatbikat yapan bir grup çocuğun yanından geçtiler. Hiçbiri altı yaşından büyük görünmüyordu. Anlaşılan Yeraltı'nda savaş için eğitime başlamanın yaşı yoktu.

Gregor, Luxa'yı gördü ve yanında bir yere geçti. Sınıf eğitime dönmenden önce yalnızca birbirine başlarını sallayıp selamlaşacak vakitleri vardı.

Mareth onlara bir dizi vücut gerdirmeye hareketi yaptırdı. Gregor esnek biri değildi. Ama Luxa kendi etrafında kıvrılabiliyordu.

Ardından her zamanki sınavlar, mekikler, bacak kaldırmalarla biraz güçlendirme antrenmanları oldu. Son olarak da, arenanın etrafında koşular. Gregor hız ve mesafe koşularının ikisini de seviyordu. Kendi grubundaki en iyi olan Mareth'e ayak uydurabilen tek kişi olması ve bu yüzden koşudan sonra Mareth tarafından da tebrik edilmesi onu epeyce tatmin etmişti.

Sıra takla atmaya gelince, Mareth'in övgüsüyle belir-

miş olan yüzündeki parıltı çabucak söndü. Gregor'un okulundaki beden eğitimi saatlerinde her yıl jimnastik dersleri açılırdı ama bu yalnızca basketbol dersleri başlayana kadar yaptığı bir şeydi. Takla için boyu fazla uzundu ve çoğu hareket sırtüstü yere yayılmasıyla sona eriyor gibi görünüyordu. Zaten şu anda da yerde sırtüstü yatıyordu.

Luxa gülmemeye çalışarak tepesine dikildi. "Yuvarlandığın zaman, ayakların yere değene kadar dizlerini açamazsın," dedi kız elini uzatarak.

"Evet, evet, evet," dedi Gregor, kızın onu kaldırmasına izin vererek. Jimnastikçiler daima sanki yeterince yoğunla-şırsanız yerçekimine karşı verdiğiniz savaşı gerçekten kazanabilecekmışsiniz gibi, yardımcı ipuçları verirlerdi.

Mareth bir numara göstermesi için kızı yanına çağırdı ve kız kıvrımlı taklaya benzer inanılmaz bir şeyler yaptı ve Gregor kaldırımdan nasıl kolayca iniyorsa o da o kadar kolaylıkla ayaklarının üzerinde yere indi. Diğer Yeraltlılar alkışlamaya başladı ve Luxa onlara ender gülücüklerinden biriyle karşılık verdi. Ardından geri geldi ve Gregor'a umutsuzca perende atmayı öğretmeye çalıştı.

Kız, tekniğini, "El, el, ayak, ayak, iki el ardından iki ayak değil," diyerek yaklaşık on sekizinci kez anlatırken gözüne bir şey takıldı ve yüzü asıldı.

Gregor kızın bakışlarını, beş çocuktan oluşan bir grubun dikildiği arenanın girişine doğru takip etti. Bu grubu daha önce görmemişti. "Onlar kim?"

"Kuzenlerim. Regalia'ya yeni gelmiş olmalılar," dedi Luxa soğuk bir şekilde.

Gregor şaşkınlıkla gruba baktı. "Kuzenlerinin yalnızca Henry ve adı neydi?.. Şu gergin kız olduğunu sanıyordum."

"Nerissa," dedi Luxa. "Evet Nerissa ve... Henry." Bu adı telaffuz etmesi biraz çaba gerektirmişti. "Onlar sahip olduğum tek soylu kuzenler. Babalarımız kardeş, kralın ve kraliyet ailesinin oğulları."

Girişteki kuzenler Luxa'yı gördü ve ona doğru gelmeye başladı. Kız onlara soğuk bir baş selamı verdi. "Bu beşi annemin tarafından akrabam. Öyle olmasını fazlasıyla istemelerine karşın kraliyet kanı taşımıyorlar."

"Onlara bayılmıyorsun, ha?" dedi Gregor.

"Nerissa ile dalga geçiyorlar. Yeteneği ve hassaslığıyla," dedi Luxa. "Hayır, biz... Yani, ben onlardan hoşlanmıyorum."

Gregor kızın, ölümünden aylar sonra bile kendini ondan ayrı düşünmekte zorlandığı için Henry ile birlikte çok uzun süre 'biz' olduklarını anlayabiliyordu. Henry'nin güç elde etmek için onu açıkça sıçanlara satmış olması gerçeği elbette durumu karmaşıktıyordu. Böyle düşününce, Luxa'nın gözlerinin altındaki mor halkalara şaşımamak gerekirdi.

"Fount'tan buraya ziyarete geldiler. Umarım kısa bir ziyaret olur," dedi Luxa.

Luxa ve kuzenleri kısa, resmî bir biçimde selamlaştılar ve ardından kız onlara Gregor'u tanıştırdı. En büyükleri Howard herhalde on altı yaşlardaydı ve bir hayli çalışkan gibi görünüyordu. Akıcı, gümüşsü sarı bukleleriyle çarpıcı

derecede güzel olan Stellovet adında on üç yaşlarında bir de kız; onun yanında daha küçük ikizler olan Hero adında bir kız ve Kent adında bir oğlan; son olarak da Stellovet'in elini tutan yaklaşık beş yaşında küçük bir kız vardı. Gregor kızın adını 'Chimney'ye benzer bir isim gibi duydu ama doğru anladığını sanmıyordu.

Bakışlarını Gregor'dan ayırmakta güçlük çekiyorlardı. Muhtemelen gördükleri ilk Yerüstlü oydu.

"Selam Yerüstlü Gregor. Yaptıkların hakkında çok şey duyduk ve döndüğün için minnettarız," dedi Howard, gayet kibarca.

"Rica ederim," dedi Gregor, aslında dönmeyi çok istemiş olsa da.

"Ah," dedi Stellovet ağzından bal damlayarak, "görev sırasında Luxa'yı korumak için burada olmana çok sevindik."

"Hı, hı. Luxa olmasaydı üç kez sıçan yemi olmuştum. O yüzden sanırım bu, durumu eşitliyor," dedi Gregor.

Stellovet'in gözleri kısıldı ama tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, Luxa sıçanlar konusunda uzman sayılır. Kaç bacakları olursa olsun."

Bunu söylemesi korkunç bir şeydi. Kızın Henry'yi kastettiği açıktı. Gregor onun gibi, hayatınızdaki gerçekten korkunç bir şeyi alıp size karşı kullanan çocukları bilirdi. Ve söylenen doğru olduğu için bu konuda diyebileceğiniz hiçbir şey olmazdı. Stellovet'e karşı derin ve ani bir tiksinti hissetti.

Howard utanmış görünüyordu. Stellovet ve ikizler sırtıyordu. Küçük kız Chimney ya da adı her neyse, gözleri ardına kadar açılmış ve şaşkındı. Gregor'un, yüzünde belirmiş olması gereken acıyı görmesi için Luxa'ya bakması gerekmiyordu.

Gregor bir süre Stellovet'e baktı ve ardından gayet normal bir tavırla, "Eee, nerelisiniz?" diye sordu.

"Fount'ta oturuyoruz. Babamız oranın amiri," dedi Stellovet gururla.

"Fount'ta çok sıçan var mı?" diye sordu Gregor.

"Çok değil," dedi Stellovet. Artık Gregor'u daha dikkatli izliyordu. "Savaşma becerilerimizden korktuklarına şüphe yok."

"Gelmek için çok nedenleri yok," dedi Howard, kız kardeşine onaylamayan bir bakış atarak. "Tehlikeli nehir akıntılarına karşı yüzmek zorundalar ve bizim yok etmeye geçecek birliklerimiz ya da bir Yerüstlümüz yok."

"Ah, yani hiç sıçan görmedin mi?" diye sordu Gregor Stellovet'e anlamlı bir şekilde.

Kız utanarak tepeden tırnağa hafif pembeye döndü. "Evet! Sıçan gördüm! Nehir kıyısında! Seninle durduğum mesafeden!"

"Ama Stellovet," dedi küçük Chimney, Stellovet'in elini çekiştirerek, "o sıçan ölüydü."

Stellovet daha da pembeleşti. "Şşş!" dedi Chimney'ye öfkeyle.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Gregor. "Hey Luxa, bana şu takla olayını göstermeyecek miydin?"

"İzninizle kuzenler," dedi Luxa.

Luxa ve Gregor dönüp uzaklaştı. Gregor kızla göz göze geldi. Yüzünde hâlâ incinmenin izleri görülüyordu ama ona gülümsedi. "Teşekkür ederim Gregor/" dedi hafifçe.

"Aptallar/" diye karşılık verdi Gregor omuzlarını sil-kerek. "Haydi Luxa, şu taklalardan bir tane at. En güzelini at, aklına gelebilecek en çılgınını."

Luxa, sahanın ortasındaki bir noktaya odaklanmak için bir an durdu ve havalandı. Bir dizi harika takla attı ve havada tamamen gerilmiş olarak iki tam tur dönüp, ayaklarının üzerinde yere inerek hareketini tamamladı. İnsanlar alkışladı ama kız sanki farkında değilmiş gibi Gregor'a doğru koştu. "Şimdi sen dene," dedi kız.

"Bana biraz alan aç," dedi Gregor, sanki gevşiyormuş gibi kollarını sallayarak ve kız güldü.

Derken Mareth kılıç eğitimine başlamak için hepsini yanına çağırdı. Howard ve Stellovet onların grubuna katılmıştı. Herkes sahanın kenarına çekilmiş büyük bir arabadan kılıç seçti. Gregor ne yapacağından emin olamayarak silahları inceledi.

"Al, Yerüstlü, bunu dene," dedi Mareth. Bir kılıç aldı ve keskin kısmın hemen dibinden bileğine koyarak kabzayı Gregor'a uzattı.

Gregor'un parmakları kabzanın etrafına kapandı ve elinde, kabzası ağır, ucu hafif kılıcın ağırlığını hissetti. Havada birkaç kere sallayınca kılıç ısıklık çalmaya başladı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Mareth.

"İyi sanırım," dedi Gregor. Pek bir numarası varmış gibi görünmüyordu. Biraz rahatladı. Tüm şu savaşçı zımbırtıları onu geriyordu. Dövüşmekten hoşlanmıyordu ve kılıcı tutarken herhangi bir fark hissetmemesine sevindi.

Mareth antrenman yapmaları için grubun geri kalanını ikişer ikişer bölmüştü. Ardından Gregor'u ilk kılıç dövüşü dersi için kenara çekti. Asker ona, kılıçla yapabileceği farklı saldırıları ve bu saldırılara karşı farklı savunma yöntemleri gösterdi. Gregor bunu anlamsız buluyordu, çünkü bir insanla dövüşmesi çok az bir olasılıktı ama bunun yalnızca herkesin bilmesi gereken temel şeyler olduğunu tahmin etti.

Bir süre sonra birkaç dakikalığına ara verdiler ve ardından Mareth top eğitimi zamanının geldiğini duyurdu.

"Top eğitimi mi? Topla mı ateş edeceğiz?" diye sordu Gregor, Luxa'ya.

"Yoo, hayır, bunlar kılıç alıştırmaları için küçük topalar. Hız ve dikkati geliştirmek için," dedi Luxa. "Göreceksin."

Sahanın kenarına üç küçük top çekilmişti. Mareth yaklaşık bir golf topu boyutundaki balmumu benzeri şeylerle dolu bir kovan yerleştirdi. "Bunlar kan topu," dedi Luxa, bir tanesini avucunda göstererek.

Gregor topu aldığı anda içinde bir çeşit sıvının çalkalandığını hissetti. "Kanla mı dolu?" diye sordu tiksintiyle.

"Hayır, yalnızca kan izlenimi vermek için kullanılan kırmızı bir sıvı. Birinin isabet alıp almadığını görmeyi kolaylaştırıyor," dedi Luxa.

Atış için üç top bir yay şeklinde yerleştirilmişti ve her

birinde beş kan topu vardı. Yeraltlılar topların dışına daire şeklinde dizildiler.

"Kim önce deneyecek kadar cesur?" diye sordu Ma-reth gülümseyerek. "Neden sen olmayasın Howard? Son ziyaretinde oldukça iyi iş çıkardığını hatırlıyorum."

Howard toplar arasındaki yerini aldı. Bir tanesi tam karşısında, bir tanesi sağında, diğeri de solundaydı. Her biri altı metre uzaklıktaydı. Mareth'in emriyle, uç Yeraltlı topların yanlarındaki kolları boşalttı. Kan topları, füzelerden doğruca Howard'a uçmaya başladı. Önünü ve yanlarını korumaya çalışarak kılıcını ileri geri salladı. Kılıcında yedi kan topu patladı. Ama sekiz tanesi yerde sağlam bir şekilde etrafında yatıyordu. Tüm olay yalnızca on saniye sürmüştü.

"Aferin Howard! Aferin," dedi Mareth ve Howard da tatmin olmuş gözükte.

"Bu iyi miydi?" diye sordu Gregor, Luxa'ya.

Kız omuzlarını silkti. "Fena değildi" dedi. Bu verdiği eh iyi övgülerden biriydi.

Öğrencilerden her biri teker teker ateş hattındaki yerini aldı. Bazıları yalnızca bir ya da iki top vurdu. Luxa, Howard'ın attıklarının yedisini yakaladı ve Stellovet dikkate değeri beş yakalayış yaptı. Antrenmanı bütün Yeraltlılar bitirince, Mareth topların sahanın başka bir yerine yerleştirilmesini istedi.

"Yerüstlü denemeyecek mi?" diye sordu Stellovet masum bir ses tonuyla.

"Bu kılıç eğitiminde onun ilk günü," dedi Mareth.

"Sanırım cesaret kırıcı," dedi Stellovet, "bu kadar becerikli biri için bile."

"Gregor'un cesaretinin kırıldığından oldukça şüpheliyim/" dedi Mareth saygıyla. "Ama silahlarımıza alışık değil. Denemek ister misin Gregor? Yalnızca egzersiz olsun diye. İlk denemesinde neredeyse hiç kimse çok fazla vuramaz."

"Tabii, neden olmasın?" dedi Gregor. Garipti; *gerçekten* denemek istiyordu. İçinde bunun, Virginia'daki şu kasaba panayırlarında oynanan oyunlara benzediğine dair bir his vardı. Eski bir süt sürahisinin içine bir beyzbol topu atmak ya da bir cam tabak üzerine çeyreklik isabet ettirmek gibi oyunları vardı. Basit görünseler de, ama deneyince başarmak neredeyse imkânsızdı. Yine de denemek zorundaydınız.

Gregor topların arasındaki yerini aldı. Kılıcını Yeralt-lıların tuttuğunu gördüğü şekilde önünde tuttu. Kendini, beyzbolda sopayla vurma sırası onda olduğu zamanlardaki gibi hafif endişeli, hafif heyecanlı hissediyordu. Mareth'in ateş emri verdiğini duydu.

Ve ardından garip bir şey oldu. İlk top önündeki toptan fırladığında arena, Yeraltlılar, neredeyse etrafındaki her şey sessiz ve belli belirsiz gibi görünmeye başladı. Yalnızca her yönden ona uçan kan toplarının farkındaydı. Kolu hareket ediyordu. Kılıcının ısıklık çaldığını duyabiliyordu. Yüzüne bir şey sıçradı. Ve ardından bitti.

Çevresi tekrar belirginleşti: İlk önce arenanın duvarları, ardından Yeraltlıların şaşkın yüzleri. Yüzünden ve elle-

rinden sıvı aktığını hissedebiliyordu. Kalbinin gümbürtüsü duyulabiliyordu. Yere baktı.

Ayaklarının dibinde yatan on beş topun kırılmış kabuklarından sıvı sızıyordu.

BOLUM

7

Gregor parmaklarını açtı ve kılıç yere düştü. Silahta gerçek kan olmasa bile, topların içindeki kırmızılık ona kesinlikle gerçek kan izlenimi veriyordu. Kılıcı tuttuğu eline bulaşan kırmızı lekeyi gömleğiyle sildi. Aniden midesinin bulandığını hissetti.

Hemen arkasını döndü ve kılıçtan, kan toplarından, heyecanlı seslerle konuşmaya başlayan Yeraltlılardan uzaklaştı. İnsanlar top bölgesine hücum ettiği için az önce yaptığı şeyin haberi arenanın etrafına yayılıyordu. Üzerine gelerek baskı yapmaya başladıklarını hissedebiliyordu ve biri, muhtemelen Mareth ona seslendi. Soluk almak zorlaşmaya başlıyordu.

Aniden Ares önünde belirdi. Tek söylediği, "Bir yer biliyorum," oldu.

Gregor, gözü kapalı, hayvanın sırtına çıktı ve havalandılar. Stadyumun dışına çıkarlarken birkaç kişinin ona ses-

lendiğini duydu ama Ares durmadı. Regalia yönüne değil, şehir girişinin aksi yönündeki tünellere doğru yöneldiler.

"Işığa ihtiyacın olacak," dedi Ares, tünel duvarındaki bir meşale sırasına doğru açı yaparak ve Gregor uzanıp bir tanesini kaptı. Meşale ışığında eli ıslak görünüyor ve kırmızı kırmızı parlıyordu. Bakışlarım kaçırdı.

Ares sürekli çatallanan bir yan tünele daldı. Sonunda her iki yanında da düzinelerce mağara olan küçük bir yeraltı gölüne vardılar. Yarasa dar bir girişi olan mağaraya daldı. Mağara içeride geniş bir alana açılıyordu. Yüksek tavandan iri kristal oluşumlar sarkıyordu. Gregor kayarak Ares'in sırtından taş zemine indi.

Alnını dizlerine bastırdı ve soluk alıp verişlerinin normale dönmesine izin verdi. Orada ne olmuştu? On beş topu birden nasıl vurmuştu? Mareth ile kılıç eğitimi yaparken hiçbir şey olmamıştı ama o kan topları ona doğru uçmaya başladığında...

"Gördün mü? Yaptığımı gördün mü?" diye sordu Ares'e. O sabah bölgede birkaç yarasanın uçtuğunu görmüş olmasına karşın, aralarında Ares'i görememişti.

Yarasa bir süre kımıldamadan oturdu, ardından yanıt verdi. "Bütün kan toplarını parçaladın."

"Hepsini vurdum," dedi Gregor, hâlâ hatırlamaya çalışarak. "Ama ben nasıl kılıç kullanılacağım bilmiyorum bile."

"Anlaşılan çabuk öğreniyorsun," dedi Ares ve nedense bu Gregor'u biraz güldürdü. Mağaraya göz gezdirdi. Yiyecek, battaniye, meşale stokları vardı.

"Burası neresi? Sığınağın gibi bir yer mi?" diye sordu Gregor.

"Evet, sığınağım," dedi Ares. "Bir zamanlar Henry'nin de sığınağıydı. Buraya diğerleriyle olmak istemediğimiz zaman gelirdik. Artık sığınaktan çok evim."

Gregor yarasanın söylediği şeyin anlamı karşısında şaşkına döndü. "Yani artık diğer yarasalarla birlikte yaşamıyor musun? Sana bağlandığım zaman işlerin yoluna gireceğini samyordum; Henry ve diğerlerinin."

"Bu, beni resmen sürgün edilmekten kurtardı. Aurora ve Luxa dışında kimse benimle konuşmuyor," dedi Ares.

"Vikus bile mi?" diye sordu Gregor, bir anlığına kendi sorunlarını unutarak.

"Şey, evet, Vikus. Ama o herkesle konuşur," dedi Ares biraz ilgisizce.

Gregor yarasa için durumun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Fiziksel olarak sürgün edilmemişse bile, toplumundan sosyal olarak sürgün edilmişti. Ve ardından Gregor tekrar ortaya çıktığında, tek yaptığı ona emirler vermek olmuştu. "Bak, dün için gerçekten üzgünüm," dedi. "Bot yüzünden deliye dönmüştüm ve korkuyordum; acısını senden çıkardım."

"Seninle çok az ilgisi olan pek çok şey yüzünden ben de sinirliydim," dedi Ares.

Demek araları iyiydi. Ama Gregor hâlâ Ares'i bir yabancı gibi görüyordu.

"Henry ile nasıl anlaşıyordun ki zaten?" dedi Gregor. Belki bu kibar bir yaklaşım değildi ama Gregor'un bilmek istediği en önemli şeydi.

"Henry beni vahşi olduğum ve topraklarımdaki kuralların çoğuna itaatsizlik etmekle tanındığım için seçti. Ben de Henry'yi gururum okşandığı ve soylu olduğu, bir de onun koruması altında pek çok şeyden aklanabileceğimi bildiğim için seçtim," dedi Ares. "Çok da kötü değildi. Birlikte iyi uçardık ve pek çok zevkimiz aynıydı. Pek çok bakımdan birbirimize uyuyorduk. Biri hariç."

Demek Ares yarasalar arasında bir çeşit asi çocuktu. Elbette Henry'nin seçeceği türde bir yarasaydı. Gregor da Ares'i seçmişti çünkü yarasa onun hayatım kurtarmak için her şeyini tehlikeye atmıştı ama koşullar o kadar olağanüstü olmasaydı onu yine seçer miydi? Bilmiyordu.

Mağara girişinde bir kanat hışırtısı oldu ve Aurora Luxa ile birlikte uçarak içeri girdi.

"Burada olduğunuzu biliyorduk!" diye bağırdı Luxa. Aurora'nın üstünden sıçradı ve ellerini birbirine vurdu, neredeyse dans eder gibiydi. "Harika değil mi? Gördün mü? Stellovet'in yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

"Sanki ağzı sirkeyle doluymuş gibiydi," diye mırladı Aurora, görünüşe göre onun da keyfi yerinde.

"Neden?" dedi Gregor.

"Neden mi? Sen ve kan topları yüzünden!" dedi Luxa, sanki kıt zekâlıymış gibi. "Seni aptal durumuna düşüreceğini sanıyordu ama sen hepsini vurdun! Bunu daha önce neredeyse kimse yapmamıştı Gregor! Harikaydı!"

Gregor ilk sefer için becerisinden bir parça gurur duyduğunu hissetti. Sahte kan gibi şeyler yüzünden aşırı tepki vermiş olabilirdi. Belki de bilardoda masayı kapatmak ya

da beyzbolda vurucuyu oyun dışı bırakmak gibi gerçekten havalı bir şey yapmıştı. "Öyle miydi?" dedi.

"Elbette! Stellovet in piknikten bu yana bu kadar bozulduğunu görmemiştim!" dedi Luxa, kıkırdayarak.

Yarasalar, "haha, haha, haha" sesi çıkarmaya başladılar ve güldüklerini anlaması Gregor'un bir dakikasını aldı.

"Ah, Gregor, görmeliydin. Vikus daha iyi geçinmemize yardımcı olur düşüncesiyle hepimizi Fount kuzenlerimle pikniğe gitmeye zorladı. Stellovet sıçanları duyuyormuş numarası yaparak Nerissa'yı korkutuyordu. Bu yüzden Henry onu kandırıp güve kozası yedirmişti. Bütün öğleden sonrayı dişlerinden ipek temizleyerek ve *Bunu unutmayacağım!* diyerek geçirdi," dedi Luxa, ağzı ipekle dolu birinin taklidini oldukça iyi yaparak.

"Onu kozaları yemeye nasıl ikna etti?" diye sordu Gregor, hem keyifli hem de midesi bulanmış şekilde.

"Ona kozaların yalnızca soylulara ayrılmış nefis bir yiyecek olduğunu söyleyip ona bir tane bile ikram etmedi. Bu yüzden o da bir avuç dolusu koza çalıp ağzına tıktı," dedi Luxa.

"Henry onu herhangi bir şeyle kandırabilirdi," dedi Ares, birkaç "haha, haha, haha"dan sonra. Ve ardından kahkahası aniden kesildi. "Hepimizi kandırabilirdi."

Yarasaların ve Luxa'nın üzerlerine bir sıkıntı çökmüş gibiydi. Henry onları Stellovet'i kandırdığından çok daha kötü kandırmıştı.

"Henry hangi konuda yanlış olmuş olursa olsun Fount kuzenlerim hakkında haklıydı," dedi Luxa sertçe. "Özel-

likle Stellovet hakkında. Vikus'un kral olacağını ve torunu olarak da kendisinin bir prenses olacağını düşündüğü için Nerissa ile benim ölmemizin hayalini kuruyordu."

Bir süre hepsi sessizce durdu, derken Aurora daha olumlu bir etki bırakacak bir konuya geçti.

"Gregor'un başarısı senin için iyi olacak, Ares."

"Göreceğiz," dedi Ares.

"Olacak. Hepsini vurabilen bir bağa sahip olmaktan hiçbir zarar gelmez," dedi Luxa. "Artık kimse seni görmezden gelmeye cesaret edemeyecek."

Gregor bunun doğru olmasını umuyordu. Ares'in çok da iyi bir yaşantısı varmış gibi görünmüyordu.

Aniden Ares ile Aurora'nın başları hızla dikildi. Luxa bir saniye dinledi ve ardından Aurora'nın sırtına atladı. Yıldırım hızıyla yola koyuldular.

Gregor uzaktan gelen bir çeşit boru sesi duyuyordu. Tiz, ağlamaklı bir tonu vardı. "Bu ne?"

"Bu bir uyarı Yerüstlü. Binsen iyi olur," dedi Ares.

Gregor bir meşale kaptı ve bacağını Ares'in ensesine attı. Hemen havalandılar.

"Uyarı mı? Ne çeşit bir uyarı?" diye sordu gölün üzerinde yön değiştirirlerken.

Ares sakince konuştu ama kasları gergindi. "Bu, sıçanların Regalia'ya girdiği anlamına geliyor."

BOLUM

8

Gregor, Ares'in kürküne yapıştı ve olabilecek en kötü ihtimali düşündü. Sıçanlar Regalia'dalarsa bir şey için geliyor olmalıydılar: Bot!

"Acele et Ares! Lütfen!" dedi Gregor.

"Tamam Yerüstlü, ederim/" dedi Ares. Güçlü kanatları yukarı aşağı bir bulanıklık şeklinde çırpılıyordu. "Luxa ile Aurora da doğruca kardeşine gidecek."

Arenaya ulaşmak yalnızca birkaç dakika sürmüştü ama ona hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Gregor, akıllarında tek bir hedef olan ve Regalia'yı altüst ederek ilerleyen bir sıçan ordusu hayal ediyordu. Belki de kardeşini öldürmek için dev beyaz sıçan şahsen oraya gelmişti!

Hızla stadyuma doğru yol alırlarken, bir muhafız onlara bağırды ve elini sallayarak oyun sahasını şehirden ayıran devasa taş kapıları işaret etti. "Henüz iki taneler! Şurada, kapıların yanında! Geri çekilin!"

Ares aniden durdu ama yerdeki çarpışmayı iyi bir açıdan görecektir kadar yakındılar. Kapıların önündeki iki sıçan, yarasaların üstündeki bir düzine insana karşı ölümüne çarpışıyordu. Daha küçük olan sıçan yerden inanılmaz yükseğe zıplayabiliyor gibi görünüyordu. Gerçi iri olan sıçan onu saldırının asıl ağırlığından uzak tuttuğu için pek de fazla saldıramıyordu.

İri sıçan o kadar hızlı hareket ediyordu ki Gregor onun hakkında pek bir şey söyleyemiyordu. Pençelerinin, ve dişlerinin menziline ne varsa fırlatarak ön ayaklarından arka ayaklarına doğru sıçrayıp daire şeklinde dönüyordu. Gregor yarasalarla insanların yaralanmış olduğunu görebiliyordu ama sıçanın üzerinde tek bir çizik bile yoktu. Bu, kimsenin baş 'sensei'ye ya da ustaya ya da her neyse ona dokunamadığı şu karate filmlerinden birini izlemek gibiydi, tıpkı...

"Yoo, hayır!" diye bağırdı Gregor. "Bu o. Bu..."

"Ripred!" diye araya girdi Ares.

"Durdur onları!" dedi Gregor.

Ares çoktan dalışa geçmişti. Yan taraftan dalışa geçerek ön saftaki iki atlıyı yere devirdi. Sekiz çizerek birkaçının daha aklını karıştırdı ve Ripred'in başının üzerinde garip bir hareketle asılı kaldı.

"Durun!" diye bağırdı Gregor. "Durun, dostumuz o!"

Yeraltlılar ona vurmamak için geri çekildiler ve aradan çekilmesi için kızgınlıkla Ares'e bağırırmaya başladılar.

"Hayır, anlamıyorsunuz! O bizim tarafımızda! O Ripred!" diye bağırdı Gregor gürültünün üstünden. Yeraltlılar, Ripred adını duyunca sessizce geri çekildi.

İri sıçan dönmeyi bıraktı ve neredeyse sırtının üstüne düştü. Yara izli yüzü kocaman, sivri dişli bir sırıtmayla ayrıldı ve kakhaha atmaya başladı. "Ah, şunlara bak Yerüst-lü. Çok komik değiller mi?"

Gregor da gülmek istedi çünkü Yeraltlılardan bazılarının ağızları kelimenin tam anlamıyla açık kalmıştı ama bu dürtüsünü bastırdı. "Kes şunu," dedi Ripred'e. "Komik değil."

Ripred daha da yüksek sesle gülmeye başladı. "Öyle olduğunu biliyorsun! Sen de gülmek istiyorsun!"

Bu, bütün bu gerginliğin ortasında söylenecek öylesine aptalca bir şeydi ki Gregor'u gafil avlamıştı. Gregor hafifçe güldü. Kendini çabucak durdurdu ama artık çok geçti. Herkes onu duymuştu. "Kapa çeneni, tamam mı?" dedi, keyifle kıkırdayarak onu tamamen duymazdan gelen Ripred'e.

"Biri, Vikus ya da Solovet ya da herhangi birini çağırabilir mi?" dedi Gregor. Yeraltlılardan hiçbiri onu yanıtlamadı ya da kımıldamadı. Küçük olan sıçanın ardına kadar açılmış gözlerle ve soluk soluğa kapılara yaslanarak oturduğunu fark etti. Gregor onun Ripred'in arkadaşı olduğunu tahmin etti. "Hey, bunun için kusura bakma. Ben Gregor. Tanıştığımıza memnun oldum."

Sıçan dudaklarını geri çekerek dişlerini gösterdi ve vahşice tıslayarak hem Gregor'un hem de Ares'in sıçramasına sebep oldu.

Ripred bir kakhaha nöbeti içinde kuyruğuyla yeri dövüyordu. "Ah! Ah! Ona tatlı dilli olman gerekmezdi," dedi soluk soluğa. "Tvritchtip herkesten nefret eder!"

Küçük olan sıçan, Tvvitçtip, Ripred'e hırladı. Ardından pençesiyle yosunda bir delik açtı ve burnunu içine gömdü.

Peki, tamam, garip bir sıçandı.

"Herkes yerini alsın," diye emir verdi biri ve Gregor arkasına dönünce yere konmak üzere olan bir yarasanın sırtındaki Solovet'i gördü. Yeraltlılar yarasalarını yere tam bir elmas deseni oluşturacak biçimde indirmişlerdi. Solo-vet, Ripred'i görmezden gelerek askerlerin ve yarasaların arasında dolaşıp yaralıları tıbbî bakım almaları için gönderdi. Ardından geri kalanları dağıttı.

O zamana kadar Ripred kendine gelmiş, rahatça uzanmaktaydı. Tvvitçtip'in burnu hâlâ yosuna gömülüydü. Sıkıntılı oflamalar çıkararak ağzından kısa kısa soluk alıyordu.

Solovet, Ares'e de inmesini işaret ederek sıçanlara doğru yürüdü. Davetsiz misafirleri soğuk soğuk süzdü. "Hastaneye askerlerimden yalnızca on bir tanesini gönderdim."

"Ah, pek yüklenmedim. Onlara yalnızca canlı sıçan dövüşü eğitimi yaptırıyordum ve sanırım ikimiz de itiraf etmeliyiz ki buna ihtiyaçları var," dedi Ripred anlamlı bir baş işaretiyle.

"Yarın Queenshead'de bir refakat kıtasıyla buluşman gerekiyordu," dedi Solovet.

"O, yarın mıydı? Bugün olduğuna emindim. Hem bekledik, bekledik ve zavallı Tvvitçtip Regalia'yı şöyle bir görmeye o kadar hevesliydi ki onu kırmaya yüreğim el-

vermedi. Değil mi, Twitchtip?" dedi Ripred, kuyruğunun ucuyla sıçanı dürterek.

Tvvitchtip burnunu yosundan hızla çekti, Ripred'in kuyruğunu ısırmaya çalıştı ama Ripred kuyruğunu tam zamanında geri çekince burnunu toprağa geri soktu.

"Çekici, değil mi? Karşı konulmaz, değil mi?" dedi Ripred. "Hem Ölü Topraklar'dan buraya yaptığımız bir yolculuk süresince baş başaydık. Eğlenceyi düşünün."

Tvvitchtip ona ters ters baktı ama tekrar saldırmadı.

"Peki onunla hangi sebeple arkadaşlık etme zevkini tadıyoruz?" diye sordu Solovet, Tvvitchtip'i süzerek.

"Onu bir armağan olarak getirdim. Sana, insanlarına ve Gregor'a. Evet, özellikle Gregor'a," dedi Ripred.

Gregor korkuyla öfkeli sıçana baktı. "Bana mı? Onu bana armağan olarak mı getirdin?"

"Şey, tam olarak değil. Ona sahip falan değilim. Ama onunla bir anlaşma yaptım. O, *Felaket*'i bulmana yardım etmeyi kabul etti, ben de, başarılı olursa Ölü Topraklar'daki küçük mutlu sıçan grubuma katılmasına izin vermeyi kabul ettim," dedi Ripred. "Yıllar önce kemirgenlerin topraklarından sürüldü ve kendi başına hayatta kaldı."

"Çünkü deli," dedi Solovet, sanki bu belliymiş gibi.

"Yoo, hayır, deli değil. Tvvitchtip'in doğuştan gelen bir yeteneği var. İnsanlara ne yapabildiğini göster Tvvitchtip," dedi Ripred. Tvvitchtip ona yalnızca dik dik baktı. "Hadi, göster, yoksa yalnız hayatına geri dönersin."

Tvvitchtip isteksizce başını kaldırıp burnundaki yosun ve toprağı temizledi. Çenesini geriye eğdi, derin bir soluk

aldı ve yüzünü buruşturdu. "Çocuğun kardeşi, sekiz başka enik ve iki yetişkinle birlikte büyük dairesel bir yapının üçüncü katındaki bir odada. Az önce kek yiyip süt içmiş. Yeni bir diş çıkarıyor. Bezinin değişmesi gerekiyor ve gömleği pembe," dedi Twitchtip. Ardından burnunu tekrar yosunların içine soktu.

Solovet'in kaşları kalktı. "Koku kâhini mi?"

"Evet, koku alma hissi öyle anormal biçimde güçlü ki renkleri bile sezebiliyor. Milyonda bir bulunan bir yetenek. Bir acayıplık. Beklenmedik bir şans. Kendi türü bu yeteneğini çok rahatsız edici bulduğu için sürgünde. Ama bence senin için çok, çok yararlı sevgili Solovet," dedi Ripred.

"Kötü bir savaşçı da değildir. Ölü Topraklar'da tek başına hayatta kaldığına göre." Solovet ilk kez gülümsemişti. "Yemeğe kalabilir misin Ripred?"

"İkna olabilirim," dedi Ripred. "Şu karidesli şeyden de yaptır, olur mu? Kremadan kısmak da yok."

"Kremadan kısmak yok," dedi Solovet.

"Twitchtip'e de bol bol yiyecek verilecek ama hafif bir şeyler olsun. Olabildiğince az elleyin. Kokunuz ona tiksindirici geliyor," dedi Ripred.

Solovet, Tvvtchtip'in, şehrin kokusunun ona bu kadar acı vermeyeceği, Regalia'nin dışında bulunan, uzaktaki bir mağaraya götürülmesi emrini verdi.

Onlar ayrılmadan önce, Solovet, Gregor'a döndü. "Sana doğru düzgün bir hoş geldin diyemedim Gregor. Bugün eğitimde tam bir patırtı kopardığını duydum."

"Sanırım," dedi Gregor.

"Hepsini vurmuş," dedi Solovet, Ripred'e.

"Öyle mi?" dedi Ripred, Gregor'u ilgiyle süzerek. Ripred'in kuyruğu aniden beliriverdi ve Gregor'a bir kesme vuruşu indirdi. Gregor sıçanın kuyruğunu elinde bulmasına şaşırdı. Kuyruğu, refleks olarak, yüzünden birkaç milim uzakta durdurmuştu.

"Eh, bunu öğretemezsin," dedi Ripred, kuyruğunu Gregor'un elinden kurtararak.

Ripred şehirde paniğe yol açmamak için birtakım gizli geçitlerden geçerek Solovet ile saraya gitti.

Ares, Gregor'u saraya götürdü. Büyük Salon'da muhafızlar önce onu, rahatsızlık verici kısa bir anın ardından da Ares'i selamladı. Belki Aurora haklıydı. Belki bütün kan toplarını vurabilen birinin bağı olduğu için durum yarasa açısından daha iyi olacaktı.

Banyoda sahte kanı defalarca fırçaladı ama yine de derisinde iz kaldı. Sonunda, yani beyaz sıçan öldükten sonra, okula dönmenden önce izin çıkacağını umarak vazgeçti.

Bot'u çocuk odasından almaya gitti ve buraya yaptıkları ilk yolculukta kardeşine bakan güzel dadı Dulcet'i gördüğüne sevindi. "Bot nasıl?"

"Ah, Bot çok iyi bir gün geçirdi. Ama Temp için aynısını söyleyemeyeceğim sanırım," dedi Dulcet, başıyla köşeyi göstererek.

Gregor dev hamam böceğini ilk kez fark etti. Bir grup küçük çocuk tarafından üzerine kıyafet giydiriliyordu. Böcek bacaklarının her birinde farklı tür bir ayakkabı vardı. Baş, boynunun etrafına toplanmış uzun mor bir elbiseden

çıkmişti. Sarkık antenleri pembe kurdelelerle süslenmişti. Bot, başına tüylü bir şapka geçirdi ve çocukların hepsi neşe içinde çığlıklar atarak yukarı aşağı zıpladı.

"Temp'in şapkası var! Temp'in şapkası var!" diye cıyaklıyordu onu almaya gelen Gregor'a.

"Ahhh," dedi Temp hüznle. "Ahhh."

"Orası kesin," dedi Gregor. "Gerçekten iyi de görünüyor. Ama şimdi yemek zamanı Bot." Dizinin üstüne çöküp Temp'e, "Endişelenme ahbab. Seni buradan çıkaracağım," diye fısıldadı. Gülmemeye çalışarak, zavallı böceğin üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya başladı. Bot pek çok kez kendisini de giydirmeye oyunlarına alet ettiğinden hayvanın halini anlıyordu. Bu muhtemelen saatlerdir devam etmişti.

Ne yazık ki yemek, 'Gri Kehanet' görevine gidenlerin - yani sağ kalanların - tekrar kavuşmasına dönmüştü. Hikâyeyi anlatmak için hayatta kalan sekiz kişiden, yalnızca Gregor'un babası aralarında değildi. Solovet ile , Vikus'un nezaretinde Gregor, Bot, Luxa, Aurora, Ares, Temp ve Ripred, hepsi de buradaydı. Belki Vikus yemeğin onlara biraz teselli olacağını düşünmüş olabilirdi ama ölüleri -iki örümcek Gox ve Treflex, hamamböceği Tick ve Luxa'nın kuzeni Henry- akla getiren anılar Gregor'a acı verici geliyorsa, diğerlerine dayanılmaz geliyor olmalıydı.

Bot'un, Tick'in yokluğunu yeni fark etmesi de durumu kolaylaştırmıyordu. Tick onu korumak için hayatını verirken Bot ateşler içindeydi. Eve döndüklerinde, Bot, Tick hakkında sanki o hayatta ve iyi gibi konuşmuştu. Gregor iki yaşında bir çocuğa arkadaşının öldüğünü nasıl anla-

tacağını bilemediği için ona engel olmamıştı, hem zaten asla buraya geri gelmeyi planlamamıştı. Kardeşinin, "Tick ner'de? Tick ner'de?" diyen sesi içini parçalıyordu.

Birkaç dakika süren, *Tick ner'de?*'sorusunun ardından neredeyse herkes yemeyi bırakmıştı. Ares izin bile istemeden kalktı ve uçarak salondan ayrıldı; Temp masanın altına saklanıp Gregor'un bir çeşit hamam böceği ağlaması olduğunu tahmin ettiği garip tıkırtılar çıkardı.

Davetli listesine Ripred bile bir kaşını kaldırarak bakmıştı. "Vikus, birbirimize savaş hikâyeleri anlatalım mı?"

"Bence iyi olabilir," dedi Vikus. "Kayıplarımı biraz kabullenmelerine yardımcı dokunabilir."

Bunun üzerine Luxa sandalyesini itip yere düşürerek ayağa fırladı. Aurora ile birlikte birkaç saniye içinde oradan ayrıldılar.

"Müthiş de işe yarıyor," dedi Ripred. "Ah, iyi, daha fazla yemek." Sıçan pençesini krema sosu içindeki karidesten oluşan devasa bir servis tabağına geçirip tabağı önüne çekti. Yüzünü tabağa gömdü ve silip süpürdü. En azından, sıçanın yeme yöntemlerinden fazlasıyla büyülenerek onu taklit edip yüzünü tabağına daldıran Bot'un dikkati dağılmış oldu.

"Mmm," dedi kendinden geçmiş haldeki Ripred, damlalar akan yüzünü tabaktan çekerken.

"Mmm," diye tekrarladı Bot. Kıkırdadı, yüzünü tekrar tabağa daldırdı ve höpürdeterek içti.

Ripred kremayı temizlemek için uzun diliyle çenesini yaladı. "Ölü Topraklar'da böyle lezzetlisi yok. Bugünlerde pek fazla yiyecek bir şey de yok aslında. İnsanlar kemirgenleri balık avlama alanlarından uzak tutuyor."

"Belki biraz açlık bize saldırmaları konusundaki zavallı kararlarını yeniden düşünmelerine yardımcı olur," dedi Solovet, tabağına büyük miktarda mantar alarak.

"Kemirgenler gerçekten açlık çekmiyor, değil mi?" diye sordu Vikus.

"Çekmiyorlar mı?" dedi Ripred. "Onları karıncaların sınırına sürdünüz. Onlara açık olan nehirler, balık avlamak için tehlikeli ve sürüngenlerin bölgesinin altında bulunuyor. Bu yüzden de çok az avlanabiliyorlar. Sence neyle besleniyorlar?"

Sessizlik oldu.

Gregor, sıçan ve aç olmayı hayal etmeye çalıştı. Onun deneyimlerine göre, aç olmak yiyecek bulmaktan başka bir şey düşünmediğiniz anlamına geliyordu; ya da sıçanların durumunda belki de daha da fazlasıydı.

"Bunun büyük plana yardımı dokunmuyor. Aslında bu durumun üstesinden gelmek için elimde yeteri kadar adam var. Ne ekersen onu biçersin, Solovet," dedi Ripred.

"Bana söylemeye geldiğin şey bu muydu Ripred?" dedi Solovet, etkilenmemiş görünüyordu.

"Hayır. Ne yapmakta olduğunu biliyorsun. Ya da en azından bildiğini sanıyorsun. Buraya Twitchtip'i teslim etmeye ve Gregor'a sizin öğretemeyeceğiniz bir numara öğretmeye geldim." Ripred bir somun ekmeği ağzına tikip masadan kalktı. "Hazır mısın evlat?"

"Neye?" diye sordu Gregor, Ripred'in ağzından düşen kırıntılara bakarak.

"İlk dersine," dedi Ripred kocaman yutkunarak. "Şimdi başlıyor."

BOLÜM

9

E kolokasyon mu?" dedi Gregor boş boş. "Bana ekolokasyon mu öğreteceksin?" Elinde yalnızca küçük el feneriyle, Regalia'nın derinliklerinde bir yerlerdeki dairesel bir mağaradaydı.

Ripred duvara yaslanarak yayılmış oturuyordu. Bir sıçan da olsa korkunç bir dik duruş biçimi vardı. Dövüştüğü zaman, bütün vücudu harekete geçiyor, enerji ve güçle çatırdıyor gibiydi. Diğer zamanlarda hiç öyle gözükmüyordu. Gregor onu, neredeyse formalarının düğmelerini patlatacak göbekleri olan şu büyük beyzbol atıcılarından birine benzetiyordu. Durup soluklanmadan kaleleri dolaşabileceklerine dair bahse girmezsiniz. Ama onları atış alanına yerleştirdiğiniz zaman, vurucuyu şaşı bırakacak biçimde, saatte yüz altmış kilometre hızla top atarlardı.

Sanki kamburunu çıkararak oturmak çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi, Ripred kaydı ve mağara duvarı bo-

yunca uzandı. "Evet, ekolokasyon. Bana ekolokasyon hakkında bildiklerini anlat."

"Yarasaların kullandığını biliyorum. Ve galiba yunusların. Radar gibi. Bir ses çıkarıyorlar ve ses bir şeyden geri dönüyor. Bu sayede, görmeden aradıkları şeyin nerede olduğunu anlayabiliyorlar," dedi Gregor. "Ama insanlar bunu yapamaz. Bunu yapamam."

"Bir noktaya kadar herkes yapabilir, Yerüstü'nde bazı körler bununla harika sonuçlar elde ediyorlar," dedi Rip-red. "Yeraltı insanları bunu çok fazla umursamıyor ama bu konuda aptallık ediyorlar. Onlar dışında burada yaşayan herkes bunu bir ölçüde kullanıyor."

"Yani hamam böcekleri, örümcekler ve..." diye başladı Gregor.

"Hepimiz. Karanlıkta yetişen kuşaklar yeteneğin gelişmesine yardımcı oldu. Ama en temel özelliklerine bile sahip olsan, ekolokasyon senin için paha biçilmez olacaktır," dedi Ripred. "Örneğin, bir mağarada bir sıçanla birlikte-sen ve ışığını kaybettiysen."

Gregor, Ripred'in kuyruğunun geldiğini gördü ve eli bunu engellemek için kalktı, ama sıçan bu kez ondan hızlıydı. Gregor'un elinden fenerini düşürmek için arka ayağını kullanmış ve onu altı metre uzaktaki mağara duvarına göndermişti. Fener onları neredeyse karanlıkta bırakarak taşları aydınlatmaya başladı.

Ripred'in sesi onu sıçrattı. "Şimdi de arkadayım," dedi sıçan arkasından. Gregor hızla arkasına döndü ve Ripred solundan bir yerden, "Artık buradayım," diye fısıldadı.

El feneri, zeminde döne döne gerisin geri gelip Gre-gor'un ayaklarına çarptı. Gregor feneri aldı ve sıçanın, el fenerinin durduğu yerin karşı tarafında duvara yaslanmış olduğunu gördü.

"Öğret," dedi Gregor sinirleri bozularak.

Ripred ona gözlerini kapattırdı ve dilini damağına vurdurarak bir şaklama sesi çıkarttırdı. Gregor sesin neye benzediğini çok dikkatle dinlemek zorundaydı. Bir mağara duvarına doğru yöneldiğinde, Ripred'e yöneldiğinden farklı ses çıkması gerekiyordu. Ardından Ripred ona el fenerini kapattırdı ve dilini şaklattırıp dinlettirdi, kendisinin nerede olabileceğini gösterdi.

Gregor gerçekten denedi ama son iki gündür yalnızca üç saat uyumuştı, ayrıca Yeraltı'nda olmanın getirdiği bütün o delilik, kehanet, eğitim ve...

"Odaklan, Yerüstlü! Bu hayatını kurtarabilir!" diye hırladı Ripred, Gregor yerini arka arkaya onuncu kez yanlış tahmin edince.

"Bu aptalca, Ripred. Hepsi aynı geliyor!" diye karşılık verdi Gregor ani bir tepkiyle. "Yapamam, tamam mı?"

"Hayır, tamam değil. Çalışacaksın. Buraya her inme fırsatı bulduğunda ve eve döndüğünde, tabii dönebilirsen, ne zaman vakit bulabilirsen," dedi Ripred. "Bunda ustala-şamayabilirsin ama ilerleme kaydedebilirsin!"

"Tamam. Pekâlâ. Çalışacağım. Oldu mu?" dedi Gregor biraz ters bir üslupla. Sıçandan gına gelmek üzereydi.

Aniden Ripred'in burnu kendininkinin birkaç milim ötesine geliverdi. Sıçanın gözleri öfkeyle kısılmıştı.

"Dinle, Savaşçı," diye tısladı sıçan. "Bir gün, üç bin kan topunu vurup vuramadığının değil, karanlıkta birinin yerini tespit edip edemediğinin önemli olduğunu öğreneceksin. Anladın mı?"

"Evet," diyebildi Gregor. Ripred kımıldamadı. "Çalışacağım. Evet," dedi Gregor. "Gerçekten."

"Güzel. Şimdi gidip biraz uyuyalım. İkimiz de yorgunuz," dedi Ripred.

Sessizce şehre dönerlerken, Gregor, Ripred'in onu öldürmeyi düşünüp düşünmediğini merak etti. Babasını kurtarma görevinde, Ripred ortak çıkarları yüzünden yaşamasına izin vermişti. Gregor'un babasını bulmak için Ripred'e ihtiyacı vardı. Ripred'in de bir gün sıçanların kralı olabilmesi için, Kral Gorgor'un yenilmesine yardım etmesi için Gregor'a ihtiyacı vardı. *Felaket* Kehaneti için Ripred'in hâlâ Gregor'a ihtiyacı olabilirdi. Peki Gregor sıçanın işine yaramaz hale gelirse, gözden çıkarılır mıydı?

Yatak odası olduğunu düşündüğü yere giden merdivenleri çıkarken Gregor ayaklarını sürüyordu. Çok geç olmuştu - muhtemelen dün gece şehre geldiği saatlerdi- ve herkes uyuyordu. Kaybolmuştu ve ona yön tarif edecek kimseyi bulamadı. Bir muhafız arayarak ortalıkta dolaşırken, kendini Sandwich'in kehanetleriyle dolu odanın kapısında buldu.

Kapı aralıktı. Bu garipti; kapıyı sürekli kilitli tuttuklarını sanıyordu. İçeride birisi olmalıydı.

Kapıyı itip içeri girdi. "Merhaba? Kimse var mı?"

İlk başta odanın boş olduğunu düşündü. Kandil hâlâ

Felaket Kehaneti'nin altında yanıyordu ama kehaneti kimse okumuyor gibi görünüyordu. Derken, uzak köşede hafif bir hisırtı duydu ve ışıkla birlikte ortaya bir kız çıktı.

"Ah!" diyerek zıpladı Gregor, yalnızca korktuğundan değil kızın görüntüsü ürkütücü olduğundan. Nerissa'yı yalnızca bir kere görmüştü. Görev için yola çıkarlarken ağabeyi Henry ile vedalaşıyordu. Kızın çok zayıf olduğunu ve gergin görüldüğünü hatırlıyordu. Kız yolculukta yanında götürmesi için ona, 'Gri Kehanet'in bir kopyasını vermişti. Luxa ona kızın geleceği görebildiğini söylemişti.

Kız daha önce zayıftıysa bile, artık bir deri bir kemik kalmıştı. Gözleri meşale ışığında kocaman ve boş parlıyordu. Luxa'nın gözlerinin altında eflatun halkalar varken, Nerissa'mnkilerde koyu mor hilaller vardı. Belinden çok daha aşağılara inen saçları açık ve karmakarışıktı. Kaim bir pelerine sarınmış olmasına karşın, donuyormuş gibi davranıyordu.

"Ah, özür dilerim. Rahatsız etmek... Ben, yalnızca... yalnızca uyumak istiyordum... Yani, uyuyacağım yeri arıyordum. Yatak odamı. Özür dilerim." Gregor odanın çıkışına yöneldi.

"Hayır, dur Yerüstlü," dedi Nerissa titrek bir sesle. "Biraz kal."

"Ah, tamam, tabii," dedi Gregor, fena halde çıkıp gitmek istediği halde. "Eee, nasılsın Nerissa?" diye sordu ve ardından irkildi. Nasıl olacağını düşünmüştü ki?

"İyi değilim," dedi Nerissa bitkin bir halde. Ama kendine acıyarak söylememişti ve bu, durumu bir anlamda daha da üzücü yapıyordu.

"Bak, ağabeyin Henry için üzgünüm," dedi Gregor. "Sanırım ölmesi iyi oldu," dedi Nerissa. "Öyle mi?" dedi Gregor, kızın açık sözlülüğü karşısında şaşırarak.

"Seçenekleri düşününce," dedi Nerissa. "Kemirgenlere katılmayı başarmış olsaydı hepimiz ölürdük. Sen, kardeşin, baban. Halkım. Henry de. Ama elbette onu çok özleyorum."

Eh, Nerissa bir enkaz olabilirdi ama olaylara olduğu gibi bakmaktan korkmuyordu. "Bunu neden yaptığını biliyor musun?" diye sormaya cüret etti Gregor.

"Korkuyordu. Bunu biliyorum. Ve sanırım aklınca sıçanlara katılmanın, ona özlemini çektiği güvenliğini sağlayacağını düşündü," dedi Nerissa.

"Yanlış düşünüyordu," dedi Gregor.

"Öyle mi?" dedi Nerissa ve gülümsedi. Böylece daha da ürkütücü olmuştu.

"Sanırım. Az önce... Başarılı olsaydı hepimiz ölmüş olurduk demedin mi?" dedi Gregor. Sonuçta kız hafif deli olabilirdi.

"Ah, evet. Yöntemleri hiç kuşkusuz kusurluydu." Nerissa sohbetlerine olan ilgisini yitirdi ve Felaket Kehaneti'ne göz gezdirmeye başladı. Kemikli parmakları uzandı ve sanki kabartma yazı okuyormuş gibi yavaşça harfleri takip etti. "Peki ya sen Savaşçı? *Felaket* ile yüzleşmeye hazır mısın?"

Felaket. Ripred, *Felaket* hakkında bir şeyler söylemişti.

"Yani... Kehaneti mi kastediyorsun?" diye sordu Gregor kafası karışmış halde.

"Vikus sana söylemedi mi? Beyaz sıçana *Felaket* deriz," dedi Nerissa. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Tam olarak hayır," dedi Gregor.

"Musibet anlamına geliyor," dedi Nerissa.

Vay canına, bu çok yardımcı olmuştu. Musibet. "Hâlâ anlaşılır değil," dedi Gregor.

"Bir badire, bir hastalık." Nerissa bir anlama belirtisi görebilmek için Gregor'un yüzünü inceliyordu. "Çok kötü bir şey," dedi kız sonunda.

"Ah, ne demek istediğini anladım," dedi Gregor. "Şey, evet, şu sıçan. Vikus onun için tehdit gibi bir şey olduğumu söylüyor. Sizin onu öldürmenize yardım etmem gerekiyor."

Nerissa şaşkın şaşkın baktı. "Bize yardım etmek mi? Ah, hayır Gregor, onun ışığını söndürmelisin. Görüyor musun, burada öyle yazıyor." Parmakları hızlı hızlı duvardaki bir dizeyi takip etti.

SAVAŞÇI SÖNDÜRECEK Mİ IŞIĞINI?

Vikus dün gece kehanetin üzerinden geçerken, Gregor Bot'u öldürmek isteyen sıçanlar yüzünden o kadar bitkindi ki, bu dizeye çok fazla odaklanamamıştı. Vikus da ayrıntıya girmemişti. Yeraltlılar için 'ışık' sözcüğü, 'hayat' sözcüğü yerine kullanılabiliyordu. Yani birinin ışığını söndürmekten bahsederlerken, onu öldürmeyi kastediyorlardı. Görev *Felaket'i* öldürmekti. Bunu biliyordu. Ama

Yeraltlıların onunla birlikte bir sürü asker göndereceğini varsaymıştı. Eğitimli askerler.

Dize zihninde dönüp duruyordu.

SAVAŞÇI SÖNDÜRECEK Mİ İŞİĞİNİ?

Gregor çok kötü bir hisse kapılmaya başladı. "Ah, kahretsin," dedi. "Yani, dev beyaz bir sıçan var... Ve sizler benden. .. Bizzat... Yani, benim..."

"Öldür onu Gregor," dedi Nerissa. "*Felaket*, ölümü yalnızca senin ellerinle bulmalı."

II. KISIM

AV

BOLUM 10

Belki gerçekten uyumak zorunda değildiniz. Belki bu insanların alışık olduğu bir şeydi ve ona ihtiyaçları olduğunu düşünüyorlardı ama onsuz gerçekten yaşanabilirdi. Gregor öyle olduğunu umuyordu, çünkü yorgunluktan tamamen bitmiş olmasına karşın, geceyi gözünü bile kırpmadan geçirmişti.

Çoğunlukla, öldürmesi gereken büyük, beyaz sıçanı hayal etmeye çalışmıştı. Ripred'den çok daha iri ve büyük olasılıkla daha güçlü bir sıçan. Bu yüzden Gregor *Felaket'in* en az kendisinden iki kat uzun ve muhtemelen dokuz-on kat daha ağır olduğunu tahmin etti. Gregor'un bir avuç kan topunu vurabilmesi kimin umurundaydı? Bu şey onu bir sinek gibi ezecekti.

Elbette Vikus onunla ilgili hiçbir ayrıntıya girmemişti. Aynı şekilde, 'Gri Kehanet' tamamlandığında on iki 'görevli'den dördünün öldüğü gerçeğı üzerine düşünmek için çok fazla zaman ayırmamıştı. Gregor'un başa çıka-

mayacağını düşündüğü konulardan uzak durmak gibi bir tarzı vardı. Vikus ona, *Felaket'i* tek başına öldürmesi gerektiğini söylemeyi daha ne kadar geciktirecekti? Olabildiğince. Gregor kendini, salyalar saçan beyaz devin karşısında korkudan ağzı açık dikilirken ve Vikus'u hafifçe omzuna vurup iyimser bir sesle, "Ha, bu arada Sandvich'e göre onu tek başına öldürmen gerekiyor. İş başına bakalım!" derken hayal edebiliyordu.

Gregor yaklaşık bir gün önce Central Park'ta dikildiği ve en büyük endişesinin Noel armağanlarını neyle alacakları olduğu zamanı hatırlıyordu. Bu, Sandwich'in bütün dünyasını değiştiren kehanetlerinden birine benzemiyordu.

Çenesinin altına öteki elini koydu ve taş masanın etrafındaki gevezeliklere odaklanmaya çalıştı. Vikus *Felaket'i* bulup öldürme yolculuğunu konuşmak üzere bir konsey toplantısı düzenlemişti. Konsey, Luxa on altısına basana ve hükümdarlık yaşına gelene kadar Regalia'yı bir alt kurulla yöneten bir grup yaşlı Yeraltlıdan oluşuyordu.

Üyelerin üzerinde anlaştıkları tek şey Gregor'un bir an önce yola koyulmasıydı. Sıçanlar, Gregor ile Bot'un yine Yeraltı'nda olduklarını bildiklerine göre, *Felaket'i* saklamak ve kardeşinin peşine düşmek için muhakkak ek önlemler alacaklardı.

Görünüşe göre, Regalialı casuslar yeni bir bilgi edinmiş ve beyaz sıçanın saklandığını düşündükleri bir bölgeye yoğunlaşmışlardı. İçlerinden hiçbiri yarattığı gözleriyle görmemiş olmasına karşın, kaynakları yarattığı Labirent denilen bir yerde olduğunu gösteriyordu. Gregor oranın nasıl bir yer olduğunu anlamamıştı, ama Ares fısıldayarak aynen labirent gibi olduğunu söyledi. Gregor'un gözünün

önüne Lizzie ve onun bulmaca kitabı geldi. Kardeşi bir labirente girse yolunu Gregor'dan çok daha iyi bulabilirdi. Lizzie'yi düşünmek onu yukarıda bekleyen ve meraklanan ailesini düşünmeye sevk etti ve bu düşünce dayanılmazdı.

"Evet, yola koyulalım. Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi!" dedi Gregor. Herkes şaşkınlıkla ona baktı çünkü bu sabahtan beri ağzından çıkan ilk sözdü ve konsey şimdi Labirent'e hangi yoldan gidilmesi gerektiğini konuşuyordu.

Birkaç seçeneği incelemelerine karşın, Yeraltı tünel ağlarındaki her rotanın çok tehlikeli olduğu kanısına varıldı. İnsanlar Yeraltı'nın savaşın öncesine kıyasla çok daha geniş bir bölümünü kontrol altında tutuyor olmalarına karşın, Labirent sıçan topraklarının uzak bir köşesinde bulunuyordu. Aslında o kadar uzaktı ki, çoğu sıçan oraya hiç gitmemişti bile. Ama *Felaketi* orada tutuyorlardıysa, korunuyor olacağı kesindi.

"Geriye Su Yolu kalıyor," dedi kaşım çatan Vikus. "İdeal değil ama tehlikesi en az olan orası."

"Peki yılanlar? Çiftleşme mevsimleri yakın," dedi Howard. Gregor, Luxa'nın kuzeninin neden toplantıya katılmasına izin verildiğini bilmiyordu. Çocuğun yalnızca aileyi ziyaret ediyor olması gerekiyordu.

"İyi bir noktaya değindin," dedi Vikus. "Yolculuğa bir an önce başlamak için bir sebep daha. Belki grup yılanlar uyanmadan oradan geçip gidebilir."

"Yaşasın, yılanlar," diye düşündü Gregor ve Ares onları eve götürürken Su Yolu'nda gördüğü altı metrelik dikenli kuyruğu hatırladı. O kuyruğun devamında neyin olduğunu merak ediyordu.

"Şimdi, Gregor, konuşmamız gereken bir şey var,"

dedi Vikus. "Konseyin kararı, sen Felaket'in peşine düşerken Bot'un Regalia'da koruma altında kalması yönünde."

Gregor bunu bekliyordu. Bot'u bir Yeraltı yolculuğuna daha sokmak korkunç derecede tehlikeli olurdu. Ama Ripred ile Tvvitçtip'in bölgeye bu kadar kolay girdiğini gördükten sonra onu burada nasıl bırakabilirdi? Ripred'in fazla akıllı olduğuna şüphe yoktu ama sıçanların hiçbirisi aptala benzemiyordu. O ve Bot, annesinin ona her zaman söylediği gibi bir arada kalacaktı.

"Benimle geliyor, yoksa gitmem. Konu kapanmıştır," dedi Gregor. Bunun küstahça göründüğünü biliyordu ama şu noktada umursamayacak kadar yorgundu.

Bunun yakışksız olduğunu onaylamak için herkesin etrafına baktığı bir duraklama oldu. Ancak ne yapabilirlerdi ki?

Vikus onu yolculuğa hazırlanması için gönderdi. Birkaç ışık kaynağı bulmak için müzeye gitti. Müze, Gregor'un dünyasından düşürdükleri eşyalarla doluydu. Bir at arabası tekerleği, hâlâ okla dolu bir kılıf, gümüş bir maşrapa, bir guguklu saat, bir silindir şapka gibi bir sürü güzel ve gerçekten garip şey vardı. Cüzdanlar, mücevherler ve saatler gibi son zamanlarda gelen eşyalar, sıralar halinde düzgünce yerleştirilmişti. New York'un aşağısındaki tünellerde işi olan herkeste bir tane olması gerektiği için birçok iyi el feneri vardı. Gregor döndünü seçti ve bir sürü pil buldu.

Gözüne iki tane can yeleği takıldı ve onları da aldı. Geçen sefer taş tünellerde yolculuk etmişlerdi. Bu kez Su Yolu'nun üstünden uçacaklarını tahmin ediyordu. Bot yüzme bilemeyecek kadar küçüktü. Erzaklarının arasına selobant ve çok bayatlamamış gibi görünen iki tane çikolata ekledi.

Ayrılırken, kapının yanında iki yığın şeklinde düzenlice katlanmış günlük kıyafetlerini gördü. Vikus onları saklamanın sorun olmayacağını söylemiş olmalıydı. Gregor nasıl koltuklarına aldırmadan botlarını giydi.

Bot'u almak için çocuk odasına gittiğinde, ona Dulcet'in onu çoktan nehre indirdiği söylendi. Yola çıkacakları yer orası olmalıydı.

Su Yolu'na ulaşmanın en kısa yolu nehri takip ederek uçmak olduğu için Gregor bunun mantıklı olduğunu düşündü. Ama rıhtımlara ulaştığında, Yeraltlılardan oluşan bir grubun, iplerle nehir seviyesinin üstündeki rıhtım seviyesine astıkları iki kayığı yüklediklerini gördü. Kayıklar ona, New York'taki bir müzede gördüğü, yüzyıllar önce Kızılderililerin kullandığı kayıkları hatırlatan uzun, dar araçlardı. Ama her birinin tabanına gerçek bir balık yüzgeci olan, büyük gri üçgen bir yüzgeç yerleştirilmiş ki bu kılıçbalığı ya da benzeri bir hayvandan alınmış olmalıydı. Kayıkların yanlarına da yatay olarak uzatılıp geri çekilebi-len yüzgeçler tutturulmuştu. Dümen olarak her bir kayığın arkasına kavisli bir kemik yerleştirilmişti.

"Kayıklar da neyin nesi?" diye sordu Gregor yükleme işinin başında duran Vikus'a. "Yarasalarla gitmeyecek miyiz?"

"Ah, evet ama Su Yolu geniştir ve dinlenmek için çok az yer vardır. Hiçbir yarasanın onu geçecek dayanıklılığı olmadığı için yolculuğunuzun büyük bir kısmının suda geçmesi gerekecek," dedi Vikus.

Gregor uçuşa kıyasla yavaş oldukları dışında kayıklar hakkında pek bir şey bilmiyordu. *Felaket'i* su yoluyla yakalamak sonsuza kadar sürecekti.

Tam o anda Tvvitçtip rıhtımında belirdi. "Ah, harika," diye düşündü Gregor. "Bahse girerim, bu işin sonunda şu çılgın sıçanın üstüne binmek zorunda kalacağım."

Dulcet, Gregor'un Bot'a can yeleğini giydirmesine yardım etti. Aslında çok büyük olan yeleği ellerinden geldiği kadarıyla üstüne tutturdular. Gregor oldukça iyi yüzdüğü için, ikinci yeleği ne yapacağına karar veremedi. Ta ki Temp'in altlarında çalkalanan nehre bakarak rıhtımın kenarında titrediğini görene kadar.

"Hey, Temp, bizimle geliyor musun?" diye sordu.

"Gelebileceğimi söyledi Vikus, gelebileceğimi," dedi Temp. Bu yüzden Gregor ikinci yeleği Temp'e giydirdi. Böcek ses çıkarmadı çünkü prensesin üstünde de aynısı vardı ve Gregor ona, bu şeyin yüzmesine yardımcı olacağını anlatmıştı.

Temp'i giydirirken, Luxa, Solovet, Mareth ve How-ard'ın saraydan çıktıklarını gördü. Luxa ve Solovet daha önceki yolculukta giydikleri pantolonları değil, elbise giymişlerdi.

"Bir dakika, bizimle geliyorsun, değil mi?" diye sordu Gregor, Luxa'ya.

"Hayır Gregor, gelemem. İlk görevde yalnızca 'Gri Kehanet' öyle söylediği için seninle birlikte gelmeme izin vardı. Bu yolculuk bir kraliçe için çok tehlikeli sayılıyor," dedi Luxa, Vikus'a göz atarak.

Gregor kızın en azından ayak direyebileceğim düşünüyordu. Belki Luxa bile 'Felaket'i bulmaya hevesli değildi. Gerçi bunun gerçek olması onu çılgına çevirirdi.

"Peki kim geliyor öyleyse?" diye sordu Gregor.

"Eh, ilk olarak gönüllü sıkıntısı çekmediğimizi bilmen gerekiyor," dedi Vikus, sanki Gregor'a bunun garantili bir eğlence olacağının güvencesini vermek içinmiş gibi. "Ama kadro çok sınırlı. Sen, Ares, Bot, Temp ve Tvvitc-tip dışında Mareth, Howard ve uçucularım gönderiyoruz."

"Howard mı?" dedi Gregor. Mareth'i severdi ama Luxa'nın kuzeninin gelmesini istemiyordu. Howard, Fount grubundandı ve sahildeki şu ölü olanm dışında daha önce bir sıçan görüp görmediğinden bile emin değildi.

"Çok iyi bir savaşçı olmasının dışında, su yolculuklarını iyi bilir," dedi Solovet. "Ziyareti seninkine denk geldiği için çok şanslıyız."

"Hı hı," dedi Gregor. "Demek Ripred de gelmiyor?" Kimse ona, Ripred'in yanında olmasından daha fazla güven veremezdi... Tabii büyük sıçan onu öldürse diye meraklanarak etrafta dolaşmadığı zamanlarda.

"Bu sabah Ölü Topraklar'a doğru yola çıktı," dedi Vikus. "Ah, yükleme işinin bittiğini görüyorum! Yola koyul-san iyi olacak!"

Ares yanlarına indi. "Nehir çok tehlikeli. Su Yolu'na uçup kayıklara oradan bineceğiz."

"Geldiğine sevindim," diye mırıldandı Gregor, Luxa ile Vikus'a gücenmiş bir bakış atarak. Ares'in sırtına çıktı.

Dulcet biraz zorlanarak, Bot'u Gregor'a verdi. "Ah! Bot, bayağı büyümüşsün!"

"Büyüdüm! Yarasaya biniyo'm! Yarasaya biniyo'm!" diye çılgık attı Bot neşeyle, Gregor'un önünde zıplıyordu. İlk yolculukta Gregor onu bir sırt çantasında taşımıştı ama artık sırt çantası için çok büyüktü, özellikle üzerinde can yeleği varken.

"Temp de binsin!" dedi Bot. Hantal yelek yüzünden hareketleri oldukça kısıtlanan hamam böceği peşlerinden tırmandı.

Tvvitchtip, kayıklardan birine bindi ve ortasına yattı. Burnunu dışarıya uzatmış, nehrin üstünde esen meltemi yakalamaya çalışıyordu. Gregor sıçana acıdı. Bu yolculuk konusunda kendisinden daha perişan tek kişi o olabilirdi.

Yarasa grupları iplerle bağlanmış iki yüklü kayığı kaldırdı ve nehrin aşağısına doğru yola koyuldular. Ares peşlerinden havalanırken, Gregor kollarını sıkıca Bof a doladı. Artık bu yolculuklara alışmaya başlıyordu: Regalia'nın solan ışıkları, sıçanlarla ilk karşılaştığı kristal duvarlı kumsalı geçerlerken gördüğü hafif parıltı ve son olarak engin Su Yolu.

Yarasa grupları kayıkları suya indirip gitmeden önce Su Yolu üzerinde birkaç kilometre uçtular. Howard'ın yarasası Tvvitchtip'in olduğu kayığa indi. Ares, Mareth'in yarasası gibi ikinci kayığa yerleşti.

"Bu Andromeda. Bağım," dedi Mareth, elini sarı-siyah benekli yarasasının kanadına koyarak. Gregor, Mareth'in kristal kumsalda sıçanlarla çarpışırken bu hayvana bindiğini hatırlıyordu. Hayvan o kadar kötü yaralanmıştı ki 'Gri Kehanet' yolculuğuna gelememişti. Gregor hâlâ bunun için kendini biraz suçlu hissediyordu çünkü hayvan o kaçmaya çalıştığında yaralanmıştı.

"Selam, tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Hayvan o gece için hâlâ Gregor'u suçluyor muydu?

"Seninle tanışmaktan onur duydum Yerüstlü," dedi yarasa. Belki Mareth gibi yarasa da onu atfetmişti.

Mareth onu, güzel pas kırmızısı kürklü zarif bir yarasa olan Howard'm bağı Pandora ile de tanıştırdı. Hayvanın ona tek söylediği, 'Selam' olmuştu."

Vikus vedalaşabilmek için onlarla gelmişti. "Gregor, sana bunu vermeyi unuttum," diye seslendi. İri, gri yarasası dalarak Gregor'un kayığının üzerinden geçti ve yere bir şey düşürdü. Gregor yerdeki kâğıdı aldı ve Felaket Kehaneti'nin ISferissa'nın zarif eliyle yazdığı bir kopyasını buldu.

"Yüksekten uç!" Vikus onları yüreklendirici bir tavırla el sallayarak gerisin geri Regalia'ya yöneldi. Gregor başıyla karşılık vermeyi başardı.

Bot, Gregor'un kollarından kurtulmak için çılgınca kıvranıyordu. Kayıkta dolaşmasına izin vermek Gregor'u tedirgin ediyordu ama onu günlerce kucağında tutamazdı. Kardeşini, "Kayıkta kal!" diye kesin talimat vererek yere bıraktı.

Neyse ki kayık içinden çıkamayacağı kadar derindi. Gregor ortasında durduğunda yanları omuzlarına kadar geliyordu. Yaklaşık altı metre uzunluğundaydı ve kemik bir çerçeveye gergince geçirilmiş bir çeşit hayvan derisinden yapılmıştı. Tabanın altmış santimlik bir dilimi kayığın merkezine iniyordu. Mareth kayığın önden üçte birlik kısmında ahşap bir direk kaldırdı ve menteşeli tabanını kilitledi. Bu Gregor'un Yeraltı'nda Sandwich'in odasının kapısı dışında kullanıldığını gördüğü ikinci ahşap şeydi. Deriden yapılmış birkaç oturak ve bir sürü erzak vardı. Özellikle yiyecek.

"Bunların hepsini gerçekten yiyecek miyiz?" diye sordu Gregor.

"Hepsini değil. Parlayanlar oldukça fazla yiyeceğe ihtiyaç duyacak," dedi Mareth.

"Parlayanlar mı?" dedi Gregor.

"Vikus sana söylemedi mi?" diye başladı Mareth.

Gregor bunu önümüzdeki birkaç gün içinde daha ne kadar duyacağını merak etti.

"Uzun yolculuklarda ışık sağlayacak yeterli yakıtı taşıyamayız. O yüzden bize yardım etmeleri için parlayanları kiralarız," dedi Mareth. "Tam olarak şurada... Evet, bakalım... İşte geliyorlar."

Gregor karanlığa baktı ve iki ışık noktası gördü. Söndüler ve ardından daha yakında yandılar. Titrek ışıklar yaklaşmaya devam ederken, uçan böceklerin şekillerini seçmeye başladı. İki dev böcek kayıkların pruvalarına konana kadar, Gregor ne olduklarını anlamıştı.

"Ah, bunlar ateş böceği!" dedi. Babasının ailesinin Virginia'daki çiftliğinde, geceleri ormanın sınırında uçarlardı. Yanıp sönen ışıkları ormanı büyülü bir yer gibi gösterirdi. Kayığa tüneyen bir metre boyundaki uyarlamaları o kadar büyüleyici durmuyordu. Ama kıçları yandığı zaman bayağı ışık çıkardıklarını kabul etmeliydi.

"Merhaba Parlak şeyler," dedi Mareth başıyla selam vererek.

"Herkes merhaba," dedi ateş böceklerinden biri, tiz ve inanılmaz vızıltılı bir sesle. "Ben Parlak Foto, o da Zap."

"Takdim sırası bendeydi," diye inledi Zap. "Bundan önceki son seferde bunu Parlak Foto yapmıştı."

"Ama ikimiz de biliyoruz ki bir erkek olarak insanlara bariz biçimde hoş gözüken benim," dedi Parlak Foto, kıcı çeşitli renklerde yanıp sönerken. "Zap yalnızca tek renk oluşturabiliyor, o da sarı."

"Senden nefret ediyorum!" diye çılgık attı Zap. Ve Gregor bunun hayatındaki en uzun yolculuk olacağını anladı.

BOLUM

11

Gregor daha önce tırnaklarını hiç yememiş olmasına karşın, ateş böcekleri geldikten beş dakika sonra yemeye başlamıştı. İnanılmazlardı! Nerede oturacaklarını tartıştılar, ilk vardiyayı kimin alacağını tartıştılar, hatta hamam böceği alışılmadık bir güçle, "Prensese hizmet eder Temp, yalnızca prensese," diyene kadar, değersiz bir sürüngen olduğu için Temp'in kimin hizmetkârı olması gerektiğini bile tartıştılar.

Mareth dikkatlerini dağıtmak için onları beslemeye çalıştı ama bu sefer de birbirlerinin sofrada adabı hakkında atıştılar.

"Ağzın doluyken konuşmak zorunda mısın, Zap?" dedi Parlak Foto. "İştahımı kapatıyor."

"Bunu bana sütünün üstünde oturan biri söylüyor!" dedi Zap ve görünüşe göre onu faka bastırmıştı, çünkü diğerinin kıcı öfkeden kırmızı kırmızı parlamaya başladı ve

en azından otuz saniye sessiz kalarak hatır hutur bir mantarı yedi.

"Sürekli böyleler mi?" diye fısıldadı Gregor Mareth'e.

"Aslında bu ikisi yolculuk ettiğim diğer birkaçı kadar kötü değil," diye fısıldadı Mareth. "Bir defasında bir dilim kek için ölümüne dövüşmeye çalışan bir çift gördüm."

"Dövüşmeye çalışan mı?" dedi Gregor.

"Çok becerikli savaşçılar değillerdir ve çabuk yorulurlar. O yüzden birbirlerini hile yapmakla suçlayıp dövüşmeyi bıraktılar. Ardından birkaç gün küs kaldılar," dedi Mareth.

"Onlara gerçekten ihtiyacımız var mı?" diye sordu Gregor.

"Ne yazık ki evet," dedi Mareth.

Temp'in etrafında bir topla oynayarak kayığın tabanında oturan Bot bile yeni gelenlere sinirlenmiş gibi görünüyordu.

"Fo-Fo çok gürültülü!" dedi kız, kanatlarından birine asılarak. "Şişşt, Fo-Fo!"

"Fo-Fo mu? Fo-Fo mu? Adım Parlak Foto ve başka bir isme yanıt vermeyeceğim!" dedi Parlak Foto.

"O daha küçük bir çocuk. Parlak Foto diyemiyor," dedi Gregor.

"İyi ya, ben de onun dediğini anlayamıyorum!" dedi ateş böceği.

"Çevirmeme izin ver," dedi Tvritchtip, kımıldamaya bile zahmet etmeden. "Sürekli carcar etmeyi bırakmazsan,

kayıкта yanında oturan iri sıçanın kafanı koparacağını söylüyor."

Bunu takip eden sessizlik huzur doluydu. Gregor Tvritchtip'e kanının kaynadığını hissetti ve onunla birlikte aynı kayıкта bulunmaktan rahatsız olmayacağına karar verdi.

Artık Su Yolu'nda oldukça ilerlemişlerdi. Parlayanlar geldiğinde meşaleler söndürülmüştü ve etraflarını yalnızca ateş böceklerinin parıltısı aydınlatıyordu. Gregor kısa bir süreliğine en iyi el fenerini çıkarıp etrafa tuttu. Karaya dair bütün belirtiler kaybolmuştu.

Artık onun yerine dalgalar vardı. Hatta hoş bir meltem bile esiyordu. Mareth ve Howard direklere ipek yelkenler gerip kayıkları kullanmakla meşguldü. Yarasaları rahatça birbirlerine sokulmuş, uyukluyorlardı. Gregor Ares'in onlara katılmadığını fark etti. İlk yolculukta, bütün yarasalar uçuşlardan sonra uyumak için küme halinde birbirlerine sokulmuştu. Belki de Ares artık aralarında istenmiyordu.

"Hey Ares, bu kayıkla Labirent'e ulaşmamızın ne kadar zaman alacağını biliyor musun?" diye sordu Gregor.

"En az beş gün," dedi Ares. "Uçsaydık, daha kısa zamanda varabilirdik ama o yolculuğu çok az yarasanın başarabileceğine inanılıyor. Daha önce kimse denemedi."

"Bahse girerim sen başarabilirdin," dedi Gregor. Ciddiydi de. Henry, Ares'i yalnızca baş belası olduğu için seç-memişti; yarasa aynı zamanda şaşırtıcı derecede güçlü ve hızlıydı.

"Bir gün, başarıp başaramayacağımı görmek için deneyebileceğimi düşünüyorum," dedi Ares.

"Lindbergh gibi. Atlas Okyanusu'nu tek başına uçan ilk insan," dedi Gregor.

"Kanatları mı vardı?" diye sordu Ares.

"Şey, mekanik olanlardan. İnsandı. Uçağı vardı. Uçan makinesi. Artık insanlar çok daha büyük uçaklarla sürekli okyanusu geçiyor," dedi Gregor.

"Yerüstü'nde ünlü biri mi?" diye sordu Ares.

"Evet, yani öyleydi. Öldü ama gerçekten ünlüydü. İnsanlar ona da kızgındı. Savaşla ilgili bir şey yüzünden," dedi Gregor, bu kısımdan emin olamayarak. Bir bebek hakkında üzücü bir şey de vardı. Ama onu da tam olarak hatırlayamıyordu.

Gregor, Felaket Kehaneti'nin yazılı olduğu ruloyu çıkarıp açtı.

*ÖLDÜR BEBEĞİ, ÖLDÜR KALBİNİ,
ÖLDÜR EN HAYATİ PARÇASINI.*

Ruloyu bırakarak tekrar kıvrılmasını sağladı. Temp'in kabuğunda ritim tutarak sessizce, 'Çek Kürekleri' şarkısını söyleyen Bot'a baktı. O kadar mükemmeldi ki. O kadar masum. Biri onu öldürerek herhangi bir şeyi çözmeyi nasıl düşünebilirdi ki? Ama Gregor şu anda sıçan ekiplerinin bunu yapmak üzere Yeraltı'nı taradığını biliyordu.

"Sıçanlar yüzebilir mi?" diye sordu Gregor, suya bakarak.

"Evet ama bizim olduğumuz kadar uzağa değil. Sıçanlar burada kardeşine ulaşamaz," dedi Ares, endişesini anlayarak.

Ama er geç karaya çıkmak zorunda kalacaklardı. *Felaket* de orada olacaktı.

"Hiç sıçan öldürdün mü?" diye sordu Gregor.

"Tek başıma hayır. Henry ile birlikte evet. O kılıç kullanırken ben uçuyordum," dedi Ares.

Gregor, sıçan Fangor'un, arkalarında kalan kristal kumsalda Henry'nin kılıcıyla öldüğünü gördüğünü hatırladı. Ama pek net hatırlamıyordu.

"Nasıl yapılıyor? Yani, tam olarak neresi en iyi... neresine hamle yapıyorsun?" Sözcükler ağzında garip bir tat bırakmıştı.

"Boyun zayıftır. Kalp de, ama kaburgaları geçmen gerekir. Gözlerden beyne. Ön ayağın altında çok fazla kanyan bir damar vardır. Karnına saldırırsan anında öldürebilebilirsin ama sıçan büyük olasılıkla birkaç gün içinde iltihaptan ölecektir," dedi Ares.

"Anlıyorum," dedi Gregor. Ama anlamıyordu. Yani, kendini bunu yaparken hayal edemiyordu. Dev beyaz sıçanı öldürürken. Hepsi tamamen gerçeküstüydü.

"Sırtında dövüşmemde bir salanca var mı? Yoksa yerde olmak zorunda mıyım?" diye sordu Gregor.

"Yanında olacağım, tabii mümkün olursa," dedi Ares.

"Teşekkürler," dedi Gregor. "Seni bu pisliğe bulaştırdığım için üzgünüm."

"Aynı zamanda beni bir başkasından kurtardın," dedi Ares. Ve sohbeti bitirdiler.

Mareth yemek zamanının geldiğini söyleyerek herke-

se yiyecek dağıttı. Ateş böcekleri az önce yemiş olmalarına karşın önlerindeki iştahla silip süpürdüler.

Herkes yemeğini bitirdikten sonra, Mareth kayığında-ki yelkenleri indirdi ve aracı çekme halatıyla Howard'ın aracının arkasına bağladı. "Geri kalanlar uyurken, Howard ile ben sırayla öndeki kayığı kullanacağız. Ama bir kişinin sürekli nöbet tutması, bir parlayanın da işinin başında olması gerekiyor."

"İlk vardiyayı Zap alacak," dedi Parlak Foto. "Benim ışığım daha fazla enerji gerektiriyor."

"Yalan söylüyor!" diye inledi Zap. "Ben yalnızca tek renk çıkartabiliyorum ama harcanan güç aynı. Bunu yalnızca kendisine daha fazla yemek ve daha az iş verilsin diye söylüyor!"

"İlk vardiyayı Parlak Foto alacak," dedi Twitchtip. "Yoksa kanatlarından kurdele yaparım." Böylece bu konu halledilmiş oldu. "Onunla kim nöbet tutmak ister?"

"Sayımız fazla ve iki saatte bir nöbetçi değiştirebiliriz," dedi Mareth.

Gregor bitkindi ama, bir ya da iki saatlik bir uykudan sonra kaldırılma ve ardından nöbet tutma fikrinden nefret ediyordu, bu yüzden ilk nöbet için gönüllü oldu.

Öndeki kayıkta Howard dümenin başındaki yerini aldı. Yarasası uyumak için kanatlarını topladı. Regalia'dan ayrıldıklarından beridir pek kımıldamayan Twitchtip gözlerini kapadı. Zap'ın hafif sarı ışığı söndü ve horlamaya başladı.

Gregor can yeleğini çıkardığı Bot'u güzelce bir battaniyeye sardı ve kayıklarının kıçındaki Temp'in yanına yer-

leştirdi. Ares yanlarına tünedi. Mareth yanında Androme-da ile yere uzandı. Parlak Foto, sırtındaki ışık yumrusunu sabit turuncuya ayarladı ve kayıkların arasındaki boşluğu aydınlatmak için Mareth'in birkaç metre önündeki pruva-da yaktı.

Gregor bir erzak yığının üzerine oturdu ve ön kolunu kayığın korkuluğuna koydu. Dalgaların şıptısı, hafif soluk alıp alıp veriş sesleri ve ateş böceğİ horlamaları haricinde ortalık sessizdi. Kayığın sallanmasının hipnoz edici bir etkisi vardı. Gözkapakları ağırlaştı.

Günlerdir pek uyumamıştı... Bot'un peşinde sıçanlar vardı... Belki başını omzuna koyup dinlendirebilirdi... Ripred'i öldürmek zorundaydı... Hayır, *Felaket'i...* *Felaket'i* öldürmek zorundaydı... Kaç gecedir buradaydı?... Birisini öldürmesi gerekiyordu...

Bot'un soğuk küçük eli bileğİni tuttu. "Ne var Bot?" diye mırıldandı Gregor. Kardeşİ artık bileğİni sıkıyordu. Sertçe. "Ne var? Battaniye mi istiyorsun?"

Kolunu çekmeye çalıştı. Kardeşinin parmakları daha da derine gömüldü ve canını gerçekten acıtarak yavaş yavaş kolundan yukarı çıkmaya başladı. Gregor'un gözleri hızla açıldı. Bot ondan metrelerce uzakta, Temp'in yanında huzur içinde uyuyordu. Başını kayığın kenarına doğru çevirdi.

Önkolunun etrafına dolanan şey, yapış yapış sümükle kaplı kırmızı bir dokunaçtı.

BOLUM 12

Aah! ah!" Gregor dokunaç korkunç bir hızla asıl-madan ancak bağırarak zaman bulabilmiş-ti. Kayığın kenarından aşağı sarkıyordu ve botlarından biri kenara takılmasa doğruca suya düşecekti. "Ares!" İkinci asılma onu baş aşağı suya çekerek beline kadar suya gömdü. Suyu dalmadan önce iyice soluk almayı başarmıştı. Artık bacakları da kayıyordu. Kalçalarından, dizlerinden, ayak bileklerinden yükselen soğuk suyu hissedebiliyordu... Ah! Birisi onu ayaklarından yakalayıp çekmeye başlamıştı!

Bunu, Gregor'un ip görevi gördüğü bir halat çekme oyunu takip etti. Yaratığın onu daha derine, Ares'in de onu geriye çekmesiyle geçen korkunç bir dakika boyunca durumu belirsizdi. Gregor serbest eliyle dokunaca vurdu ama pek fazla bir etki yaratamamış gibiydi. Sonunda ağzını koluna yaklaştırdı ve dişlerim dokunaca geçirerek olabildiğince derine gömdü. Gerçekten zarar verip vermediğini

bilmiyordu ama hayvanı tutuşunu biraz gevşetecek kadar şaşırtmıştı. Tam o anda Ares kuvvetlice asıldı ve Gregor öksürerek soluk soluğa sudan dışarı fırladı. Yarasa onu kayığa bırakmadan önce, bir an botları Ares'in pençelerinde, baş aşağı sallandı. Gregor öğürerek yuttuğu suyu çıkardı. Suyun deniz gibi tuzlu olduğunun kısmen farkındaydı.

"Yerüstlü!" diye Mareth'in bağırdığını duydu. "Dövüşebilir misin?"

Dövüşmek mi? Gregor ellerinin ve dizlerinin üstünde çabalayarak doğruldu ve ilk kez içinde bulundukları durumu yorumladı.

Kayığın solundan ve sağından dokunaçlar çıkıyor, vantuzları dokunduğu her şeye yapışuyordu. Mürettebat elinde ne varsa, kılıç, diş, pençe ve kısaça dövüşüyor, altlarındaki karanlık sularda gizlenen korkunç yaratıkların uzuvlarını kesmeye çalışıyordu.

"Yakala!" diye bağırdığını duydu Mareth'in ve üstüne bir kılıcın gelmekte olduğunu gördü. Kılıcı kabzasından tam zamanında tutarak bileğine dolanmış dokunacı kesti.

Parlak Foto ve Zap cayır cayır yanıyordu. Ama Gregor etrafı onların yardımı olmadan bile doğaüstü bir şekilde fosforlu yeşil renkte parlayan suyun ışığından görebiliyordu. "Mürekkep balığı! Bu bir çeşit mürekkep balığı!" diye bağırdı.

Üç yarasa havadaydı, suya doğru dalıp pençeleriyle saldırıyorlardı. Mareth ile Howard kılıçlarını savuruyordu. Tvritchtip gıcırdayan dişleriyle sanki bir kasırgaydı.

"Yerüstlü, kardeşin!" diye bağırdığım duydu Ares'in.

Gregor dönüp hâlâ uyuyan Bot'un başında dikilen Temp'e baktı. Hamam böceğinin alt çenesi davetsiz misafirleri dışlıyordu. Bu pek çok dokunacı işlevsiz bırakıyordu ama gelmeye devam ediyorlardı. Üç tanesi hamam böceğinin can yeleğine yapıştı ve böceği suya çekerek Bot'u korumasız bıraktı. Ares, Temp için mücadeleye girerken, son derece iri bir dokunaç kış tarafından savrularak geçti.

Gregor vantuzların Bot'un battaniyesine yapıştığını görünce, kan toplarıyla yaşadığı garip olay yeniden gerçekleşti. Bütün dünya uzaklaştı, sanki o ve dokunaçlar dışında hiçbir şey yokmuş gibi gelmeye başladı. Etrafında bir yerlerde sesler, gümbürtüler ve köpüklere boğulan parıltılı yeşil su vardı. Ama Gregor'un tek dikkat ettiği şey saldırganlardı. Kılıcı, planlanmış olarak değil de, içgüdüsel bir keskinlik ve tamamen kontrolü dışında bir güçle hareket etmeye başladı. Dokunaç üstüne dokunaç biçti, biçti, biçti...

"Yerüstlü!" Mareth'in ona seslendiğini duydu. "Ye-rüstlü, yeter!" Durmadı.

"Ge-go, vurma! Vurma!" diye bir ses duydu. Bot ağlıyordu.

Dünya tekrar belirginleşti. Gregor kayığın ortasında dikiliyordu. Etrafında kopuk dokunaçlar çırpınıyordu. Soluk alıp verişleri kısa, hırıltılı soluklar şeklindeydi.

Mareth omuzlarını kavrayıp onu sertçe sarstı. "Gidiyorlar. Bitti."

Gregor'un mürekkep balığının yakaladığı kolu zonk-luyordu. Ön kolunda duran dört kıpkırmızı dairesel vantuz izleri şişmişti. Ter, tuzlu su ve mürekkep balığının sü-müksü sıvısıyla sıırılsıklam olmuştu.

"Ge-go, vurma! Eve gidelim! Bot eve gitmek istiyor!" dendiğini duydu arkasından.

Mareth'in tutuşundan kurtuldu ve kardeşinin hâlâ battaniyesine yarı dolanmış halde hıçkırdığını ama yaranmamış olduğunu gördü. Mürekkep balığının pisliği ona da sıçramıştı. Temp yanında oturuyordu. İki bacağına kaybetmişti.

Gregor kılıcı attı, Bot'a uzandı ve onu sıkıca kucakladı. "Hey, iyisin. İyisin bebeğim. Ağlama."

"Ge-go, Bot eve gitsin. Anneyi görsün/" dedi kız hıçkırarak. "An-ne! An-ne!"

Bu onun en son kızgınlık çılgılığıydı. Sinirlendiği zaman kimse bunu düzeltemezdi. "Annee!"

Gregor oturaklardan birine oturdu ve hafifçe sırtına vurup konuşarak yatıştırmaya çalıştığı kardeşini sallamaya başladı. Kardeşi bu olanların ne kadarını görmüştü? Ve onu ne yaparken görmüştü?

Kardeşini kucağında tutarken, Howard bir kova suyla çıkageldi ve onu temizledi. Howard ayak parmaklarını yıkamakla ilgili aptal bir tekerlemeyle her nasılsa çocuğun dikkatini dağıtmayı başarmıştı.

"BEŞ MİNİK PARMAK VAR,

İKİ MİNİK SİRADA,

BURNUNU OYNATMASIN DİYE ON İYİ NEDEN BOT'A."

Bu noktada, Howard kardeşinin ayağını burnuna bastırdı ve parmaklarını koklayarak sanki kokudan bayılacak-mış gibi, "Öfffi" dedi.

"BURNUNU OYNAT,
SEKİZ, DOKUZ, ONUNCU PARMAKTA,
ARDINDAN HER PARMAK
PARLASIN DİYE ONLARI YIKA."

Bot, Howard her "Öfff!" dediğinde hıçkırıkl arımn arasında gülmeye başladı ve çok geçmeden kendini tekerlemeyi söylemeye kaptırdı. Gregor küçük kardeşlerini eğlendirerek çok zaman geçirmişti. Çocuklarla iyi anlaşılan birini gördüğünde tanırdı.

"Bunu sen mi uydurdun?" diye sordu Howard'a.

"Evet. Chim için. Ona banyo yaptırmak her zaman zor olmuştur," dedi Howard, Gregor'un bakışlarından kaçınarak. Gregor'un aklına Howard'a iyi davranmadığı geldi. Onunla Stellovet ve diğer kuzenlerinin yanında tanışmıştı ama Howard kardeşinin Luxa'ya, Henry ile ilgili söylediği şeyden hoşlanmamıştı. Ve babalarının Fount'un amiri olmasıyla övünmemişti.

Bot'a yeni kıyafetler giydirip bir kurabiye verdiler. Kız şarkıyı, yalnızca parmaklarından değil, bacaklarından da yoksun olan Temp'e öğretmek için seğirtti.

"Temp, sargıya ya da ilaca ihtiyacın var mı?" diye sordu Gregor.

"Hayır. Bacaklarım çıkacak, bacaklarım," dedi Temp. Kaybettikleri için çok üzgün görünmüyordu.

Parlak Foto ile Zap yaralanmamışlardı ve kayığa düşen mürekkep balığı parçalarının bolluğuyla çok mutlu-.

lardı. Anlaşılan mürekkep balığı, ateş böcekleri için gerçek bir lezzet kaynağıydı ve ikisi tartışmak için hiç zaman kaybetmeden hangisinin daha çoğunu mideye indirdiğini görmek için ateşli bir yarışa başladılar.

Andromeda ve Tvvtichtip'in ikişer tane vantuz izi vardı ama mürekkep balığı en uzun süre ona yapıştığı ve derisini koruyacak kürkü olmadığı için en kötüsü Gregor'unkiydi. Herkes üstündeki sümüksü sıvıyı temizlerken, Gregor şişmiş kırmızı dairelerden irin çıkmaya başladığını gördü. Bütün vücudu ateşten yanıyor ve titriyordu.

"Sanırım beni zehirledi," dedi Gregor ve aniden dizlerinin bağı çözülerek yere yığıldı. Etrafındaki her şey yüzüyordu. Biri dudaklarına bir şey bastırıp yutmasını söyledi. Bayılmadan hemen önce yutkunmayı başardı.

Bunu ateşli bir düş takip etti. Kabarcık dolu fosforlu yeşil suya dalmış korkunç balık, uzun dişlerini tekrar tekrar koluna geçirirken, kıvrılan dokunaçla boğuşuyordu. Tüm ailesi kaygın kenarından onu izliyor, onu güvenliğe çekmeye çalışarak uzanıyordu. Bağırarak Bot'a geri çekilmesini söylüyordu ama kardeşi parmakları hakkındaki tekerlemeyi söyleyip duruyordu. Temp can yeleğiyle etrafta debelenerek suda beliriverdi. Bacaklarını kopartarak onları Gregor'a uzattı. Neyse ki bir noktada bilincini kaybetti.

Kendine geldiğinde, çok fazla zaman geçtiğini söyleyebilirdi. Kolu sargılıydı ve acıyla zonkluyordu. Gözlerini açmak acı vericiydi.

Gözlerini açtığında da bir an için aklı karıştı.

Luxa kaygın pruvasında oturmuş, ona bakarak gülümsüyordu.

BOLUM

13

Bir günlüğüne gitmene izin veriyorum ve ba-şına açtığın işlere bak," dedi Luxa. "Başına iş açmış başka birini daha tanıdığımı bahse girerim," dedi Gregor gülümseyerek.

"Çok büyük iş," dediğini duydu Mareth'in, arka taraftan. Askerin yüz ifadesini görmek için yüzüne bakmaya gerek yoktu. Kızgındı.

"Geri dönemem," dedi Luxa memnuniyetle. "Artık çok uzaklaştık ve Aurora ile ben büyük olasılıkla yolda ölürüz."

"Evet, zamanlamayı iyi yapmışsın," dedi Mareth.

"Biliyorum," dedi Luxa.

"Bildiğini biliyorum. Hikâyeyi anlatmak için eve tek parça olarak dönebilersen, bildiğini herkes öğrenecek," dedi Mareth. Gregor daha önce Mareth'in, Luxa ile olan ilişkisi hakkında çok fazla düşünmemişti. Kız onun krali-

çesiydi ya da on altı yaşma girdiğinde olacaktı ama bunun, eğitimden sonraki gün fark ettiği başka bir tarafı daha vardı. Mareth onun eğitmeniydi ve onu azarlamaktan çekinmiyordu.

"Ah, Mareth, bana ne kadar kızgın kalacaksın?" diye sordu Luxa. "Şimdiden en az bir gün oldu. İtaatsizliğim için kimse seni suçlamayacaktır."

"Konu bu değil, Luxa!" diye bağırdı Mareth. "Bu girişim aşırı derecede tehlikeli. Ya ölürsen? Lider olarak Nerissa'yı bırakarak Regalia'dan ayrıldın ve kız artık reşit. Olacakları hayal edebiliyor musun? Regalia'ya? Nerissa'ya?"

"Tahttan çekilmek zorunda kalacaktır," dedi Howard diğer kayığın bir yerlerinden.

"Böyle bir şey yapmayacaktır. Ben ölürsem, idareyi o ele alır; Vikus değil, ne sen ne de o adi kız kardeşin de değil!" dedi Luxa.

Ani bir sessizlik oldu. Ardından Howard konuştu. "Düşündüğün bu mu? Kral olmak istediğim mi? Sanırım beni başka bir kuzeninle karıştırdın."

Al işte, Henry'ye bir gönderme daha. Ama bu kez Gre-gor, Luxa'nın bundan sıkılmış olabileceğini düşündü.

"Ayrıca beni Stellovet gibi yargılama. Adinin tekidir. Kabul ediyorum. Ama artık onu, senin Henry'yi kontrol edebildiğinden daha fazla kontrol edemiyorum!" dedi Howard.

"Masum olduğuna inanacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun. Nerissa'ya işkence ettiğini gördüm," dedi Luxa.

"Ne zaman? Bunu ne zaman yapmışım? Onunla toplamda beş dakika zor geçirmişimdir!" dedi Howard.

"Festivalde. Üstüne şu kertenkeleyi attığın zaman!" dedi Luxa.

"Atmak mı? Onu üstüne atmadım! Şu ender bulunan renk değiştiricilerdendi ve hayvanı görmenin onu eğlendireceğini düşünmüştüm!" dedi Howard.

"Ama Henry dedi ki seni..." diye başladı Luxa.

"Henry mi dedi? *Henry* mi dedi? Şu anda bile Henry'nin söylediği şeyleri sorgulamıyor olmana inanamıyorum Luxa! Sana tacının peşinde olduğumu söyleyen de o muydu?" Howard'm sesi, duyduğu kırgınlıkla yükselmişti. "Henry demiş!"

"Şişşt. Çok yüksek. Fo-Fo gibi," dediğini duydu Gre-gor Bot'un.

"Parlak Foto," dedi kırık bir ses diğer kayıktan.

"Ah, sessiz ol Fo-Fo," dedi Tvritchtip ve Gregor kahkahasını gizlemek için öksürüyormuş numarası yapmak zorunda kaldı.

Gregor'un başında Bot'un ayak pıtırtıları duyuldu. Tersten ona bakarak üzerine eğildi. "Merhaba!"

"Sana da merhaba," dedi Gregor. "Ne yapıyorsun Bot?"

"Parmakları yapıyorum. Öff! Kahvaatı yaptım. İki kere," dedi Bot, dört parmağını göstererek. Çömeldi ve burnunu Gregor'un almna bastırdı; artık gözlerini kırıştırtarak tersyüz halde birbirlerine bakıyorlardı. "Seni görü-vorum," dedi kız.

"Ben de seni," dedi Gregor.

Bot ve kayığın diğer ucuna yöneldi.

Gregor oturabilmek için debelendi. Bütün bedeni grip olmuş gibi ağrıyordu. Kayığın kenarına yaslanıp sargılı koluna baktı. "Eee, sargının altı nasıl görünüyordu?"

"Şu yüreksizlerin yapabileceği iş değildi ya," dedi Ma-reth. "Yine de kolunu kurtardığı için Howard'a teşekkür edebilirsin."

Gregor, kolunu farkında olmadan sakınarak, "Kurtarmak mı? Kolumu mu kesecektiniz?" diye sordu.

"Zehir daha fazla yayılsaydı başka seçeneğimiz kalmayacaktı ama Howard zehri yaradan emmeyi başarabildi," dedi Mareth.

"Iyyh! Teşekkürler Howard," dedi Gregor, parmaklarını dikkatle açıp kapatarak. Luxa kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne? Kolumdan zehri emmiş! Teşekkür edemez miyim?"

"Suda ilk yardım konusunda eğitim aldım. Suyla ilgili nedenlerle tehlikede olan herkesi kurtarmaya yemin ettim," dedi Howard.

"Kuzenim o gece dikkatli davranmış olsaydı, bu kadar minnettarlığa gerek olmazdı," dedi Luxa.

Gregor uyanıp dokunacı gördüğünü hatırladı... "Hayır, benim hatamdı. Nöbet tutuyor olmam gerekiyordu ama ben... uyuyakaldım." Bunu itiraf etmekten utanıyordu ama suçu Howard'a yüklemek adil değildi.

Herkes bir dakikalığına sessizleşti, ardından Mareth konuştu. "Büyük olasılıkla yine de saldırıya uğrayacaktık. Ama nöbette uyanık kalmak yaşamsal önem taşır. Yalnızca

kendi hayatlarımız için değil, bu yolculuğa bel bağlayan pek çoğu için."

Durum, Gregor'un sandığından da kötüydü öyleyse. "Üzgünüm. Yorgundum ama uyanık kalabileceğimi düşündüm."

"Nasıl nöbet tutulacağını öğrenmen gerekiyor. Zihnini uyanık tutmak için bazı püf noktalar var. Zaman içerisinde öğrenirsin," dedi Howard. Ama Luxa ve Mareth hiçbir şey söylemedi ve Gregor biliyordu ki, onların gözünde, bu yaptığı bağışlanamazdı. Howard, Fount'tan geliyordu; orası bu kadar tehlikeli değildi. Luxa ve Mareth pek çok sıçanla dövüşerek onu bu sıkıntıdan kurtarmıştı.

Mareth yemek zamanının geldiğini bildirdi. Gregor açlıktan ölüyordu. Ağzını o kadar çok doldurmuştu ki soluk alamadı ve bir parça ekmeği geri çıkarmak zorunda kaldı. "Affedersiniz. Sanırım dünkü akşam yemeğinden beri yemek yemedim."

"O iki gün önceydi," dedi Howard. "Neredeyse tam iki gündür kendinde değildin."

"İki gün mü!" diye bağırdı Gregor. Daha önce hiç bu kadar uzun süre baygın kalmamıştı. İki gün, artı yolculuk ettiği gün. En azından *Felakete* olan yolu yarılamış olmaları gerekiyordu ama kendim onunla yüzleşmek için Regalia'dan ayrıldığından daha hazırlıklı hissetmiyordu. Bir şeyler yapıyor olması gerekiyordu! Mareth'ten ona birkaç kılıç dersi daha vermesini istemeyi düşündü ama mürekkep balığının zehrinden dolayı o kadar bitkindi ki kılıcını kaldırabileceğinden kuşkuluydu.

Ayrıca derdi, bir kılıçla bir şeylere vurmak gibi gözükmüyordu. Aslında daha çok kendini bir şeylere vurmaktan alıkoyamayıyordu. Bu sanki bütün varlığını ele geçiriyormuş gibiydi; kontrolünün ötesindeydi.

Zayıf da olsa, *Felaket* karşısındaki şansını arttırma girişiyle ekolokasyon çalışmak için bir süre sırtüstü uzandı. Tık! Ama akıllı mürekkep balığına ve kendini onu parçalamaktan nasıl alıkoyamadığına gidip duruyordu. Kan toplarının hepsini vurduğunu tam olarak hatırlamadığı gibi, onunla dövüştüğünü bile tam olarak hatırlamıyordu. Tık! Bazen bu deliren insanlara olurdu... Boşluklar olurdu ve bir yere nasıl geldiklerini ya da ne yapmakta olduklarını hatırlayamazlardı. Tık! Ah, hem şu kurt adam filmindeki o herif de vardı: Aynı şey ona da olmuştu. Kıyafetlerine ne olduğunu merak ederek üstü başı kan içinde uyanmıştı. Tık! Gregor kurt adamların gerçekten var olmadığını biliyordu. Tık! Ama bunu da nereden çıkartıyordu ki? Ona altı ay önce sorsaydınız, konuşan dev sıçanların var olmadığını da söylerdi!

Tık! Tık! Tık!

Bu ekolokasyon zımbırtısıyla bir yere varamıyordu. Belki de Ripred haklıydı, odaklanması gerekiyordu. Ama bir yeraltı denizinin ortasında, vücudu mürekkep balığı zehriyle dolu ve kocaman bir beyaz sıçanı öldürmeye giderken kim odaklanabilirdi ki? O, bunu yapamazdı.

Doğruldu ve Luxa'nın biraz ötede oturmuş, bir çeşit taşla kılıcını biletiğini gördü.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu kız.

"Yemek yediğimden beri daha iyi," dedi Gregor.

Luxa bir ip lifini keserek kılıcının keskinliğini kontrol etti. Tatminsizlikle kaşlarını çattı ve işe devam etti.

"Bana oldukça keskin geldi," dedi Gregor.

"Bizi bekleyen şey için yeterince keskin değil," dedi Luxa. "Pek çoğumuzun hayatta kalacağı şüpheli."

"Öyleyse neden geldin?" diye sordu Gregor.

"Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Daha önce ona bel bağlamıştın," dedi Luxa. "Ayrıca Aurora ile birlikte düşünmemiz gereken bir de Ares var."

Bunların hepsi doğru olabileceği gibi, Gregor Luxa'nın daha fazla nedeni olduğuna dair bir hisse kapıldı. "Hepsi bu mu?"

"Yeterli değil mi?" diye sordu Luxa bakışlarını ondan kaçırarak.

"Elbette, yalnızca düşünmüştüm ki, belki de şöyle ilgisi vardır..." Gregor kendini tuttu.

"Neyle?" diye sordu Luxa.

"Hiçbir şeyle," dedi Gregor. "Unut gitsin."

"Artık zor unutturum," dedi Luxa. "Başka neden gelmiş olabilirim?"

"Henry yüzünden. Yani, senin yerinde ben olsaydım, insanlara ondan hoşlanmadığımı göstermek için gelebilirdim. Stellovet'in çenesini kapamak için gelebilirdim," dedi Gregor.

Luxa söylediklerinin doğru olduğunu kabul etmedi ama inkâr da etmedi.

"Eee, burada kimin kral ve kraliçe olacağına nasıl karar veriliyor?" diye sordu Gregor bir süre sonra.

"Babamın ailesi bir süredir tahtta. Onun tek çocuğu olarak bir sonraki kraliçe benim. Çocuklarım olursa, en büyükleri yerimi alacak," dedi Luxa.

"Kızsa ve erkek kardeşleri varsa bile mi?" Gregor kızların yalnızca ailede erkek çocuk olmadığı zaman hükümdarlık yapabileceğini düşünmüştü.

"Ah, evet. Kızların tahtta eşit hakkı vardır," dedi Luxa. "Çocuğum olmazsa, taç Nerissa'ya gider. Ama o soyunun son üyesi. Yani o ölürse ya da çocukları olmaksızın tahttan vazgeçerse, Regalia yeni bir kraliyet ailesi seçmek zorunda kalır."

"Stellovet de bunun kendi ailesi olacağını düşünüyor," dedi Gregor.

"Muhtemelen haklı. En olası seçim Vikus ile Solovet olacaktır. En büyük çocukları teyzem Susannah onların ardından gelir. Ondan sonra da onun çocukları, Fount kuzenlerim. Howard en büyükleri," dedi Luxa.

"Stellovet'in kraliçe olmak için bayağı uzun bir yolu var gibi görünüyor," dedi Gregor.

"Düşündüğün kadar uzun olmayabilir. Yeraltı'nda değil," dedi Luxa.

Etrafta uçan yarasalar uyumak için geri geldiler. Ma-reth, Howard'ın kırmızı yarasası Pandora ile Ares'i nöbete koydu. Gregor'un içinde bu görevin bir süre kendisine verilmeyeceğine dair bir his vardı.

Tvvitchtip huzursuzdu. "Bir şeyler yolunda değil," dedi. Burnunu havaya kaldırdı ve başı istemsizce hızla yana çekildi.

"Başka bir mürekkep balığı mı?" diye sordu Gregor, suya bakarak.

"Hayır, hayvan değil. Ama bir şeyler yolunda değil," diye tekrar etti.

"Neyle ilgili?" diye sordu Ares.

"Suyla ilgili," dedi sıçan.

"Bozuk mu? Çok mu soğuk? Dibi enkaz mı dolu?" diye sordu Howard.

"Hayır," dedi Twitchtip. "O tür şeyleri ayırt edebilirim. Bu bilmediğim bir şey." Ama daha fazla açıklama yapamadı. O yüzden, huzursuz bir uyku uyumak üzere yerine yerleşmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Birkaç saat sonra, Gregor suyun gürültüsüyle ve Howard'ın bağırmasıyla uyandı. Tvritchip, Howard'ın ne dediğini anlamamıştı ama o şöyle bağıırıyordu:

"Girdap!"

BOLUM

14

Girdap mı? Gregor'un düşünebildiği tek şey, şu oyundu. Kuzenlerinin eski, yuvarlak, toprak üstü bir havuzu vardı. Bütün çocuklar, ortasında bir çeşit huni oluşması için bir daire oluşturarak koşup suyun dönmesini sağlamaya çalışırlardı. Okyanusta gerçek girdaplar olduğunu biliyordu ama daha önce bir tanesinin fotoğrafını bile görmemişti.

Gregor ayağa fırlayıp durumu anlamaya çalıştı. Herkes ayaktaydı ama akılları da karışmıştı. Yeraltılılar genelde acil bir durumu, sanki o krize milyon kere hazırlanmışlar gibi karşılamaya alışıklardı. Gregor'un içinde hiçbirinin daha önce bir girdapla karşılaşmadığına dair bir his vardı... Ve hazırda acil bir eylem planları yoktu.

Parlak Foto ve Zap, tüm parlaklıklarıyla ışık veriyorlardı ama yine de suyun ötesini görmeye yetecek kadar ışık yoktu. Gregor, geniş bir ışık menzili olan, en büyük el fenerini çıkarıp yaktı. Gördüğü şey soluğunu kesti.

Kayıklar devasa bir girdabın kenarındaydı. Girdap en az yüz metre genişliğinde olmalıydı. Su, baş döndürücü bir hızda akarak erimindeki her şeyi yakalayıp merkezindeki siyah boşluğa çekene kadar etrafında döndürüyordu.

Hovvard ile Mareth iki kayığı birbirine bağlayan ipin başından birbirlerine bağıyordu.

"Kesiyorum!" diye bağırdı Hovvard aralarındaki ipe vurmaya başlarken.

"Hayır!" diye bağırdı Mareth. "Uçucular bizi taşır!"

"Yalnızca bir kayığı taşıyabilirler! Haydi Mareth! Pandora benim için geri gelebilir!" diye bağırdı Howard ve ip kılıç darbesiyle koptu. Tam zamamndaydı. Howard, Pandora, Tvritchtip ve Zap'ın olduğu öndeki kayık, girdaba yakalanmıştı ve içine doğru sürükleniyordu.

İkinci kayığın da aynı kaderi paylaşmasına yalnızca saniyeler vardı. Gregor, can yeleğini giydirmek üzere kış tarafta uyuklayan Bot'un yanına yöneldi. Bebek rahatça uyusun diye üzerindeki can yeleğini çıkarmıştı. Açıkça görünüyordu ki bu kötü bir fikirdi. Yeleğin karmaşık kayış-larıyla uğraştı.

Kayık aniden kenara çekildi. "Yakalandık!" diye bağırdı Gregor. Ama ardından yukarı doğru hızlı bir çekiş oldu. İleri fırlayan Gregor, Bot'u ezmekten son anda kaçınabildi ve suda yükseldiklerini gördü. Yarasalar! Yarasalar kayıkların kenarlarındaki ilmekleri kullanarak onları kaldırıyordu. Aurora ile Andromeda önde, Ares ile Pandora arkadaydı.

Gregor, Mareth'in "Sen git Pandora. Ares halledebilir! Git!" dediğini duydu.

Ares tek pençesiyle kendi ipini, diğeriyle de Pandora'nınkini tutmak için bacaklarını açtı. Kayık biraz aşağı indi ama iri siyah yarasa çok geçmeden kontrolü sağladı. "Vay canına, gerçekten güçlü!" diye düşündü Gregor.

Pandora, Ares'in başarabileceğinden emin olmak için bir an havada asılı kaldıktan sonra suya daldı. Gregor neler olduğunu görmek için kayığın kenarından eğildi.

Artık öfkeli girdabın pençelerinden uzak ve güvende, sudan on beş metre yukarıdaydılar ama aşağılarında başka bir sorun vardı. Howard ile Tvvitçtip'in direğine tutunduğu öndeki kayık, girdabın içinde çaresizce dönerek enkazlara çarpıyor, akıntının baskısına boyun eğiyordu. Gregor'un el fenerinden çıkan ışık dışında kayık tamamen karanlıktaydı.

"Bu kesinlikle uygunsuz bir durum," diye vızıltılı bir ses duydu kulağının dibinde. Gregor dönünce Zap'ın bir ip sarmalının üstünde oturduğunu gördü. "Uyku zama-nımdı. Umarım Parlak Foto bunun, bir sonraki vardiyasını benim alacağım anlamına geldiğini düşünmüyordur."

"Zap! Ne yapıyorsun? Oraya in de görebilsinler!" dedi Gregor.

"Yoo, hayır. Tehlikeli durumlara girmek için asla anlaşıma yapmayız. Bunun için yeterince yiyecek almıyoruz," dedi Parlak Foto. Ve ardından esnedi.

Gregor hızla girdaba doğru dönünce Howard'ın kollarını yanlara açarak atladığını gördü. Pandora onu kollarından yakalayıp güvenli bir yere taşıdı. Howard'ı sırlıslıkla bir yığın halinde kayığa bırakıp ipini Ares'ten geri aldı.

Tvvitçtip aşağıda hâlâ çaresizce direğe tutunuyordu.

Kayık hızla girdabin iç kısmına ve merkezdeki kara deliğe yaklaşıyordu.

"Bir dakika!" diye bağırdı Gregor. "Tvritchtip için geri dönmeyecek misiniz?"

Yanıt yoktu. Mareth'e, Luxa'ya, yerde üstünden sular damlayan ve soluk soluğa kalmış Howard'a baktı. Yüzle-rindeki bir şey vücudunu bir ürpertinin kaplamasına neden oldu. "Boğulacağımı biliyorsunuz! Onu oradan almalıyız!"

"Bu mümkün değil Yerüstlü/" dedi Mareth. "Ona kayıkla ulaşamayız. Tek bir uçucu onu taşıyamaz. Mümkün değil."

"Luxa?" dedi Gregor. Kız kraliçeydi; isteseydi muhtemelen bunu onlara yaptırabilirdi.

"Sanırım Mareth haklı. Daha fazla kayıp verebiliriz ve başarı şansı neredeyse yok," dedi Luxa.

"Ama ona ihtiyacımız var! Labirent'te yolumuzu bulmak için ona ihtiyacımız var!" dedi Gregor. Neden orada öylece dikiliyorlardı ki?

"Yarasalar yeterli olacaktır/" dedi Mareth. "Hem güvenilir hayvanlardır."

Demek buydu. Şimdi anlıyordu. "Sıçan olduğu için/" dedi Gregor. "Sıçan olduğu için burada öylece oturup boğulmasını izleyeceksiniz, değil mi? Howard ya da Andro-meda, hatta Temp olsaydı oraya giderdiniz, tamam ama bir sıçan için hayır! Yapabilseydiniz büyük olasılıkla onu çoktan öldürürdünüz!"

Aşağıda Tvvtichtip'in kayığı çatırdayarak ikiye ayrıldı. Sıçan birkaç saniye enkaza tutundu ve ardından enkaz elinden kurtuldu. Aşağı çekilmemek için mücadele ederek yüzmeye başladı ama fazla zamanı yoktu.

Can yeleği Bot'un yanında yerde duruyordu. Gregor kollarını kayışlardan geçirip titreyen ellerle bağladı. Bayan Cormaci'nin ona verdiği küçük el feneri cebindeydi. Feneri yaktı. Belki dişlerinin arasında tutabilirdi.

Kayığın kenarına tırmanırken biri onu tuttu. "Deli olma Yerüstlü," dedi Howard. "Ona yardım edemezsin!"

"Hepiniz midemi bulandırılıyorsunuz!" dedi Gregor. "Bir dakika önce sen de oradaydın. Kurtarıldın! Peki ya yeminine ne oldu? Suda tehlikede olanları kurtarmakla ilgili olana! Tehlikede! Ne demiştin! Neyle ilgiliydi?"

Hovvard kıpkırmızı oldu. Gregor hassas bir konuya parmak basmıştı.

"Gregor!" Luxa elini tuttu. "Gitmeni yasaklıyorum Gregor! Öleceksin."

"Arkamda siz varken ölmem!" dedi Gregor. O kadar öfkeliydi ki kızı kayığın kenarından aşağı atabilirdi. Aşağısının ne kadar hoşuna gittiğini görürdü. "Ripred onu benim için getirdi. Size ve aptal krallığınıza yardım edebileyim diye bana yardım etmesi için getirdi!" dedi Gregor. "Bu yolculuğu bu yüzden yapıyoruz, değil mi?"

Oturaklardan birinin üstüne çıktı ve ışığını aşağıdaki suya tuttu. Vay canına! Gerçekten atlayacak mıydı? Haklıydılar, bu çılgınlıktı. Dünyadaki en iyi olimpik yüzücü bile bu girdaptan çıkamazdı, hele iri bir sıçanı çekerek.

Ama başka bir şey daha biliyordu. Yeraltlıların ne pahasına olursa olsun onu hayatta tutmaya ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Suyu dalarsa peşinden gelirlerdi. Ve Tvvitchtip'e ulaşabilirse, ikisini birden kurtarmak zorunda kalırlardı.

Howard vücudunun etrafına bir şey sarmaya başladı.

"Çöz beni!" dedi Gregor, yumruk savurarak.

"Bu cankurtaran halatı!" dedi Howard, eğilerek darbeden kaçınarak. "Bu ucundan seni tutacağız!"

"Öyle mi?" dedi Gregor.

"Akıntıyla savaşma. İşe yaramaz. Elinden geldiği kadar onunla hareket et!" dedi Howard.

Gregor bir saniyeliğine kayığın kenarında dengesini sağladı, el fenerini dişlerinin arasına sıkıştırdı, kendini hazırladı, yüksek atlayışlardan ne kadar nefret ettiğini unutmaya çalıştı ve atladı.

Bütün dikkatini akıntıya vermeden önce soğuk suyun şoku onu bir milisaniyeliğine meşgul etti. Hiçbir şeydi; ince bir dal, bir sakız kâğıdı, girdabın muazzam gücüyle sürüklenen bir karınca. İp tarafından çekildiğini hissetti. Yukarıdan onu tutuyorlardı.

Karanlıkta sallanarak girdabın merkezindeki deliğe kaldırıldı. Aklına bir an için, onu deliğe bırakacaklarına dair çılgınca bir fikir geldi ama ardından anladı. Tvvitchtip girdabın iç kısımlarındaydı. Belki bir, belki iki kere daha dönecek ve ardından kaybolacaktı.

Sıçana ulaşması için onu sallarlarken, Gregor sıçanı nasıl tutabileceğini düşünmeye çalışıyordu. Bir strateji geliştirecek zaman yoktu. Sıçana doğru giderken ona doğal

gelen tek şeyi yaptı: Kollarını açtı. Göğüs göğüse birbirlerine çarptılar. Kollarını sıçanın boynuna, bacaklarını da vücuduna sardı. Tvvitçtip pençelerini can yeleşinin önüne geçirdi. Girdabın içinde tekrar dönmeye başladılar. Akıntı onları hapsetmiş, bırakmak istemeyerek aşağı çekiyordu.

"Başaramayacaklar!" diye düşündü Gregor. "Batıyoruz!" Sulara gömülmeyi bekleyerek gözlerini sımsıkı kapadı. Onun yerine, kaburgalarını kırarak şiddette bir çekiş oldu ve aniden havada sallanmaya başladılar. Tvvitçtip'in bütün ağırlığı üstüne bindi. Eğer sıçan pençelerinden birini ipe geçirmemiş olsaydı hayvanı düşürecekti.

"Sakin bırakma!" dedi sıçan soluk soluğa.

Gregor el fenerini o kadar sert ısırmıştı ki dişlerini kurtaramıyordu. Ağzını, "Tamam," demeye yetecek kadar açmayı başardı.

Girdabın eriminden kurtulana kadar bir süre suyun üstünde taşındılar. Derken Yeraltlılar onları kayığa çekerken, yüzeyde kalmak için yarı yüzerek, yarı can yeleşini kullanarak dalgaların içinde ilerlediler. Eller onları kayığa çekti. Gregor altında zemini hissettiğinde sıçanı bıraktı.

Soluk soluğa yan yana yatıyorlar, öksürerek ağızlarından su çıkarıyorlardı. Bu Gregor için daha zordu, çünkü hâlâ dişleriyle ağzındaki el fenerini tutuyordu. Kaburgaları, onları kurtardıkları son çekişten dolayı ağrıyordu. Kırılmamış, yalnızca çürümüş olduklarını umdu. Kaburgalarının ağrısı koluyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Sargı akıntı yüzünden açılmıştı ve Gregor kolunu bütün ihtişamıyla görebiliyordu. Önkolu fena halde şişmişti. Tiksindirici bir mora dönüşmüş vantuz yaraları fosfor yeşili irin akıtıyordu. Sanki içine ateş düşmüş gibi yanıyorlardı.

Howard yanındaydı. Gregor'un el fenerini dişlerinden ayırmasına yardım edip feneri yere bıraktı. Gregor'un komik bir anısı vardı. Bayan Cormaci ona bu el fenerini verdiğinde su geçirmez olduğunu söylemişti. Arkasında öyle yazan küçük bir etiket bile vardı. O zaman bunun aptalca olduğunu düşünmüştü, neden su geçirmez bir el fenerine ihtiyacı olsundu ki? Artık biliyordu.

Howard yaralardaki irinleri sıkarak çıkarır, derisinin üstüne serinletici bir çözelti döker ve yeni bir sargıyla sararken Gregor dişlerini sıktı.

"Bunun için biraz geç olduğunu biliyorum," dedi Howard. "Ama kuru tutmaya çalış." Gözlerinde Gregor'a Howard'ın büyükbabası Vikus'u hatırlatan bir şey vardı. Yüzünün geri kalanı ciddi kalmasına karşın garip bir pırıltı.

Gregor kahkahasını önleyemedi. "Tamam. Tutarım."

Howard, Twitchtip'i kurularıp battaniyelere sardı. Boğazından bir şişe ilaç dökerken itiraz edemeyecek kadar yorgundu. Neredeyse anında uykuya daldı.

"İyi mi?" diye sordu Gregor, Howard'a.

"Evet. Onu sıcak tutmalıyız. Soğuk su şok etkisi yapmış. Ama tam bir savaşçı," dedi Howard saygıyla.

Bot yanına geldi ve Gregor'un ağzına bir kurabiye tıktı. "Islaksın."

"Evet," dedi Gregor, konuşurken kırıntılar saçarak.

"Bot yüzecek mi? Yüzmeye gidecek miyiz?" dedi kız umutla. Gregor kardeşinin kaygın aşağısını göremediğine memnundu.

"Hayır. Çok soğuk," dedi Gregor. "Denedim ama çok soğuk Bot."

Bot ikinci bir kurabiyeden bir ısırık aldı ve gerisini Gregor'un ağzına tıktı. "Dün? Dün gidelim mi?" Zaman kavramı karman çormandı. Dün, bugün, yarın, sonra, önce... Bunların hepsi şu anda olmayan herhangi bir zaman anlamına geliyordu.

"Belki eve gittiğimizde. Ve hava ısındığında. Seni havuza götürürüm, olur?" dedi Gregor.

"Ev-vet!" dedi Bot. Hafifçe Gregor'un göğsüne vurdu. "Islaksın."

Gregor kuru kıyafetler giyip bir battaniyeye sarındı. Bir süreliğine botlarını çıkarmak zorunda kaldı. Su geçirmezlerdi ama bir girdabın içindeyken değil.

On üçü de aynı kayıkta olduğundan, araç artık tikiş tikişti. Herkes kendine bir şekilde yer bulmuştu ama kayık dardı.

Luxa, Gregor'un yanına oturdu ve eline bir şey tutuşturdu. "Al. Sana sandviç yaptım."

Gregor biçimsiz bir biftekli sandviç uyarlaması gördü. Geçen seferki yolculuklarında kıza sandviç yapmayı o öğretmişti. "Teşekkürler." Sandviçi yemedi.

"Bize kızma Gregor. Mareth ve ben sıçanlara senin bildiğinden çok daha fazla kurban verdik. Onlardan birini kurtarmak için riske girmek bizim için zor. İşimize yarayacak olsa bile," dedi Luxa.

"*Turitchtip*. Adı *Tivitchtip*. Ve o da kötü günler geçirdi. Koku kâhini olduğundan sıçanlar onu sürgün etti ve Ölü Topraklar'da tek başına yaşadı," dedi Gregor.

mi?" dedi Luxa. "Bunu bilmiyordum."

"Evet, çünkü kimse onunla konuşmuyor!" dedi Gregor ve ardından vicdan azabı hissetti. Kendisi de onunla konuşmamıştı. Onunla aynı kayığa binmek istememişti. En azından onu kurtarmıştı. "Ama inanılmaz bir sıçan. Onu iş başında görmelisin. Yani, belki girdabın ne olduğunu bilmiyordu. Ama arenadan, saraydaki Bot'un giydiği gömleğin rengini bildi. Ve Labirent'e vardığımızda, sanırım *Felaket'i* bulmamızı sağlayacak tek şey onun bu yeteneği!" Artık sözcükler ağzından dökülüyordu; engel olamıyordu ama onları tam olarak sıralayamıyordu da. "Ve... ve... Onu Ripred getirdi. Vikus bir keresinde bana onun akıllı olduğunu söylemişti... eşsiz derecede akıllı... şey, daha akıllı, tıpkı... herhangi biri gibi, tamam mı? Bu yüzden, Ripred onu getirdiyse, ona ihtiyacımız vardır. Hem ayrıca... ayrıca... bu hiç iyi değil Luxa!" Doğru sözcükleri bulabilmek için durakladı. "Kayıkta oturup onun boğulmasını izlemek hiç iyi değil."

Gregor, biraz da konuşmaya ara vermek için, sandviçten bir ısırık aldı. Her şey akıl karıştırıcıydı, sıçanlar ve insanlarla ilgili her şey. Sıçanlar Luxa'nın ebeveynlerini öldürmüştü ve kızın sevdiği daha kaç kişiyi öldürdüklerini bilmiyordu. Aklına başka bir düşünce geldi. "Bir sıçana yardım etmek seni Henry gibi yapmaz, biliyorsun."

"Sen böyle düşünüyorsun. Diğerleri öyle düşünmeyebilir," dedi kız.

Gregor sandviçini yerken sessizce oturdular. Bu konuda onunla tartışamazdı.

BOLUM

15

Gregor kayığın tabanının ön tarafında bir yer bulup battaniyelerden yatak yaptı. Ares yakındaki bir oturağa iniş yaptı.

"Hey, Ares," dedi Gregor. "N'aber?"

"Huzursuzum. Sıçanı kurtarman konusunda," dedi Ares.

"Ah, harika," diye düşündü Gregor. "İşte tekrar başlıyoruz." Ama tamamen yanlış anlamıştı.

"Kayığı bırakamazdım. Senin için dalmam gerekiyordu ama herkesi düşürmeden kayığı bırakamazdım," dedi Ares, kanatları sıkıntıdan seğirerek.

"Biliyorum," dedi Gregor. "Elbette bırakamazdın. Bunu yapmanı beklemiyordum."

"Bağın olduğum için, peşinden gelmeyeceğimi düşünmeni istemem," dedi Ares. "Henry'nin peşinden gitmediğim gibi."

"Düşünmedim. Yani, öyle düşünmüyorum. Sen, be-

nim peşimden, benim senin peşinden geldiğimden daha fazla geldin zaten," dedi Gregor. "Sen yapabileceğin tek şeyi yaptın."

Gregor eğreti yatağına oturdu. Bot kucağına çıktı ve kocaman esnedi. "U'kum var."

"Evet, benim de. Haydi biraz kestirelim, olur mu?" Sağlam kolunun kıvrımındaki Bot ile birlikte uzandı ve üstlerine bir battaniye çekti.

"Gözlerimizi kapatalım," dedi Bot ve kıvrılarak uykuya daldı.

Gregor kardeşine can yeleğini tekrar giydirmemişti. Yelekle gerçekten uyuyabileceğini düşünmüyordu zaten. Ama ya başka bir mürekkep balığına ya da girdaba ya da onun gibi bir şeylere rastlarlarsa?

"Hey, Ares," dedi. "Tekrar kötü şeyler olursa, bana bir söz vermeni istiyorum."

"Neymiş o söz?" diye sordu yarasa.

.

"Bot'u kurtar. Yani, benden önce onu kurtar. Birbiri- mizin bağı olduğumuzu falan biliyorum ama ilk önce onu al," dedi Gregor.

Ares bunu bir dakikalığına düşündü. "İkinizi de kurtaracağım."

"Ama birimizi seçmen gerekirse, Bot'u seç, tamam mı?" dedi Gregor. Yanıt yoktu. "Lütfen Ares."

Yarasa iç geçirdi. "Seçmem gerekirse onu sana tercih edeceğim, tabii isteğin buysa."

"İsteğim bu," dedi Gregor ve rahatlayarak uykuya -142 •

daldı. Ares'in de Bot'a göz kulak olacağını bilmek kendini daha iyi hissettiriyordu. Belki o, Ares ve elbette Temp onun güvenliğini sağlayabilirlerdi.

Gregor saatler sonra uyandığında bacağında sıcak bir baskı hissetti. Bot'un başının altından uyuşmuş olan kolunu çekti ve doğruldu. Parlak Foto'nun ışığında Twitchtip'in ona yaslanmış olduğunu görebiliyordu. Şaşkınlıktan hafifçe sıçrayınca sıçan, gözlerini açtı.

Twitchtip utanmış gözükerek, kayıkta hareket edebileceği kadar, yaklaşık on beş santim uzaklaştı. Bu tepki Gregor'da sıçanın uykusunda dönmüş olmadığı fikrini uyandırdı. Sıçan belli bir noktada bacağına bilerek yaslanmıştı. Ve bu onu başka bir düşünceye sevk etti. Tvvtichtip ona yaslanmak için ne kadar açtı? Bir insana? Kokusu midesini bulandıran bir insana? Açlıktan ölüyor olmalıydı. Ölü Topraklar'da bu kadar yıldır tek başına yaşamak herhangi bir sıcak varlığa dokunmak için onu çaresiz bırakmıştı. Ona bile.

Gregor suçu hemen üzerine aldı. "Hey, affedersin. Uyurken sana yaslanmış olmalıyım."

"Yaslanmamak zor," dedi Tvvtichtip. "Kayıkta o kadar az yer var ki."

"Evet," dedi Gregor. Etrafına baktı. Mareth arkada, dümenin başındaydı. Andromeda yanında nöbet tutuyordu. Parlak Foto pruvaya tünemiş, ara sıra arka yumrusunun rengini değiştiriyordu. Diğer herkes derin uykudaydı.

Gregor uyumaya devam etmeyi düşündü ama çok te-
dirgindi. Ayrıca bu, sıçanla konuşmak için iyi bir zaman

olabilirdi. Sohbeta başlamak için bir yol düşünmeye çalışıyordu ki Tvritchtip konuşmaya başladı.

"Beni kurtarmalarını sağladığım biliyorum," dedi Tvritchtip.

"Şey, olaya ön ayak oldum sayılır," dedi Gregor, diğerlerinin onu ölüme terk etmeye ne kadar hazır olduğunu bilmesini istemeyerek.

Ama sıçan bunu zaten biliyordu. "Ripred senin hakkında haklıymış. Seni diğer insanlar gibi yargılamamamı söylemişti."

"İlginç. Çünkü Vikus da bana Ripred hakkında benzer bir şey söylemişti," dedi Gregor. Bu konu onu rahatsız etti. "Eee, ne kadar tek başına yaşadın?"

"Üç ya da dört yıl," dedi Tvritchtip.

"Seni neden sürdüler? Diğer sıçanlar. Yani, kokuyla o kadar ilgililer ki, ünlü olman gerekiyordu," dedi Gregor.

"Bir süre için bir bakıma öyleydim. Ardından sırlarını da koklayabildiğimi anladılar ve kimse beni etrafta istemedi," dedi Tvritchtip. "Seninkileri de alabiliyorum."

"Benim sırlarımı mı? Ne gibi?" diye sordu Gregor. Ne gibi sırları olabileceğini düşünmeye çalıştı. Babasının kayboluşu eskiden bir çeşit sırdı ya da en azından hakkında fazla konuşmadığı bir şeydi. Ama o bitmişti. Elbette artık Yeraltı bir sırdı. Ama yalnızca Yerüstü'nde. Öyleyse sıçan neden bahsediyordu?

Tvritchtip o kadar alçak sesle konuştu ki Gregor güçlükle duyabildi. "Dövuştüğünde ne olduğunu biliyorum."

Gregor af allamıştı. Ama sıçan haklıydı, bu bir sırdı. Bir kılıcı sallamaya başladığında neler olduğunu gerçekten hatırlayamadığını kimseye söylememişti. Ama belli etmedi. "Dövüştüğümde ne oluyor?" diye sordu sakince.

"Duramıyorsun. Bir koku yayıyorsun. Daha önce bir ya da iki kere koklamıştım. Biz sıçanların senin gibilere verdiğimiz bir ad vardır. Sen bir öfkecinin," dedi Twitchtip.

"Öfkeci mi? O ne?" diye sordu Gregor. Kulağa çok sinirlenen biriymiş gibi geliyordu.

"Özel bir tür savaşçı. Büyük bir beceriyle doğarlar. Diğerleri dövüşte ustalaşmak için yıllar süren eğitimler alırken, bir öfkeci doğuştan katildir," dedi Twitchtip.

Bu, herhangi birinin onun hakkında söyleyebileceğini hayal edebileceği en kötü şeydi kesinlikle. "Ben doğuştan katil değilim!" dedi soluğu kesilerek. Sandvich'in kehanetlerini düşündü, ondan nasıl savaşçı diye bahsettiklerini, *Felaket'i* nasıl öldürmesi gerektiğini. "Herkes böyle mi düşünüyor? Bir çeşit ölüm makinesi miyim?"

"Bunu henüz kimse bilmiyor, yoksa bu senin hakkında duyduğum ilk şey olurdu. Bir öfkeci olmak... ahlakî bir yargı değildir. Bir öfkeci olman, benim bir koku kâhini olmamın elimde olabileceğinden daha fazla elinde değil. Bu öldürmek istediğin anlamına gelmiyor, yapabileceğin anlamına geliyor. Herkesten daha iyi. Ama bir kere dövüşmeye başladığında, kendini dizginlemen çok zor," dedi Twitchtip.

Gregor'un kalbi küt küt atıyordu. Ya sıçan haklıydıy-sa? Hayır, haklı olamazdı. Dövüşmeyi sevmiyordu bile!

İnsanlarla tartışmayı bile sevmiyordu! Ama kan topları ve dokunaçlarla yaptıkları neydi? Yaptıklarını kontrol edememişti. Hatırlamıyordu bile... Söylediği tek şey *sanırım beni bir başkasıyla karıştırıyorsun*, oldu.

"Hayır, karıştırmıyorum. İstersen bana kulak asma ama er geç haklı olduğumu anlayacaksın. Gerçi bir şansın olursa, bunu Ripred ile konuşmanı isterdim," dedi Twit-çhtip.

"Ripred mi? Neden Ripred?" diye sordu Gregor, asıl görmesi gerekenin deli doktoru olduğunu düşünerek.

"Çünkü o da bir öfkeci," dedi Tvvitçhtip. "Ama senin aksine o hareketlerini kontrol etmeyi öğrenmiş."

Ripred. Eh, bir ölüm makinesi olacaksa, bu hiç kuşkusuz bir sıçan olurdu. Gregor, Ripred'in onun reflekslerini ölçmek için kuyruğunu savurmasını, "Eh, bu öğrenebileceğin bir şey değil," deyişini düşündü. Gregor'un öfkeci olduğundan çoktan kuşkulanmış mıydı? Peki ya Solovet?

"Uyuyacağım," dedi Gregor ve uzandı. Rahatlamak için Bot'u yanına çekip bakışlarını karanlığa dikti. Ağlamamak için dudağını ısırıldığını fark etti. Evet. Bundan sağ çıkarsa, Ripred ile konuşması iyi olurdu.

Saatler geçti ve yavaş yavaş, teker teker herkes uyandı; Yeraltı için "gün" sayılabilecek şey başladı. Gregor ne kadardır burada olduğunu tamamen unutmuştu. Bunu Luxa'ya sormayı düşündü ama gerçekten bilmek istiyor muydu? Burada geçirdiği her gün, ailesi evde acı çekiyordu. Zihni, çekilen o acının görüntüleriyle dolmaya başladı. Babasının kötüleşen hastalığı, annesinin uykusuz geceleri,

tatlı büyükannesinin bunaklığı ve Lizzie'nin korkusu. Neler oluyordu acaba? Annesi hâlâ her gün çalışıyor muydu? Lizzie babası ve büyükannesiyle ilgilenmeye, okula gitmeye ve Bayan Cormaci'ye o ve Bot grip olmuş gibi davranmaya çalışıyor muydu? Neredeyse Noel gelmiş olmalıydı. Kötü olan her şey tatillerde daha da kötüydü, bunu babasının yokluğundaki yıllardan biliyordu. Etrafınızda fazlasıyla mutlu insanlar vardı ve yalnızca acınızı arttırı-yorlardı. Hediyeler için tonlarca paraları olmasa bile, artık babası döndüğü için Gregor ailesinin o mutlu Noellerden birini yaşayabileceğini düşünmüştü. Ve işte buradaydı. Ailesi saatin yavaş yavaş ilerleyen kollarını izleyip beklerken, evinden kilometrelerce aşağıda, dev beyaz bir sıçanı öldürmeye gidiyor ve kardeşini hayatta tutmaya çalışıyordu. Ho ho ho.

Bunun yanı sıra, kayıktaki herkes birbirini çileden çıkarıyordu. İki kayıktayken birlikte yaşamak bütün farklı türler için -insan, yarasa, sıçan, hamam böceği, ateş böceği- kolay olmamıştı. Bu durum tek bir kayığın içindeyken gittikçe çirkin bir hal alıyordu.

Sağda solda tartışmalar patlak veriyordu, özellikle yiyecek üzerine. Erzakların çoğu girdapta kaybettikleri ikinci kayıktaydı. Mareth kalan yiyeceğin sayımını yaptı ve kimseye ayrıcalık tanımadan pay etti. Ama Parlak Foto ile Zap eski paylarını almakta ısrar ediyorlardı. Onlara bunun olmayacağı söylenince sürekli sızlandılar; ta ki Twitchtip kendisinin ateş böceklerini her zaman yiyebileceğini söyleyene kadar. Ardından surat astılar ve yalnızca istediklerinde ışıklarını yaktilar.

"Neden kız ve uçucusu bizim yiyeceğimizi alıyor?" diye mırıldandığını duydu Gregor, Zap'ın Parlak Foto'ya. "Kaçak yolculardan başka bir şey değiller!"

Ve elbette Gregor, Bot'un yediği miktarı inkâr edemezdi. Öğle yemeği dağıtıldığında, kardeşi ekmeğiyle peynirini rekor bir sürede mideye indirdi ve ardından Gregor'unkini gösterdi. "Açım!" Yiyeceğinin yarısını ona vermekten başka yapacak bir şey yoktu. Ama onu ve Temp'in payının yarısını yedikten sonra bile hâlâ doymamıştı.

"Ah, al, bunu ona ver," dedi Tvritchtip ve Bot'a iri bir parça peynir attı; küçük kız da peyniri mutlulukla kemirmeye başladı. Herkes Tvritchtip'e ağzı açık bakakalmıştı. "İnsan kokuyor, zaten güçlkle yutabiliyordum!" Ve herkes bakışlarını kaçırdı. Ama Gregor, tarihte ilk kez bir sıçanın bir insana kendi yiyeceğini verdiğine tanıklık ettiğinden oldukça emindi.

Yiyecek sorununu en az dert eden Hovvard'dı. "Etrafımız yiyeceklerle dolu, yalnızca yakalamamız gerekiyor," dedi. Ağları suya bıraktı ve yaraları balıklara dalmaya gönderdi. Haklıydı. İyi boyutlarda bir deniz ürünü yığını oluşturmaları fazla zaman almadı. Ne yazık ki tuttuklarını pişirmenin yolu yoktu. Çiğ yemek, insanlar dışında kimse için sorun değildi; diğerlerinin çoğu yiyeceklerini bu şekilde yemeyi tercih ediyordu. Ama çiğ balık! Gregor tiksintiyle soğuk, beyaz ete baktı. Pişirmek için yakıt har-cayamayacaklarını biliyordu. Aklına Parlak Foto'nun arka yumrusunda ısıtmayı deneyebileceği geldi ama o böcekten bunu isteyecek kadar hoşlanmıyordu.

"Denemelisin. Düşündüğün kadar kötü değil," dedi. Howard, ağzına büyük bir parça atıp çiğneyerek. "Rega-lia'da yapılmamasına karşın bazen Fount'ta bu şekilde servis ederiz."

Gregor parçanın kenarından ufak bir ısırık aldı ve yenilebilir olduğuna karar verdi. Ardından pek çok insanın suşi yediğini hatırladı; o da çiğ balıktı. Bir lokma boyutlarında bir araya getirilmiş balık, pirinç ve deniz yosunuyla süslü vitrinleri olan Japon lokantalarının önünden geçmişti. Çok da pahalıydı. Kendisi hiç yememişti ama arkadaşı Larry yemişti ve üstüne bolca soya sosu döküldüğünde güzel olduğunu söylemişti. Gregor gözlerini kapadı, şık bir lokantadaymış biri davrandı ve bütün parçayı ağzına attı. Biraz soya sosu olmasını isterdi.

Luxa da yutmaya çalışıyordu. Gregor kızın yemekten onun hoşlandığından daha fazla hoşlanmadığını görebiliyordu ama burada olmaması gerektiği için şikâyet de edemezdi. Ayrıca kuzenlerinin yiyebildiği bir şeyi o yiyemiyor gibi gözükme istemiyordu.

Bot, bir ısırık aldı ve kabaca tükürdü, ardından eliyle defalarca dilini sildi. "Sevmedim! Sevmedim!" Evde ona hâlâ ketçapla balık pane yedirmeye çalışıyorlardı, o yüzden bu şaşırtıcı değildi.

Yarım düzine balığı çabucak mideye indiren Tvvitchtip aniden başını kaldırıp etrafı koklamaya başladı. "Kara. Karaya geldik."

Mareth bir harita çıkarıp inceledi. "Birkaç günlük yolumuz daha olması gerekiyor. Umarım girdap bizi rotamızın dışına atmamıştır."

Howard pusulaya başvurdu. "Hayır, doğru yönde gidiyoruz. Karanın yapısını söyleyebilir misin?"

"Bir buçuk kilometre çapında olabilir," dedi Tvvitçtip, burnunu kırıstırarak.

"Çap mı? Ah, yani bir ada mı?" diye sordu Howard. Haritada bir noktayı gösterdi. "Biz buradayız. Ama bu bölgede kayıtlı bir ada yok. Gerçi bu sular uzun yıllardır haritalandırılmıyor."

"Son zamanlarda oluştuğunu düşünüyorum," dedi Tvvitçtip. "Lav kokuyor."

"Üstünde yaşam var mı?" diye sordu Mareth.

Tvvitçtip gözlerini kapatıp yoğunlaştı. "Evet, bir hayli. Ama sıcakkanlılar yok. Hepsi böcek. Ama kokuları için bir diyeceğim yok."

Gregor, Bot'a can yeleğini giydirmeye koyuldu. Tvvitçtip son kez diyecek söz bulamadığında neredeyse boğuluyorlardı. Bilinmedik böceklerle dolu bir ada. Kulağa hoş gelmiyordu.

Yarım saat daha yol aldıktan sonra, yarasalar başlarını kaldırmaya başladı. Artık onlar da adayı radarlarıyla seçebiliyorlardı.

"Bu böcekler ne kadar büyük? Söyleyebilir misin?" diye sordu Gregor. Burada her şey çok büyüktü.

"Büyük değil," dedi Ares. "Aslında küçük."

Bu Gregor'un kendini daha iyi hissetmesine yol açtı.

Ta ki Aurora, "Ama milyonlarcası var," diye ekleyene kadar.

"Ne olduklarını anlayabiliyor musun Pandora?" diye sordu Howard.

Yarasa kafasını iki yana salladı. "Hayır, daha çok Ka-
* buk Adası'nda
karşılaştığımız akarlar benziyorlar. Ama
bunların farklı bir sesi var."

"O akarlar neye benziyordu?" diye sordu Gregor.

"Ah, zararsızdılar. Toplu iğne başı kadardılar ve ısırsa-lar
bile kalıcı bir etki bırakmıyorlardı," dedi Howard.

"Ve çok lezzetliydi," diye ekledi Pandora. "Bluebit-lerin
aksine."

Bu yorum bütün yarasaların ilgisini çekmiş gibiydi.
Bluebitler her neydiyse, Gregor'a göre yarasalar bluebit-leri çiğ
balıktan bin kat fazla seviyorlardı. "Belki bir keşif uçuşu
yapmalıyım. Bluebitler gibilerse karnımızı doyurabiliriz," dedi
Pandora.

Mareth gitmesine izin verme konusunda isteksizdi ama
Howard sorun olmayacağını düşündü. "Akarlarsa ne zarar
gelebilir ki?"

"Gitmezdim ben, gitmez," dedi Temp ama ona kimse pek
kulak asmadı.

"Neden Temp?" diye sordu Gregor. "Ne çeşit böcekler
olduklarını biliyor musun?"

Temp bilmiyordu. Ya da biliyorduyse bile açıkça ifade
edemiyordu. "Böcek kötü!" Söylediği tek şey bu oldu.

"İşte!" dedi Luxa aniden ve ada karanlıktan çıktı. Ada-

* Akar: Halı, koltuk, yatak vb. yerlerde ve nemli ortamlarda yaşayan, astıma
yol açabilen, insan vücudundan dökülen deri tozlarıyla ve parçacık-lanıyla
beslenen bir tür böcek. (E.N)

nın ortasında hafif lav çıkan küçük bir yanardağın ışığı görülebiliyordu. Birkaç yerde lav bir tıslamayla suya karışıyordu. Lavın yolu üzerinde olmayan alanları çarpık bitkilerden oluşan ormanımsı sık bir oluşum kaplıyordu. Başka ışık olmadığı için Gregor lavın ışığına bağımlı olmaları gerektiğini tahmin etti. Ya da belki de yalnızca ısıya ihtiyaç duyuyorlardı. Babası ona, ortamda ısı varsa bazı şeylerin ışık olmadan da büyüyebildiğine dair bir şeyler anlatmıştı. Eh, her ne kullanıyorlarsa, bu bitkiler iyi iş çıkarıyordu.

Bir de şu vızıltı vardı. Bütün mekân göremedikleri yaşamla titreşiyordu. Gregor bundan hoşlanmıyordu. Temp'in de hoşlanmadığını biliyordu. Ama diğer Yeraltlı-lar yeni ada hakkında meraklı görünüyorlardı.

"İnceleme yapmadan geçip gitmek yazık olur gibi geliyor," dedi Howard. "İlerideki yolculuklara yardımı dokunacak bilgiler toplayabiliriz."

Hem Pandora'yı zaptedebilmenin de yolu yoktu. "Evet, en azından dinlenmek için uygun bir yer olup olmadığını araştırmak görevimiz. Burada ada olduğunu bilselerdi, daha güçlü uçucularımızdan bazıları bu yolculuğu yapabilirdi."

Pandora'nın adaya daha yakından bakması için bir keşif uçuşu yapmasına karar verildi. Hızla uzaklaştı. Çok geçmeden adanın üstündeydi. Etrafında daire çizmesi ve yarasalara diğerlerinin duymadığı ses perdelerinde haber vermesi çok uzun sürmedi.

"Güvenli olduğunu söylüyor," dedi Ares. "Ve akarların bluebitlerden bile daha lezzetli olduğunu."

"Eh, siz de karnınızı doyurabilirsiniz," dedi Mareth. "Ama yalnızca çiftler halinde. Hepinizin aynı anda kayıktan uzaklaşmasını istemiyorum. Ona katılabilirsin Ares. Ardından Aurora ve Andromeda gider."

Gregor görebilmesi için Bot'u kucağına aldı. Bir yeraltı denizindeki volkanik adayı her gün göremezdiniz. "Güvenli olup olmadığımı kontrol etmek iyi olur," diye düşündü Gregor.

Ama değildi.

Olay gerçekleştiğinde Ares adaya varmak üzereydi. Ormanda kara bir bulut patlayıp Pandora'yı yuttu. Tepki verecek zamanı yoktu. Bir an akar yiyerek etrafa bakınır-ken, bir an sonrasında akarlar onu yemeye başladılar. On saniyeden daha az bir sürede, kıvranmakta olan yarasayı kemiklerine kadar yediler. Beyaz iskeleti havada asılı kaldı, ardından aşağıdaki ormana düştü.

Gregor'un kulağının dibinde küçük, şaşkın bir ses, "Yarasa nerede?" diye sordu.

BÖLÜM

16

Pandora!" diye bağırdı Howard dehşet için- "Pan!" Kayığın kenarına çıktı ve Mareth onu geri çektiğinde suya atlamak üzereydi.

"Bırak beni Mareth! Birbirimizin bağıyız!" diye haykırdı Howard. Mareth onu tutarken çılgınca çırpınıyordu.

"Öldü, Howard! Artık ona yardım edemezsin!" dedi Mareth.

Ama Howard bunu kabul edemiyordu. Dönerek Mareth'in elinden kurtuldu ve tekrar kayığın kenarına yöneldi. Mareth onu kolundan yakaladı, yüzünü kendine çevirdi ve bir yumrukla bayılttı. Luxa geriye uçan Hovvard'ı yakaladı. Çocuğun ağırlığı altında sendeledi ama düşüşünü yavaşlatabilmişti.

Bu arada, ilk dürtüsü Pandora'ya yardıma gitmek olan Ares, yüz seksen derecelik bir dönüş yapmış ve bütün gücüyle adadan uzaklaşmaya başlamıştı. Ondan yalnızca alt-

miş santim uzaktaki akar bulutu havalandı ve onu takip etmeye başladı. Elinden geldiği kadar hızlı uçmasına karşın, bulut kuyruğunun hemen dibindeydi.

Gregor, Howard'ın birkaç saniye önce yaşamış olduğu aynı paniği hissetti. "Ares!" diye bağırdı. "Acele et! Hemen arkandalar!" Kendini çok çaresiz hissediyordu. Yarasanını kurtarmak için suya atlayamazdı. Bu anlamsız olurdu ve zaten Mareth onu da bayıltırdı. Ayrıca Ares'e ulaşsa bile etobur akarlardan oluşan bir bulutu nasıl durduracaktı ki? "Düşün Gregor!" dedi kendi kendine. "Ne yapabilirsin?" Bulut artık Ares'e yetişiyordu. Siyah sınır neredeyse kuyruğuna değiyordu. Onu yiyeceklerdi! Böcekler tarafından silinip süpürülecek ve iskeleti suya düşecekti... Ve... Bir dakika! İşte buydu!

"Dal, Ares!" diye bağırdı Gregor. "Suya dal!" Gregor ilk başta yarasanın onu duyduğundan emin değildi. "Dal!" diye çılgılık attı.

Ve akarlar Ares'in kuyruğuyla birleşmeye başlarken yarasa suya daldı. Gregor düşündüğü şeyin gerçekleşeceğinden emin değildi ama bu, insanların bazen böceklerden kaçmak için suya girmesine benziyordu. Ares suda olursa ona ulaşamazlardı; planı buraya kadardı. Ares çok geçmeden soluk almak zorunda kalacağı için elbette çok etkili bir yöntem sayılmazdı. Ama sonuçta Gregor'un doğru şeyi düşündüğü ortaya çıktı, çünkü tam o anda hepsi de harika görünen balıklar yüzeye çıktı ve akarları yemeye başladı. Bulut duraksadı ve balıklara karşı saldırıya başladı. Ares soluk almak için yukarı çıktığında akarlar onu unutmuşlardı, yeni bir düşmanla ve büyük olasılıkla öldürdükten

sonra mideye indirecekleri bir yemekle mücadele etmekle meşguldüler.

"Uçucular! İpler!" diye emir verdi Mareth ve Aurora ile Andromeda kayığın ön ilmeklerini tutarak aracı çekmeye başladılar. Ares yetişti ve kayığın arka tarafını taşımasıyla, çok geçmeden adayı arkalarında bıraktılar. Mareth kayığı suya bırakmalarına ve dinlenmek için inmelerine izin vermeden önce onları birkaç kilometre uçurdu.

Ares kayığın arkasını suya bıraktı ama hemen onlara katılmadı. Tekrar tekrar suya daldı ve sonunda yaklaşık yirmi dakika sonra üzerinden sular damlayarak, bitkin ve titreyerek geldi. "Akarlar," dedi. "Bazıları üstüme yapıştı ve beni yiyordu. Sanırım artık hepsini boğdum."

"İyi misin?" diye sordu Gregor, onu hafifçe okşayarak.

"Evet, iyiyim," dedi Ares. "Yalnızca birkaç ufak yaram var. Şey gibi değil..." ve yarasa kendini tuttu. Kimi kastettiğini herkes biliyordu.

Gregor, Ares'i kuruladı. Luxa siyah kürkü santim santim gözden geçirmekte ve akarların ısırıldığı yerlere merhem sürmekte ona yardım etti. Pek çok yara bulmalarına karşın Ares iyiydi. Böceklerin hepsini suda bırakmıştı.

"İyiydi, Yerüstlü. Dalma fikrin," dedi Ares.

"Evet, balıkların akarların peşine düşeceğini tahmin etmek çok zekiceydi," dedi Luxa.

"Şey, balık kısmına kadar her şeyi düşünmemiştim aslında," diye itiraf etti Gregor. "Ama orada olduklarına memnun oldum."

Ares'in pansumanını bitirdiklerinde, Aurora ve Andromeda Ares'e sokuldular ve üç yarasa uykuya daldı. Gregor Andromeda'nın artık kendi yarasasından uzak durmadığına memnundu. Belki Aurora'mn Ares'i ona tercih ettiğini ve yalnız kalacağını fark etmişti. Sebep ne olursa olsun, Gregor, Ares'in şu anda arkadaşına ihtiyacı olduğunu düşündü.

Mareth kayığı yönlendirme işiyle meşguldü, bu yüzden Gregor ile Luxa, Howard'la ilgilenmek için de ellerinden geleni yaptılar. Hâlâ baygındı. Ona bir yatak yaptılar, üzerini örttüler ve şişmiş çenesine sırayla soğuk bez bastırdılar.

"Sence onu ayıltmaya çalışmalı mıyız?" diye sordu Gregor.

Luxa başını iki yana salladı. "Hayatının geri kalanını onun için yas tutarak geçirecek."

O gün hepsi çok sessizdi. Yarasalar kesik kesik uyudular, Twitchtip gözlerini suya dikti, Mareth dümendeydi, Bot ile Temp küçük oyunlar oynadı, ateş böcekleri pruvada birbirleriyle fısıldaştılar ve şikâyet etmediler.

Gregor ile Luxa, Bot ile Temp'i izleyerek yan yana oturuyordu. Uzun bir süre sessiz kaldılar. Gregor, Pandora'nın korkunç ölümünü hatırlayıp duruyordu ve Luxa'nın da aynısını yaptığından şüpheleniyordu.

Sonunda Luxa sanki buna daha fazla dayanamaya-cakmış gibi konuştu. "Bana Yerüstü'nü anlatsana Gregor," dedi kız.

"Tamam," dedi Gregor, dikkatinin dağılmasına fena halde ihtiyacı olarak. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Ah, her şeyi. Bana... Bir günün neye benzediğini anlat, kalktıktan yatana kadar," dedi kız.

Bu herkes için farklıdır," dedi Gregor.

"O zaman bana geçirdiğin günlerden birini anlat," dedi Luxa.

Gregor da anlattı. En iyi hatırladığı o olduğu için orada geçirdiği son günü anlattı. Okul olmadığı için ona cumartesinin nasıl olduğunu ve Bayan Cormaci'nin soslu patates yapmasına nasıl yardım ettiğini ve Lizzie'ye bulmaca kitabı aldığını ve ardından Bot'u kaymaya götürdüğünü anlattı. Yiyecek gereksinimleri ya da babasının hastalığı üzerinde durmadı, çünkü bunlardan bahsetmek kendini daha da endişeli hissetmesine yol açıyordu ve zaten etraflarında yeterince kötü şey vardı. Günün daha iyi taraflarına yoğunlaştı.

Luxa, Gregor bilmediği bir sözcük kullanınca soru soruyordu ama çoğunlukla yalnızca dinledi. Gregor bitirdiğinde kız birkaç dakika düşünceli düşünceli oturdu. Ardından, "Kar görmek isterdim," dedi.

"Bir ara yukarı gelmelisin," dedi Gregor ve kız güldü. "Hayır, gerçekten, bir günlüğüne yukarı gelmelisin. Ya da en azından birkaç saatliğine. Yaşadığım yer oldukça havalıdır. Yani, saray gibi bir yer değil. Ama New York kenti bir başkadır."

"Yerüstlülerin beni garip bulacağını düşünmüyor musun?" diye sordu Luxa.

Bu bir sorundu. Yarı saydam derisi, o menekşe rengi gözleri... "Sana uzun kollu bir şeyler giydiririz ve bir şapka ile güneş gözlüğü takarız," dedi Gregor. "Orada yaşayan insanların yarısından daha garip gözükmeyizsin."

Aniden bu fikir hakkında neredeyse bir coşku hissetti. "Ve hava karardığında dışarı çıkarız, böylece güneş seni kör etmez. Yani, bloğun sonuna gidip birer dilim pizza yesek bile, gördüğün hiçbir şeye benzemez!"

İkisi de bir dakika için mutluydu. New York'ta olmayı düşünerek. Başka bir yerde olmayı düşünerek.

Ardından Luxa iç geçirdi ve şu tacını ittiği yerdeki şeyi yaptı. "Elbette, konsey gitmeme asla izin vermez."

"Ah, evet, bu da seni durduracak türden bir şey ya," dedi Gregor.

Kız sırtıttı ve yanıt vermek üzereyken Howard inlemeye başladı.

"Pandora?" dedi Howard. O kadar çabuk doğruldu ki, dengesini sağlayabilmek için Temp'e tutunmak zorunda kaldı. Gözleri fıldır fıldır etrafı yokladı ve birbirine sokulmuş üç yarasanın üzerinde sabitlendi. Sanki her şeyi rüyasında görmüş ve Pandora başının üstünde uçuyormuş gibi yukarı baktı. Ama elbette uçmuyordu. "Pandora?" dedi tekrar. Eli çürümüş çenesine dokundu ve Mareth'e döndü.

"Onu kurtaramazdın Howard. Hiçbirimiz kurtaramazdık," dedi Mareth yavaşça.

Gregor, Pandora'nın ölümünün bütün ağırlığının Howard'm üstüne çöktüğünü, onu ezdiğini görebiliyordu. Yeraltı, yüzünü ellerine gömdü ve ağlamaya başladı. Bunu izlemek yürek dağlıyordu.

Bot yanına gidip ensesini okşadı. "İyi. İyisin. İyisin be-beğim," dedi yatıştırıcı bir şekilde. Bu, sinirlendiğinde ona

söyledikleri şeydi. Tatlılığı Howard'ı daha çok ağlatmaktan başka işe yaramıyor gibiydi. Bot ağabeyine göz attı. "Ge-go, ağlıyor."

Gregor ona yardım etmesini istediğini biliyordu. Kendini daha iyi hissetmesi için. Ama ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Derken beklenmedik bir şey oldu.

Luxa, yüzü her zamankinden daha solgun, ayağa kalktı. Kuzenin yanına gitti, oturdu ve ona sarıldı. Alnım omzuna bastırarak, "Her zaman seninle uçacak," dedi. "Bunu biliyorsun. Her zaman seninle uçacak."

Howard yüzünü kızın kucağına gömdü. Kız yanağını çocuğun başının üstüne yasladı. Ve ikisinin de ağlamayı kesmesi uzun zaman aldı.

BOLUM

17

Az miktardaki ekmek ve et istihkakını Bot'a verdiği için Gregor akşam yemeklerinde çiğ balıktan başka şey yemez olmuştı. Temp, Howard ve Ares de Gregor gibi yaptığından, kardeşinin keyfi yerindeydi. Kocaman esneyerek, "Kestirelim mi?" diye sordu.

"Evet, kestirelim Bot," dedi Gregor ve kız yerde yatan Gregor'a sokuldu.

Çenesindeki mor leke dışında hayalet beyazı olan Howard, Mareth biraz dinlenebilsin diye dümene geçmekte ısrar etti. Temp ışık için Zap ile nöbette kaldı.

Geri kalanlar uyumadan önce Tvritchtip konuştu. "Artık yaklaşıyoruz. İleriden sıçan kokusu alabiliyorum."

"Peki yılanlar?" diye sordu Mareth. "Hâlâ uyuyorlar mı?"

"Evet ama yüzeye çıkmaları uzun sürmeyecektir. Ve ölümcüller," dedi Tvritchtip.

Aslında bu, uyumadan önce Gregor'un duymak isteyeceği son konuşma değildi. Sıçanlar... yılanlar... ölümcül... akli zaten sürekli öfkeci... öldürmek... *Felaket* gibi sözcüklerle meşguldü.. Zihnini sakinleştiremiyordu. Asla gerçek anlamda bilincini kaybetmeden bir çeşit uyuklama haline girip çıktı. Bu yüzden, Temp alarm verdiğinde ilk kalkan o oldu.

"Gidiyorlar, parlayanlar, gittiler!" diye bağırmıştı, çatlak bir sesle.

Gregor doğrulup gözlerini açtı ve... Hiçbir şey göremedi. Ortalık zifiri karanlıktı. Etrafında Howard'ın, "Entrikacı, aşağılık yaratıklar!" diye mırıldanarak el yordamıyla ilerlediğini duyabiliyordu.

Yatağının hemen yanında tuttuğu el fenerini yaktı. Artık herkes kıpırdanıyordu.

"Ne var? Ne oldu?" diye sordu Mareth, ayağa fırlayarak.

"Parlayanlar kaçtılar!" diyen Howard, bir meşale yakü.

"Kaçtılar mı? Yolculuğun tamamında bize eşlik etmeleri gerekiyordu!" dedi Mareth.

"Neyle? Onurlarıyla mı? Zerre onurları yok. Verdikleri sözle mi? Aynı derecede değersiz! Parlayanlar yalnızca mi-deleriyle bağlılık duyarlar ve onları duyuramadığımız için bizden ayrıldılar!" dedi Howard.

"Ama nereye gidebilirler ki?" diye sordu Gregor. Böcekleri aldıkları yerden günlerce uzaktaydılar.

"Sıçanlara gidiyorlar," dedi Tvvtichitip sakin bir sesle. "Yerimizin karşılığında yiyecek ve evlerine güvenli geçiş

alacaklar." Etrafındaki dehşete düşmüş yüzlere baktı. "İşin iyi yanı artık sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmayacak olmamız."

Bir an için herkes konuşamayacak kadar şaşırılmıştı. Twitchtip espri yapmıştı! Ardından herkes, insanlar, yarasalar, hamamböceği, sıçan, gülmeye başladı. Hemfikir oldukları tek şey, ateş böceklerinin ne kadar sinir bozucu olduğuydu.

"Evet," dedi Luxa. "Bu bir lütuf olacak." Twitchtip ile göz göze geldiler. "Ama onları yiyememiş olman yazık oldu."

"Ah, parlayanların tadı kötüdür," dedi Twitchtip. "Yalnızca çenelerini kapamaları için öyle davranıyordum."

"Eh, onları kimse özlemeyecek ama bizi daha fazla belaya bulaştırdılar," dedi Mareth. "Yakıt ne kadar dayanır Howard?"

Howard başını iki yana salladı. "Pek değil. Çoğu diğer kayıktaydı. Labirent'e ulaşırız ama ondan sonra uzun saatler ışığımız olmayacak."

Işık... Yaşam... Bu sözcükler buradaki insanlar tarafından birbirinin yerine kullanılıyordu.

"Yaşamım var... Yani ışığım! Bende de ışık var!" dedi Gregor.

"Önünde çok büyük bir görev var Yerüstlü," dedi Howard. "Işığını saklamaksın."

"Eh, öyle yapacağım, bir kısmım. Ama etrafa dağıtabilirim. Bir dakika!" Gregor çantasını boşalttı. Birlikte uyuduğu dahil dört el feneri, ayrıca Bayan Cormaci'nin verdiği

ufak olan ve bir sürü pil vardı. Bu yolculukta ateş böcekleri olduğu için el fenerlerini son derece ekonomik kullanmıştı. Ayrıca bir de şu selobant vardı.

"Hey Luxa, kolunu uzatsana! Kılıç kullandığını değil!" dedi. Luxa merakla kolunu uzattı. Gregor el fenerlerinden birini elinin üstünden aydınlatacak şekilde kızın önkoluna yerleştirdi. Ardından açma kapama düğmesini açıkta bırakarak el fenerini yenine tutturmak için selobantla defalarca sardı. "İşte! Bu şekilde tutman gerekmeyecek ve düşürmeyeceksin de."

Luxa el fenerini yakıp etrafa tuttu. "Ah evet Gregor. Bu iyi iş görür."

Gregor, Howard ile Mareth'i de el fenerleriyle donattı, ardından bir tane de kendi koluna yapıştırdı. Diğer mürekkep balığı yüzünden mahvolduğu için kılıç kolunu kullanmak zorunda kalmıştı.

Bir hışırtı oldu ve yukarı küçük bir el uzandı ve hafifçe Gregor'un midesine vurdu. "Bana da Ge-go. Bot da ışık istiyor!"

"Üzgünüm Bot, el fenerim bitti. Ah, bir saniye," dedi. Küçük el fenerini alıp kardeşinin yenine bantladı.

Son derece memnun olan Bot hamam böceğinin yanına yöneldi. "Bot'un da ışığı var, Temp!"

"Tamam ama kapatmak zorundasın. Işığı sakla, tamam mı?" dedi Gregor, feneri söndürerek. Bunu Bot'a söylemişti ama ışıklarını etrafa tutan diğerleri suçluluk duygusuyla fenerlerini kapattılar. Gregor gülümsedi. Hepsinin el fenerlerinin ne kadar havalı olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdi.

Yalnızca altı tane yedek pil vardı. Yeraltlılar onların Gregor'da durması konusunda ısrar etti ve Gregor da çok fazla tartışmadı. Howard, *Felaket'i* alaşağı etmesi gereken kişinin Gregor olduğu konusunda haklıydı ve bunun karanlıkta olamayacağı kesindi.

Gregor el fenerini söndürmek üzereyken, gözüne bir şey takıldı. Ölümcül ada haricinde görüş alanlarında hiç kara olmaksızın günlerdir uçsuz bucaksız bir boşluktaydılar. Şu andaysa her iki yanlarında yükselen çok yüksek kaya duvarları görebiliyordu. Bir çeşit kanalın içinde olmalıydılar.

Tvvitchtip'in burnu çılgın gibi oynuyordu. "Dakikalar içinde orada olacağız. Hem Parlak Foto ile Zap da yapacaklarını yapmışlar. Sıçanlar bizi bekliyor."

"Kaç tane olduklarını söyleyebilir misin?" diye sordu Luxa.

"Kırk yedi," dedi Tvvitchtip hiç duraksamadan. "Maşrapa'nın üstündeki tünellerde bekliyorlar."

"Maşrapa ne?" diye sordu Gregor.

"Çok derin, yarıya kadar suyla dolu yuvarlak, geniş bir baca. Yılanlar onun dibinde uyur," dedi Tvvitchtip.

"Yani yılanlar bir çeşit balık mı?" diye sordu Gregor.

"Hayır, hava solurlar. Ama uzun süre suyun altında uyuyabilirler," dedi Howard.

Gregor timsahları düşündü. Onlar da su altında uyuyabiliyordu. Bunların dev timsahlar olmadığını umdu; normal boyutta olanlar yeterince korkutucuydu.

"Kokuyu alabiliyorum!" dedi Tvvtichtip. Ön ayaklarını pruvaya koyarak arka ayakları üzerinde kalktı. "*Felaket'm* kokusunu alabiliyorum!"

O ana kadar Gregor içten içe tüm bunları yanlış anlamış olduklarını umuyordu. *Felaket'm* bir masal ya da efsane ya da onun gibi bir şey olabileceğini ve sıçanların yalnızca onun etrafta olduğuna dair söylenti çıkardığını. Ama Tvvtichtip onun kokusunu alabiliyorsa...

"Emin misin?" diye sordu Gregor. "Yani, onun başka bir sıçan değil de *Felaket* olduğunu nereden biliyorsun?"

"Beyazlığının kokusunu alabiliyorum," dedi Tvvtichtip. "Yalnızca ara sıra ve bir anlığına. Labirent'in derinliklerinde ve onunla aramızda pek çok taş katman var. Ama kesinlikle orada."

Gregor hareket etme ihtiyacı hissetti. Zeminde kullanabileceği bir metrelik şeritte aşağı yukarı gidip geldi. "Peki, plan nedir? Yani, Maşrafa'ya vardığımızda ne yapacağız?"

"Maşrapa," diye düzeltti Howard. "Maşrapa'nın üstündeki tünellerde Labirent'e birkaç giriş vardır. Özgün planımız gizlice onlardan birine girmeyi ve *Felaket'm* izini yaya olarak sürmeyi içeriyordu. Ama bu, parlayanlar bizi satmadan önceydi."

"A planı buraya kadarmış. B planı ne?" diye sordu Gregor. Uzun bir duraklama oldu. "Haydi, herkesin bir B planı vardır!"

"Konseye karşı adil olmak gerekirse, bizi buraya kadar getiren bir plan yapmak bile zordu Yerüstlü," dedi Mareth.

"Yeraltı'nda bir planın başarısız olma olasılığı karşısında genellikle iki seçeneğimiz vardır: Dövüşebilir ya da kaçabiliriz."

"Kaçmak mı?" Önlerinde sıçan dolu tüneller uzanıyordu. Geride şu etobur böcekler bakımından zengin o ada dışında karaya dair bir iz bile olmayan Su Yolu uzanıyordu. "Kaçacak yer yok ki!" dedi Gregor.

"Bu kararımızı daha da basitleştiriyor' dedi Hovvard. Kılıçları dağıtmaya başlamıştı.

"Tvvtichtip, hayatta kalma şansımız bakımından hangi giriş daha iyi?" diye sordu Mareth.

"Maşrapa'nın uzak ucunda bir tane var. Tam su çizgisinde. Oraya yıllardır hiçbir sıçan gitmemiş. Unutulmuş ya da sıçanları oradan uzak tutacak bir tehlike barındırıyor olabilir ama ne olabileceğini sezemiyorum," dedi sıçan.

"Maşrapa'ya girdiğimizde bizi yönlendirebilir misin?" diye sordu Mareth.

"Zaten oradayız/" dedi Tvvtichtip.

Gregor el fenerini yaktı ve diğerleri de onu taklit etti. Dev, yuvarlak bir havuz gibi görünen bir yerden geçiyorlardı. Yüzey bir ayna kadar pürüzsüzdü. Kumsal yoktu; su doğruca dört bir yandaki taş duvarlara gidiyordu. Bazısı neredeyse su çizgisi tarafından gizlenen, diğerleri onlarca metre yukarıda olan tünel girişleri duvarlarda birer nokta gibiydi. Gregor girişlerin pek çoğunda iri bir sıçan görebiliyordu.

Kimse kıpırdamadı. Ne sıçanlar. Ne konuklar. Etraflarım ürkütücü bir sessizlik kapladı. Derken yukarıdan hafif bir sürtünme sesi duyuldu.

Foş! Sağlarına, havaya bir su sütunu kaldırarak bir şey düştü. Foş! Foş! Sıçanlar tünellerden aşağıya iri kaya parçaları fırlatıyordu.

"Etkisiz bir saldırı. Kayaların hiçbirisi yakınıma bile düşmüyor/" dedi Gregor. Bu doğrudu; kayalar onları bir kilometre farkla ısıtıyordu. Sıçanların böylesine işe yaramaz bir saldırı yapmakta olduğunu görerek kendini biraz daha iyi hissetti.

Foş! Foş! Foş! Foş! Foş!

Luxa kaşlarını çattı. "Bir terslik var."

Mareth başını salladı. "Evet, kemirenler enerjilerini işe yaramaz saldırılar yaparak harcamaz."

Howard'm gözleri ardına kadar açıldı ve kollarım çılgınca sallamaya başladı. "Kayığı yukarı kaldırın! Uçucular! Kayığı hemen yukarı kaldırın!"

Neredeyse aynı anda Twitchtip ayağa fırladı. "Uyanıyorlar! Uyanıyorlar! Uçun!"

Ve Gregor ancak o zaman bütün taşları yerine oturtabildi. Sıçanlar kayalarla kayıklarını batırmaya çalışmıyordu; yılanları uyandırmaya çalışıyordu! Aurora ve Andromeda öndeki iplere yapıştı; Ares pençelerini arkadaki iki ilmeğe geçirdi. Yükselirlerken daire şeklinde dönerek kayığı sudan kaldırdılar.

"Nereye uçacağız?" diye sordu üç yarası.

"Twitchtip, tünel nereye açılıyor?" diye sordu Mareth.

"Kayığı bu kadar hızlı döndürmeyi keserseniz söyleyeceğim!" dedi sıçan. Yarasalar daha yavaş daire çizmeyi

başardı ve Twitchtip girdikleri yerin karşı tarafındaki bir tünel girişini işaret etti. "Şurası! Yay şeklinde olanı!"

Gregor el feneriyle girişi aydınlattı. Yaklaşık iki metre yüksekliğindeydi ve içine doğruca yüzerek girebilirdiniz. "Ama yarısı sular altında! Bir zemini var mı bari?"

"İleride var. Bak, bu seçici olunacak zaman değil," dedi Twitchtip. "Yılanlar!.."

Bam! Kayığın kenarına çarpan bir şey bir parçasını kopardı. Yanlara yuvarlandılar. Yarasalar ipleri güçlkle tutabiliyorlardı.

Gregor sıçanların fırlattığı kayalardan birinin isabet ettiğini düşündü. Ardından onu gördü. "Ah!" dedi soluğu kesilerek. "Ah Tanrım!"

İlk düşüncesi, "Hiç de soyları tükenmişe benzemiyor," oldu. Dinozorları kastetmişti ama bu tam olarak doğru değildi. Dinozorlar karada yürüyebiliyordu. Bu yaratıksa yüzgeçlerle kendini ittiriyordu. Dinozorlar kadar eski bir çeşit su sürüngeniydi öyleyse. Ve New York'taki müzede gördüğü en büyük iskeletler kadar büyüktü. Vücudu basık oval şeklindeydi. Kırbacımsı bir kuyruk dingin havuzda dalgalar yaratarak suyu dövüyordu. Boynu en az dokuz metre uzunluğundaydı ve tepesindeki kıvrımlı, pullu pembe parça mermi şeklinde bir kafaydı. Evriminde bir yerlerde gözlerin olması gereken yerlerde oyuklar vardı ama uzun süre önce gitmişlerdi. Burada gözler ne işe yarardı ki? Ağzı açılarak Gregor'u DNA'larına kadar ürperten alçak bir uluma koyuverdi. Ve ardından ışığı dişlerini aydınlattı. Üç sıra halinde yüzlerce ama yüzlerce diş onlara doğru geliyordu. Çatır! Kayığın bir parçası daha gitti!

"Kayığı terk edin!" diye bağırdı Mareth.

Gregor tutarlı bir cümle kurmayı başarmasından etkilendi. Bir çırpıda Bot'u ve çantasını kapıp tökezleyerek Ares'in yanına gitti.

"Üç deyince herkes atlayacak!" diye bağırdı Mareth.

Gregor, *kayığın kenarından atlayacak* demek istediğini fark etti. Yarasaların onları yakalamasının tek yolu buydu. Kayığın kenarına çıktı.

"Bir... iki... üç!" Gregor ayaklarıyla kayığı itti ve ardından boşluğa düştüğünü hissetti ama hemen o anda Ares, onları sırtlamıştı bile. Yarasa dalıp saptı ve Temp arkalarına indi. Zavallı hamam böceği yaprak gibi titriyordu. Eh, kim titremiyordu ki? Temp başıyla sırtını dürtmeye başladı. Gregor dönünce hamam böceğinin ağzında bir kılıç olduğunu gördü.

"Ah, teşekkürler Temp!" dedi sağlam eliyle kabzayı kavrayarak. Onu yanına almayı düşünmemişti bile. Ne sa-vaşçıydı ama.

Herkesin el feneri artık uzun direktiydi ki bu iyiydi, çünkü yanmakta olan tek meşale de az önce bir tıslamayla suya gömülmüştü. Önlerinde ilkel devirlerden bir kâbus belirdi. Yarım düzine yılan, havuzun yüzeyine çıkmıştı ve Gregor'un içinde daha fazlasının gelmekte olduğuna dair kötü bir his vardı. Havada başlarını ve kuyruklarını sallıyor, bulabildikleri ne varsa parçalamaya çalışıyorlardı. Gözleri olmadığı için, Gregor başka bir yön bulma sistemleri olduğunu tahmin etti. Hatta belki onlar da ekolokasyon kullanıyorlardı.

Onlarla dövüşme şansı yoktu. Gregor'un tek yapabileceği, başlardan ve kuyruklardan çılgınca kaçan Ares'in sırtına tutunmaktı. Bir an Andromeda'nın üstündeki Ma-reth ile Howard'ı, Aurora'daki Luxa'yı gördü... Ama bir dakika! Twitchtip neredeydi? Gregor bir çığlık duydu ve onu kuyruğundan yakalamış bir yılanın ağzından sallanan zavallı Tvritchtip'i gördü.

"Haydi Ares!" diye bağırdı ve yarasa doğruca sıçana doğru uçtu. Gregor saldırmak için kılıcım kaldırdığında, bir kuyruk, Ares'in yanına çarptı ve onları havada savurdu. Bot kollarından uçtu. "Bot! Hayır!" diye bağırdı. "Ares! Yakala onu Ares!" Ama yarasa ilk önce onu yakaladı.

"Luxa yakaladı onu!" diye bağırdı yarasa, Gregor aklını kaçırmadan önce. "Luxa onu ve Temp'i yakaladı!"

"Tünellere girin!" diye bağırdı Howard, Andromeda hızla yanlarından geçerken. "Tünellere!" Yarasasının üstünde dimdik oturuyor, baygın, kan içindeki Mareth'i tutmaya çalışıyordu.

Artık altı metre yüksekliğinde dalgalar havuzu baştan başa aşarak kaya duvarlara çarpıyordu. Tünellerine yeterince çabuk girememiş sıçanlar yılanların ağzında çığlıklar atıyordu. Sürüngeenlerin kuyruklarının suya çarpmasından kaynaklanan bir sağanak vardı.

Gregor, Ares'in daldığını hissetti. Doğruca dalgalara ilerlediler ve Gregor kendini bir an için suyun altında buldu. Yukarı çıktıklarında öksürüyordu ve şaşkıındı. Yarasasının bir şeyin ağırlığı altında mücadele ettiğini hissedebiliyordu. Sağa sola çekilerek havaya kalkmışlar, Ares

ona doğru hamle yapan sayısız ağızdan kaçınıyordu. Ardından yarasa hızla bir taş duvara doğru yükseldi, daldı ve bir tüneldeydiler.

Ares yükünü bırakıp yere yığıldı. Gregor, sırtüstü düşüp bir küt sesiyle yere çarptı. Arkalarından ışık geliyordu. Andromeda üstlerinde asılı dururken Howard hızla yerdeki Mareth üzerinde çalışıyordu. Mareth'in bacaklarından biri kandan sıırıslıklam olmuştu. Gregor önünde, titreyen ıslak bir kürk yığını şeklindeki Tvritchtip'i gördü. İçeri göçmüş gibi gözüken burnu ve eskiden kuyruğunun dibi olan yer kanıyordu.

Tünelin ilerisinden bir ses geldi ve Gregor, Luxa, Bot ve Temp ile birlikte tünele giren Aurora'yı görmeyi umarak ışığı doğrulttu.

Onların yerine, tünelden üstlerine doğru gelen üç sıra dışı gördü.

BÖLÜM

18

Temp'in kurtardığı kılıç hâlâ Gregor'un elindeydi. Çene Tvvitçtip'in üzerine kapanmak üzereyken Gregor sıçanın üstüne atladı ve kılıcı doğruca yılanın diline sapladı. Yüzüne bir sıvı fışkırdı. Geriye doğru sendeledi ve Tvvitçtip'in kanından oluşan birikintide kaydı. Ayakları yerden kesildi ve sıçanın üzerine düştü.

Yaratık arka ayaklarının üzerine kalkarak başını tünelin tavanına çarptı. Üzerlerine kayalar yağdı. Gregor yılanın ilkel kükreyişini bedeninin her yerinde hissetti. Yaratık tünelden geri çekilirken acı ve öfke içinde başını aşağı yukarı çarpmaya devam ediyordu ve kılıç hâlâ dilindeydi.

Daha fazlası gelecek miydi?

"Başka bir kılıca ihtiyacım var!" diye bağırdı Gregor ve Hovvard ona bir tane attı. Tvvitçtip'in önüne çömelerek hazır ola geçti. Şu öfkeci haline girmesine ramak kaldığını hissedebiliyordu. Bir sonraki saldırıyı beklerken kontrolü-

nü kaybetmemeye çalışarak bununla mücadele etti. Ama hiçbir şey gelmedi. Belki yılanların arasında başlarını bu tünele sokmaları halinde dillerinden olacakları haberi yayılmıştı. Ya da belki daha ilgi çekici bir yiyecek bulmuşlardı. Her ne olduyrsa, dışarıdaki yaratıklar sessizleşti. Ulumalar azaldı, su sesleri kesildi.

Gregor ellerim gevşetip arkasına döndü. Ares yardım etmek için tam arkasındaydı. Twitchtip kan akışını durdurmak için iki pençesini de burnuna koymuştu. Howard, Mareth'in göğsüne baskı yaparak kalbini yeniden çalıştırmaya çalışıyordu.

"Mareth!" Gregor askerin yanına gitti. "Haydi Ma-reth!"

Howard birkaç kere daha vurdu ve kulağını Mareth'in göğsüne dayadı. "Kalbi yeniden atıyor! Çantanda ne var Yerüstlü?"

Gregor çantasını yere boşalttı. Son pilleri, selobant, iki çikolata ve Bot'un altım değiştirmek gerekir diye yanına aldığı birkaç tane bebek bezi vardı.

Howard Mareth'in kandan sıırıslıklam olmuş pantolonun geri kalanını yırtarak açık bir yaranın etrafındaki tırtık tırtık eti ortaya çıkardı. "Tvritchtip'e yardım etmeye gittiğimizde bir yılan ısırıldı." Yaranın üstüne üç tane bebek bezi koydu. "Şunları tutsana," dedi Gregor'a. Ardından bezleri sabitlemek için selobantla sardı. Topuklarının üzerine çömeldi ve başını iki yana salladı. "Yaşamalarını istiyorsak onu eve götürmeliyiz. Ben sıçanla ilgilenirken onu sıcak tut Andromeda."

Andromeda, Mareth'in yanına uzanıp katlılarıyla onu sardı. "Onu eve götürmeliyim. Onu eve götürmeliyim."

Howard son iki bebek bezini alıp Twitchtip'in yanına gitti. Bir tanesini kopuk kuyruğu sarmakta kullandı. "Kesmek zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi sıçana. "Seni kurtarmanın başka yolu yoktu."

"Yapabilseydim, onu kendim kopartırdım," dedi Twitchtip.

Howard diğer bebek bezini sıçanın burnunun üzerine yerleştirip selobantla etrafını sardı. "İyileşene kadar ağzından soluk almak zorunda kalacaksın." Sıçan başını salladı.

"Burnuna ne oldu?" diye sordu Gregor.

"Howard beni kurtarmadan hemen önce bir yılan kuyruğuyla vurdu," dedi Twitchtip. "Hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum."

"Alamıyor musun?" dedi Gregor. Öyleyse Twitchtip *Felaket'in* kokusunu alamayacaktı ama çok daha acil bir konu vardı. "O halde kardeşimin şimdi nerede olduğunu söyleyemezsin?"

"Telaşlanma, Yerüstlü. Kuzenim ve Aurora mükemmel bir takımdır. Eminim tünellerden birine sığınmayı başarmışlardır," dedi Howard. Ama endişeli görünüyordu.

"Niyetlerinin o olduğuna inanıyorum," dedi Twitchtip, Gregor'un bakışlarından kaçınarak.

Gregor zamanın durduğunu hissetti. "Niyetlerinin o olduğuna mı inanıyorsun?"

Twitchtip duraksadı. "Her şey karmakarışıktı. Yılan beni sallayıp duruyordu ve çok fazla hareket vardı, herhangi bir kokunun yerini tespit etmek zordu."

"Luxa ile Aurora Bot'u yakaladılar. Temp'i de yakaladılar. Bunu bana Aurora söyledi," dedi Ares.

"Evet, yakaladılar. Kokularının bir arada olduğunu biliyorum. Ama sonra... ama sonra... aramıza su girdi," dedi Tvritchtip.

"Bu ne anlama geliyor? Aramıza su girdi?" diye üsteledi Gregor.

"Bu... hâlâ kokularını aldığım anlamına geliyor. Ama aramızda su vardı. Pek çok metre. Kokuları gittikçe zayıflıyordu. Ondan sonra yılan burnuma vurdu ve her şey karanlığa gömüldü," dedi Tvritchtip.

"Suyun altına çekildiklerini düşünüyorsun öyleyse?" dedi Howard.

"Kesin olarak bilmiyorum. Ama tahmin etmek zorunda kalırsam düşündüğüm bu," dedi Tvritchtip. Başını kaldırıp Gregor'a baktı. "Üzgünüm, Yerüstlü."

"Bu olmadı. Sesleneceğim. Aurora'ya sesleneceğim!" dedi Ares ve fırlayarak tünelden çıktı.

Giderken kimse kıpırdamadı. Gregor'un vücudu yavaşça buza kesti. Uyuşukluk ayaklarından başlayıp bacaklarına yayılmaya başladı. Kalçalarına. Midesine. Ares dönüp yanına inene kadar, göğüs kafesine ulaşmıştı.

"Yanıt yok," dedi yarasa.

Ve buz kalbini sardı.

*ÖLDÜR BEBEGİ ÖLDÜR KALBİNİ,
ÖLDÜR EN HAYATÎ PARÇASINI.*

Bot'u öldürmüşlerdi. Hiçbir şey bundan daha kötü olamazdı.

Ne w York'a döndüğünü ve evinin kapısına yürüdüğünü hayal etti... Yalnız.

"Ne yapmak istiyorsun Gregor?" diye sordu Howard, bir süre sonra.

*ÖLDÜR BEBEĞİ ÖLDÜR KALBİNİ,
ÖLDÜR EN HAYATİ PARÇASINI.
ÖLDÜR ŞİMDİ HÜKÜM SÜREN BARIŞI,
KEMİRGENLERİN OLSUN GÜCÜN ANAHTARI.*

Kemirenler bir yerlerde kutlama yapıyordu. Sıçansı dişlerini gıcırdatıyor, gülüyor ve planlarının ne kadar da iyi işlediği hakkında birbirlerini tebrik ediyorlardı. Kardeşini öldürüp onu nasıl bitirdikleri hakkında.

İronik olan şey, Gregor'un ilk olarak ne yapacağını zihninde canlandırabilmesiydi.

"Gregor?" diye tekrarladı Howard.

Buz boğazına gelmişti ve sesi sakindi. "Eve gitmenizi istiyorum. Mareth'i geri götürün. Yapabilirsiniz Twitchtip'i de," dedi Gregor.

"Peki, sen ne yapacaksın, Yerüstlü?" diye sordu Tvritchtip.

Buz alnına ve başının tepesine tırmanırken Gregor son sıcaklık kırıntısının da yok olduğunu hissetti. Artık geriye herhangi birinin onun için yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Korkacak hiçbir şey kalmamıştı.

"Ben mi?" dedi. "*Felaketi* öldürmeye gideceğim."

19

"O gün kan toplarına vuruyordum," dedi Gregor. "Bunu ilk kez o zaman hissettim."

"Evet ve ardından mürekkep balığı saldırdığında emin oldum/" dedi Tvvitçtip. "Birkaç gün sonra ona bir öfkeci olduğunu söyledim ama o inkâr etti."

Bir duraklama oldu. Gregor diğerlerinin onu izlediğini hissedebiliyordu. "Çünkü doğru olmasımı istemedim. Ama benim ne istediğimin bir önemi yok. Bunun ne olduğunu bilmiyorum; dövüşürken bir şey oluyor. Garip bir şey. Ve Tvvitçtip üstümde bu öfkeci şeyinin kokusunu aldığını düşünüyorsa, muhtemelen haklıdır."

"Tamam, diyelim bu doğru Gregor ve sen bir öfkecisin. Bu seni ölümsüz yapmaz. Bu, sıçanlarla dolu bir labirente tek başına girebileceğin anlamına gelmez," dedi Hovvard.

"Yalnız olmayacak," dedi Ares. "Onunla olacağım."

"Ben de elimden geldiği kadar ona labirente yol göstereceğim," dedi Tvvitçtip. "Burnumu kaybetmeden önce beyaz kürkün kokusunu iyice aldım. Onu *Felaket'e* götürmesem bile, yakınına götürürüm."

"O halde Andromeda ve ben de geleceğiz," dedi Hovvard.

"Davetli değilsiniz," dedi Gregor.

"Ne?" dedi Hovvard.

"Seni labirente istemiyorum Hovvard. Mareth'i geri götürmeni ve insanlara olanları anlatmanı istiyorum. Biri bunu yapmalı. Hem geri dönmezsem, bir şekilde aileme haber göndermen için sana ihtiyacım var," dedi Gregor.

"Bu görevde yetkili kişi sen değilsin," dedi Howard.
"Regalia'dan emir aldım."

"Tamam ama beni takip etmeye kalkarsan, seninle dövüşürüm," dedi Gregor.

"Bir uçucunun üstünde dövüşen bir öfkeciye karşı yaya olarak şansın olmaz," dedi Ares.

"Özellikle yanlarında bir sıçan varken," diye ekledi Twitchtip.

Hovvard artık kontrolünü kaybetmeye başlıyordu. "Belki o riske girerim! Belki Andromeda da girer!"

"Lütfen yapma, Howard. Lütfen geri dön. Bu olmayacakken annemle babamın Bot ile birlikte kapıdan girmemizi beklemelerini istemiyorum. Ve ortaya çıkmazsak er ya da geç bizi aramaya geleceklerini biliyorum," dedi Gregor. "Hem Regalia'dakilerin de bilmesi gerekiyor. Luxa'yı. Artık yeni bir kraliçe ya da kral bulmaları gerekiyor, değil mi? Çünkü Luxa'nın ne dediğinin bir önemi yok, Nerissa muhtemelen o işi beceremez. O yüzden, o kişinin Vikus olması gerekecek, ardından annen ve ardından sen. Ama ölürsen, o kişi..."

"Stellovet. Ah, bunu düşünmemiştim," dedi Howard.

"Regalia'ran yönetimini ona bırakacak mısın?" diye sordu Gregor.

"Hayır, bırakmayacağım, ben..." Howard avuçlarını alnına bastırdı. Pandora ile daha yeni bulduğu Luxa'yı kaybetmekle, omuzlarına binen bir krallığın sorumluluğu arasında bariz biçimde bunalmıştı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Andromeda, sen ne dersin?"

"Yerüslü ile dövüşüp onu yaralama riskine girmeyeceğim. Mareth'i eve götüreceğim/" dedi Andromeda. "Sen de benimle gelmelisin."

"Ah..." Direniş Howard'ın kontrolünün dışına çıkmış gibi görünüyordu. "Hepinizle dövüşmem," dedi. Başı önde, birkaç dakika oturdu. Ardından başını iki yana sallayıp işe dönmeye çalıştı. "Pekâlâ, Mareth'i canlı götürmek istiyorsak her saniye önemli. Ama Andromeda dinlenmeden uçamaz ve incek güvenli bir yer yok."

Bu doğrudu. Hepsi bunu düşündü, ardından Ares konuştu. "Maşrapa'da kayığın bazı parçaları var. Çok büyük değil ama hâlâ yüzer durumdalar."

"Belki bir filika yapabilirsin," dedi Gregor.

"Filika da ne?" diye sordu Hovvard.

"Yerüstü'nde gemiler gibi büyük kayıklar, üstlerine bağlı filikalar taşır. Bunlar gemi batar ya da başka bir şey olursa binebileceğin küçük kayıklardır," dedi Gregor.

"Kayık taşınacak kadar hafif olursa, ara sıra birkaç saat dinlenerek başarabilirim," dedi Andromeda.

Ares enkazı aramaya gönüllü oldu.

"Seninle geliyorum," dedi Gregor. Yarasaıyla konuşmaya ihtiyacı vardı. Konuşmak için Maşrapa'ya uçmalarını bekledi. "Bunu yapmak zorunda değilsin Ares. *Felaket*'in peşinden gelme. Tek başıma giderim."

"Hayır. Birlikte gideceğiz," dedi Ares. "Ayrıca kemirgenler Regalia'ya dönme nedenlerimin hepsini öldürdü. Garip bir şans eseri hayatta kalır ve eve dönersek, benim için sessizlik başlar."

Yarasanın söylediği doğrudu. Luxa ile Aurora'nın ölmesiyle, Ares'in kimseyle ilişkisi kalmıyordu. Kimse ona bakma ihtiyacı hissetmeden sığınağında yıllarca oturabilirdi. Gregor kalbi ölmüş olarak eve gidecek, Ares de sürgün edilmiş kadar olacaktı.

"Tamam," dedi Gregor. "Birlikte gideceğiz." İçinde, bir daha asla gruptan birinin diğeri olmaksızın tehlikeye girip girmeyeceğiyle ilgili bir konuşma yapmayacaklarına dair bir his vardı. Ares'e teşekkür etme zahmetine girmedi. Teşekkürlerini bir şekilde birbirlerine iletmişlerdi. Bu bir bakıma neredeyse kendine teşekkür etmeye benziyordu. Gregor mürekkep balıkları, girdaplar, akarlar, yılanlar ve kayıplarla, büyük kayıplarla dolu yolculuğun onları değiştirmiş olduğunu fark etti. Bu yolculuk, Regalia'daki kızgın kalabalık önünde ettikleri yemini gerçek kılmıştı. Ares'in pençesinin elini kavramasının verdiği hissi hatırladı ve Luxa'nın ona sufle vererek söylediği sözleri düşündü.

*UÇUCU ARES, SANA BAĞLANIYORUM,
YAŞAMIMIZ VE ÖLÜMÜMÜZ BİR OLSUN, BİZ İKİMİZ.
KARANLIKTA, ALEVLERDE, SAVAŞTA, ÇATIŞMADA,
CANINI KENDİ CANIM GİBİ KURTARACAĞIM.*

Ares onun yarasasıydı. Gregor, Ares'in insanıydı. Artık birbirlerine gerçekten bağlıydılar.

İyi olan bir şey varsa, o da enkaz konusunda şanslarının yaver gitmesi olmuştu. Ares kayığın üç parçasını buldu ve Howard selobandın sonunu kullanarak onlardan bir

çeşit sal yarattı. Üstünde Su Yolu'nu geçmek isteyeceğiniz türden bir şey değildi ama suya indirip denediklerinde, Gregor, Ares ve Hovvard'ın ağırlığını taşıdı.

"Birkaç saatlik dinlenmeler için iş görecektir," dedi Hovvard. "Andromeda'nın uyuması için yeterince uzun."

Neredeyse kayık enkazı kadar önemli iki çanta buldular. Dalgalar yükseldiğinde tünellerden birinin içine sürüklenmişlerdi. İlkinde yiyecek vardı. İkincisindense, Hovvard'ın büyük ölçüde rahatlamasını sağlayan bir ilk yardım çantası çıktı.

"Ah, bu! Bu ışık kadar iyi!" dedi. Hemen çantayı açıp herkes üzerinde çalışmaya başladı. Yaralarına ilaç sürdüğü Mareth ile Tvvitçtip'in sargılarını değiştirdi. Gregor'un gerçekten bir miktar ilerleme gösteren kolunu yeniden sardı ve Ares'in akar ısırtıklarına merhem sürdü.

Mareth zaten yiyecek durumda olmadığı, o ve And-romeda da çiğ balıkla beslenebileceği için, Howard yiyeceğin geri kalanını Gregor'un alması konusunda ısrar etti. "Labirent'te neyle karşılaşacağınızı kim bilir?"

Gregor Mareth'in kılıcını aldı; Hovvard hâlâ kendi kılıcını taşıyordu.

En son olarak da ışığı bölüştüler. Çalışan iki el feneri vardı; yılan saldırısı sırasında Hovvard'ınki bozulmuş, iki tanesi de Luxa ve Bot ile beraber kaybolmuştu. Bu yüzden her grup için bir el feneri vardı. Hovvard bütün yedek pilleri Gregor'a verdi. "Işık olmasa bile Andromeda bizi eve götürür. Senin karşılaşacağın pek çok zorluk var."

Gregor başını salladı. Çikolatalarım, yiyeceği ve yedek

pilleri bir sırt çantasına koydu. Mareth'in kılıcını iki kayışın arasına sıkıştırdı. El feneri hâlâ sağlam koluna yapışıkı.

Andromeda gerinerek kendini düzleştirdi ve Mareth'i onun sırtına koydular. Howard onu, ilk yardım çantasından çıkan battaniyeye sardı. Ardından bacağını yarasanın boynuna attı. "Yüksekten uç, Yerüstlü Gregor."

"Yüksekten uç," dedi Gregor. "Tanıştığımıza memnun oldum," demek daha uygun gibi görünüyordu gerçi. Howard'ı bir daha görmeyi beklemiyordu.

Andromeda havalandı ve pençelerinde salla tünelden ayrıldılar. Neredeyse anında görüş alanından çıktılar.

Gregor, Ares ve Tvvtichtip döndüler ve tek söz etmeden tünelde ilerlemeye başladılar.

BÖLÜ

M

20

Burnu yaralanmadan önce Labirent'i hatırladığı kadarıyla rehberlik eden Tvvitçtip, Gregor ile Ares'i tünellerde yönlendirdi. Tünel neredeyse anında bölünmeye başladı. Bazı yollar dört ya da beş kola ayrılan kavşaklara açılıyordu. Diğerleri tirbuşon gibi dönüyordu; öyle ki, yol direkt olsaydı bir dakikada yürüyebileceğiniz mesafeyi aşmanız on dakika sürüyordu. Labirentte ilerledikçe tüneller daha da kestirilemez oluyordu. Zar zor sığabildikleri dar bir geçit aniden kocaman bir mağaraya açılıyor, ardından iri kayalardan oluşan bir engel parkuruna çıkıyordu.

Yolculuğun çoğunun yürüyerek yapılması gerektiğinden, en çok zorlanan Ares'ti. Daha dar geçitlerde ufak, hızlı yarasa adımları aüp kanatlarını çırparak sekiyor, daha büyük bir alana vardıklarında rahatlayarak kanatlarını açıyordu.

Sıçanlar yoktu. "Kardeşinin kaderine tanıklık etmiş olmaları," dedi Twitchtip. "Kemirgenler seni yendiklerini ve *Felaket'in* güvende olduğunu düşünüyor. Ama er ya da geç içlerinden biri kokunu alacak ve ardından dövüş başlayacak."

Yaklaşık bir saat ilerlediler, ardından soluklanmak için durdular.

"Hepsini hatırlayabiliyor musun? Yalnızca Maşrapa'-dan aldığı kokuyla?" diye sordu Gregor, Twitchtip'e.

"Şey, hem öyle, hem de Labirent'e çoğu kişiden daha aşınayım. Sürgün edildikten sonra yaklaşık bir yıl burada yaşadım," dedi Twitchtip soluk soluğa. İyi değildi. Burnundaki ve kuyruğundaki sargılar kandan sırlıklam olmuştu ve gözlerinden ateşi olduğu belliydi.

"Senin Ölü Topraklar'da yaşadığını sanıyordum," dedi Gregor.

"İlk başlarda değil. Maşrapa'nın aşağısındaki bir mağarada saklanıyordum. Sıçanlar yılanlar yüzünden oraya hiç gitmiyordu. Mükemmel değildi ama Ölü Topraklar'dan daha fazla koruma sağlıyordu. Derken bir gün mantar toplarken uyuyakaldım ve bir devriye beni gördü. Kaçmak zorunda kaldım ve gidilecek tek yer Ölü Topraklar'dı," dedi Twitchtip. "Yıllarca kimseyle konuşmadım. Derken etrafta bir sıçanın daha olduğunu fark ettim."

"Ripred," dedi Ares.

"Kendisi yokken ara sıra yuvasında kalmama izin verdi. Oranın yakınındaydın. Seninle ilk konuştuğu yer," dedi Twitchtip. "Artık bir grup sıçanı var. Ama yalnızca sana

Felaket'i bulmada yardım edersem kalabileceğimi söyledi," dedi Tvvitçtip. "Aksi takdirde, tekrar kendi başıma kalacaktım." Bu korku onu canlandırmış gibi göründü. "Devam etmeliyiz."

Tekrar yola koyulurlarken, Gregor kendini Ripred'i düşünürken buldu. Tvvitçtip'in, Ölü Topraklar'da yanında kalmasına, yuvasını kullanmasına ve grubuna katılmasına izin vermek neredeyse iyiliksever hareketler gibi görünüyordu. Ama öyle miydiler? Ripred için şarta bağlı olan her şey, Tvvitçtip'ten bir şeyleri geri almak içindi. Ripred onu ve o inanılmaz burnunu kullanabileceğini biliyordu. Tvvitçtip tekrar bir yerlere ait olmak için yanıp tutuşuyordu. Karşılıklı çıkarları vardı. Ripred ile Gregor'un olduğu gibi. Gregor gibi, Tvvitçtip için de asıl soru, o çıkar ilişkisi bitince ne olacaktıydı.

Yoksa Ripred'i çok acımasızca mı eleştiriyordu? Vikus ve Solovet ile arkadaş gibi görünüyordu. Gregor'un sıçanda iğneleme ve hırlamaların gerisinde gerçek merhamet sezdiğini düşündüğü anlar olmuştu.

Belki işler öfkeciler için daha karmaşıktı. Gregor için öyle olduğu kesindi.

Tvvitçtip tökezlemeye başladı. Gregor hayvanın tükenmek üzere olduğunu görebiliyordu. Son bir kez ayağı kaydı, karnının üstüne düştü ve kalkmadı. Gregor sıçanın yanına çömeldi. Soluk alıp verişleri hızlı ve derindi.

"Devam edemiyorum," dedi sıçan. "Önemli değil. Zaten koku haritamın sonuna geldik. Yol ileride üç yöne ayrılıyor. Tahminin benimki kadar iyi olacaktır," dedi.

"Seni öylece burada mı bırakacağız?" dedi Gregor.

"Biraz dinleneceğim. Sıçanlar beni bulmazsa, eski mağarama geri dönebilirim. Ama siz... Siz artık yola devam etmek zorundasınız. *Felaket'e* yakınsınız. Bunu biliyorum. Sıçanlar çok geçmeden kokunu alacak. Gidin... Gidin...", dedi soluk soluğa.

Gregor sıçan için iri bir parça et ve bir miktar bayat ekmek çıkardı. Ne demesi gerekiyordu? "Yüksekten uç, Twitchtip."

Sıçan güldü ve burnundaki sargıdan kan damladı. "Sıçanlara öyle denmez."

"Böyle bir durumda siz ne dersiniz?" diye ona sordu, Gregor.

"Böyle bir durumda mı? Nehir gibi ak," diye yanıtladı Twitchtip.

"Nehir gibi ak, Twitchtip," dedi Gregor.

"Sen de," dedi Twitchtip.

Ve Gregor ile Ares onu tünelde yatarken bıraktılar. Tünelin üçe ayrıldığı yere geldiklerinde durakladılar. Gregor'un gözlerinin önünde karanlıkta yatan, kan kaybından ölen Twitchtip'in görüntüsü vardı.

Ares düşüncelerini okudu. "Güçlü ve kurnazdır. Ölü Topraklar'da tek başına hayatta kalmasından belli. Ve yakınlarda saklanacak bir yeri var."

"Biliyorum," dedi Gregor.

"Yalnız yaşamaktan tiksiniyor. *Felaket'i* öldürmen onun tek umudu. Twitchtip'in yerinde olsaydım, geri dönmeni istemezdim," dedi Ares.

Gregor başını salladı ve tünelleri inceledi. "Gözüne hangisi hoş geliyor?"

"Soldaki," dedi Ares.

Bir süre onu takip ettiler, başka bir tirbuşona rastladılar ve her nasılsa üç tünelin birleştiği yere geri döndüler.

"Bir daha düşündüm de, oyumu sağdakine kullanıyorum," dedi Ares.

Sağdaki tünele girdiler ve beş dakika sonra bir çıkmazla karşılaşp açıklığa geri döndüler.

"Sanırım sen seçmelisin," dedi Ares.

Ortadaki tünele girdiler ve yaklaşık yirmi dakika sonra geniş, dairesel bir mağaraya ulaştılar. Eğimli duvarları on beş metre yukarıda tek bir noktada birleşen mağara neredeyse mükemmel bir koni şeklindeydi. Tabanın etrafında en az bir düzine tünel, bisiklet tekerleğinin parmakları gibi etrafa dağılıyordu.

"Ah harika," dedi Gregor. "Şimdi hangisi?"

Ares'in fikri yoktu. "Yerüstlü, yemeğin üstünden saatler geçti. Devam edeceksek bir şeyler yemeliyiz."

En son ne zaman yemek yemişlerdi? Gregor hatırlamaya çalıştı. Twitchtip ile oldukları zamana geri gitti, yılan saldırısına, Maşrapa'ya girdikleri geçide, onu uyandıran Temp'in sesine, hep beraber oldukları o akşama. Bir dilim çiğ balık yemiş ve ekmeğiyle etinin hepsini Bot'a vermişti.

"Uyuyalım mı?" dediğini duydu kardeşinin ve kalbine sıcak bir ağrı saplandı. Derin bir soluk aldı, Bot'u aklından uzaklaştırdı ve sıçanların gülüşünü hayal etti. Sonra buz yeniden göğsüne yayıldı.

"Haklısın. Bir şeyler yemeliyiz/" dedi Gregor ve çantayı açtı. Taş zemine oturup şarap tulumu gibi gözüken deri bir torbadaki suyu içerek yuttukları kuru yiyecekleri mideye indirdiler.

"Bu işte bir yanlışlık var. Benim hâlâ hayatta olmamam gerekirdi," dedi Ares karanlıktan.

"Nasıl yani?" diye sordu Gregor.

"Henry, Luxa ve Aurora artık yok. İlk düşüşün kaç gün önceydi?" diye sordu yarasa.

"Bilmiyorum. Belki beş ya da altı ay," dedi Gregor.

"Maç yapıyorduk. Henry ve ben yedi kere sayı yapmıştık. O gece Nerissa'mın doğum günü için bir ziyafet planlanmıştı. Sıçanlar çok uzaklarda gibi görünüyordu. Ve derken arenaya kardeşinle sen geldin, bir daha da hiçbir şey aynı olmadı. O dünyaya ne oldu? Bu kadar çabuk nasıl değişti?" dedi Ares.

Gregor yarasanın ne demek istediğini anlıyordu. Babasının kaybolduğu gece dünyası tamamen değişmişti. Ve o zamandan beri de hiçbir şey düzgün gitmemişti. "Bilmiyorum. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim, o dünya... bir daha asla geri gelmeyecek."

"Bağımın ölmesine izin verdim. Aforoz edildim. Luxa ve Aurora öldü. Benim yaşıyor olmam bir suç gibi geliyor," dedi Ares.

"Senin hatan değildi, Ares. Hiçbiri senin hatan değildi," dedi Gregor. "Bu, bir keresinde Vikus'un bana söylediği şeye benziyor; hepimiz Sandwich'in kehanetlerinden birine sıkışıp kalmışız."

Bu, Ares'i çok neşelendirmemiş gibiydi. Bir süre sessiz kaldı, ardından kara gözleri Gregor'un bakışlarıyla buluştu. "Sence *Felaket*'i öldürmek kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlayacak mı?"

"Bilmiyorum," dedi Gregor. "Ama daha kötü hissetmemizi sağlayacağını da düşünmüyorum."

Ares başını sertçe kaldırınca, Gregor onun ne demek istediğini anlamıştı.

"Sıçanlar mı?" diye sordu Gregor.

"İki tane. Buraya geliyorlar," dedi Ares.

Gregor saniyeler içinde Ares'in sırtındaydı. Yarasa koninin tepesine yükseldi, sıçanlar koşarak içeri girdiğinde havada daire çiziyorlardı. Ares'in tahmin ettiği gibi, çamur grisi postları ve gıcırdayan dişleri olan iki tane sıçandı.

"İşte orada!" diye bağırdı sıçanlardan biri.

"Onu Goldshard'a bırakmakla aptallık etmişiz," dedi diğeri.

"Şunları öldürür öldürmez onu da hallederiz!" diye hırladı ilki.

Gregor menzilin epeyce dışında olmasına karşın, sıçanlar anında ona doğru sıçradı. Ona erişemiyorlardı ama Ares'in tünellerin birinden kaçacak kadar alçalmasına da engel oluyorlardı. Sonunda Gregor, Ares yorulmadan ya da daha fazla sıçan gelmeden önce onlarla dövüşmek zorunda kalacaktı.

Çantasının kayışlarından kılıcı çekerken, öfkeci hali baş gösterdi. Bu kez bununla mücadele etmedi. Sıçanlar,

sanki parçalanmış bir aynada yansımalarına bakıyormuş da, yalnızca belirli parçalar aydınlıkmiş gibi parçalara ayrıldı. Gözüne bir göz ilişti, kalkmış bir pençenin altındaki bir nokta, bir boyun... Ve beyrinde bir yerlerde, hedeflerinin bunlar olduğunu anladı.

"Şimdi," dedi Gregor sessizce. Ve Ares aşağı doğru dalmaya başladı.

BOLUM

21

Bir şey Ares'in yukarı doğru sapmasına yol açtığında Gregor sıçanlardan birine neredeyse vurmak üzereydi. Olağanüstü altın sarısı bir postu olan üçüncü bir sıçan tam altlarından volkanik koniye fırlamıştı.

"Üç ettiler," diye düşündü Gregor, Ares yükselip dönerken. Ancak zemin görüş alanına girdiğinde, sarı sıçanın saldırganlardan birinin boğazını parçaladığını gördü. Ardından diğer gri sıçanı karşılamak için ağzından kan savrularak hızla arkasına döndü.

Gregor zihnini temizlemek için başını hafifçe iki yana salladı. Neler oluyordu?

"Aptal olma, Goldshard! *Felaketi* öldürmeye geldi!" diye hırladı gri sıçan.

"Sana güvenmektense *Felaketi* ölü görmeyi tercih ederim," diye tısladı sarı sıçan. Sıçanın sesi Tvvitçtip'inki gibi hafif tizdi ve Gregor onun da dişi olduğunu anladı.

"Garantiye aldığın tek şey kendi ölümün!" Gri sıçan saldırmak için çömeldi.

"Biri ölecek Snare, sorun kimin öleceği," dedi Golds-hard. Snare ona doğru atlarken, sarı sıçan harekete geçti.

Gregor daha önce gerçek anlamda bir sıçan dövüşü görmemişti. Babasını kurtarmaya giderlerken Ripred bir tünelde iki sıçan öldürmüştü ama onların karşılık verecek zamanı olmamıştı. Ardından iri, yara izli sıçan Kral Gorger'in askerlerinden biriyle dövüşmüştü. Ama Gregor ölümü olacağını düşündüğü atlayışı gerçekleştirmekle meşgul olduğu için buna tanıklık edememişti. Şu anda kuş bakışı izliyordu.

Goldshard ilk kez öldürdüğünde, sürpriz unsuru onun lehineydi. Bu kez rakibi saldırıdaydı. Ve Gregor'un erkek olduğundan emin olduğu Snare dişiden bir hayli iriydi.

Çarpışma şiddetliydi. Sıçanlar şiddetli patlamalar şeklinde birbirlerine saldırıyordu. Bir açık arayarak bir süre daire çiziyorlar, ardından içlerinden biri saldırıyor ve ortada dişlerle pençeler birbirine geçiyordu. Ayrılıp tekrar daire çizmeye başladıklarında ikisinde de yeni yaralar oluyordu. Snare bir gözünü kaybetmişti. Goldshard'ın kulağı ince bir kürk şeridinden sarkıyordu. Snare'in omzundaki kemik görülebiliyordu. Goldshard'ın da sol ön pençesi ikiye ayrılmıştı.

Sonunda, sarı sıçan rakibinin kaybettiği gözüne doğru saldırdı ve dişlerini boynuna geçirdi. Ölmeden önceki son nefesinde Snare, arka ayaklarını rakibinin vücuduna dayadı ve Goldshard'ın karnını boylu boyunca yardı. Dişleri-

ni sıkmayı bıraktı, geriye doğru sendeledi ve yere yığıldı. Bağırsakları yere döküldü. Sıçanlar, gözleri nefretle kilitlenmiş, bedenleri çaresiz, birbirlerinden birkaç metre mesafede yatıyorlardı. Korkunç bir guruldama sesiyle, Snare kendi kanıyla boğuldu.

Goldshard bakışlarını Gregor'a çevirdi. Bakışları yalvarır gibiydi ve Gregor sıçanın ona bir şey söylemek istediğinden emindi. "Sakın...", diye fısıldadı sıçan. Ama bitire-meden gözleri donuklaştı ve kımıldamayı kesti.

"Az önce ne oldu?" diye sordu Gregor.

"Bilmiyorum," dedi Ares.

"Öldüler mi?" diye sordu Gregor.

"Hem de nasıl. Üçü de," diye yanıtladı yarasa. Sıçanların vücutlarından yayılan kan havuzlarından kaçınarak yere indi.

"Kim olduklarını biliyor musun?" diye sordu Gregor. "Adları tanıdık geldi mi? Goldshard? Snare?"

"Goldshard gelmedi," dedi Ares. "Snare'i duymuştum. Gorger'in generallerinden biriydi. Gorger öldüğünde savaşı bıraktı. *Felaket'e* katılmış olmalı o halde. Mantıklı geliyor. *Felaket'e* kim yakın olursa kral olduğunda daha fazla güce sahip olur," dedi Ares.

Gregor sıçanların politik mücadeleleri hakkında çok fazla düşünmemişti ama şimdi düşünüyordu ve bir şeyler garip geliyordu. "Peki neden *Felaket* hâlâ kral olamamış? İnsan onun kadar iri ve güçlü bir sıçanın şimdiye kadar başa geçmiş olması gerektiğini düşünüyor," dedi Gregor. "Ne bekliyor?"

"*Felaket* bile etrafında bir ordu toplamalı," dedi Ares. "Sıçanlar arasında düşmanları var. Örneğin, Ripred. O *Felaket*'in ölmesini istiyor."

Bu doğrudu. Ripred'in gücü elde etmesi için *Felaket*'in ölmesi gerekiyordu. Snare, *Felaket*'i hayatta tutmak istiyordu ama Goldshard, Snare'e güvenmektense Gregor'un onu öldürmesini tercih ediyordu.

Goldshard ile ilgili başka bir şey vardı. Ona attığı o son bakış. Neredeyse ona yalvarıyor gibiydi. Sıçan ona ne söylemek istemişti? Sakın? Sakın ne? Bana zarar verme mi? Bunun için biraz geçti.

Ares'in başı hızla tünel girişlerinden birine döndü.

"Kaç tane?" diye sordu Gregor.

"Yalnızca bir tane sanırım," dedi Ares. "Söylemesi zor. Yol sarmal çiziyor." Çenesi tekrar yukarı kalktı. Bu kez Gregor'un sormasına gerek yoktu; sürtme sesini o da duymuştu. Ses kesildi. Tünelden hiçbir şey çıkmadı. Gregor aniden nedenini anladı.

"Bu, *Felaket*," diye fısıldadı Ares'e. Yarasa başını sallayarak onayladı. Öyle olmalıydı. Diğer sıçanlar olsa, hemen saldırırlardı ama *Felaket* peşine düşüldüğünü biliyordu. Bir insan tarafından. Bir Yerüstlü tarafından. Bir savaşçı tarafından.

Gregor'un aklına Felaket Kehaneti'nin dizeleri geldi.

AŞAĞIDA EŞELEDİĞİ DUYULUYOR,
UZUN SÜREDİR UNUTULMUŞ KAR SIÇANI,
BEYAZ POSTA GİZLENMİŞ KÖTÜLÜK
SAVAŞÇI SÖNDÜRECEK Mİ İŞİĞİNİ?

Evet, söndürecekti. Savaşçının yapmaya geldiği şey buydu.

Hafif bir sürtme sesi daha duyuldu. Oradaydı öyleyse. Yalnızca birkaç metre ötede. Bekliyordu.

Tünelin girişi dardı. Sadece bir buçuk metre uzunluğunda ve bir metre genişliğindeydi. Ares'in uçabileceği kadar yer yoktu. *Felaket* bunu biliyor olmalıydı. Onu içeri tek başına çekmek istiyordu. Tamam o zaman. Onunla yalnız yüzleşecekti.

Gregor çantasını çıkarıp yere koydu. Hareketlerini kısıtlayacak hiçbir şey istemiyordu. El fenerinin düğmesini kontrol etti; zaten açıktı. Kılıcını kavrayarak tünele doğru ilerlemeye başladı.

Ares'in kanadı onu durdurmak için kalktı. "Onunla orada dövüşemezsin, Yerüstlü."

"Eh, dışarı çıkmıyor/" dedi Gregor.

"Bekle öyleyse," dedi Ares.

"Ne için? Bir grup sıçanın daha gelmesi için mi?" dedi Gregor.

Ares gönülsüzce kanadını indirdi.

"Bak, içimde bunun böyle olması gerektiğine dair bir his var. Bunu tek başıma yapmam gerekiyormuş gibi," dedi Gregor. "Ama hazır ol, çünkü onu öldürdükten sonra burada hızla çıkmamız gerekecek. Tamam mı?"

"Hazır olacağım," dedi Ares. Pençesini uzattı ve Gregor eliyle pençeyi sıktı.

Ardından tünele doğru döndü. Onu tünel ağzına getiren bir düzine adımda öfkeci haline geçiş yaptığını hissedebiliyordu, hislerinin keskinleştiğini, adrenalin akışını,

seçici görüşünü. Vücudundaki her molekül öldürmeye hazırlanıyordu.

Hızla içeri girdi ve neredeyse anında Ares'in bahsettiği sarmalla karşılaştı. Bir tirbuşonumsu yol daha. Yaralı eliyle duvarı takip edip sağlam elindeki kılıcını önünde tutarak bir, iki, üç tam tur döndü ve aniden kare bir odaya çıktı.

Felaket, ondan saklanmaya çalışıyordu. Bir anlığına gözüne beyaz bir kürk, odanın yanındaki bir mağaraya giren pembe bir kuyruk takıldı.

Gregor asla kraliçe olamayacak Luxa'yı düşündü, yerde kan kaybeden Twitchtip'i, telefonda ağlayan babasını ve Bot'u... tatlı, saf Bot'u...

Kalbi küt küt atarak, o kürk parçası dışında hiçbir şey görmez halde mağaraya doğru atıldı. Ucu aşağı gelsin diye kılıcı çevirerek kabzasını havaya kaldırdı. Yaralı eli sağlam eline katılmıştı ve sahip olduğu her gram güçle kılıcı *Felaket'e* doğru indirdi.

Ama ucu değmeden hemen önce yaratık Gregor'a gülle gibi çarpan bir ses çıkardı.

"An-nee\"

BÖLÜM

22

Gregor kılıcı son anda öyle büyük bir güçle mağara duvarına doğru çevirdi ki, kılıç neredeyse kabzasından kırıldı ve yere düştü. Çarpmanın etkisiyle dişleri takırdadı.

Mağaradan geri çekildi. "Bot?" dedi boğuk bir sesle. Ama bunun Bot'un sesi olmadığını biliyordu. Seste, Bot'un keyfi kaçtığına çıkardığı tiz, sıkıntılı sese ve o sözcüğü iki uzun heceye ayırmasına çok benzer bir şey vardı. "*An-neel*"

Oda etrafında dönüyordu. *Felaket* neredeydi? Birkaç metre ötede duran bu beyaz kürklü şey de neydi? Çünkü on ayak uzunluğundaki bir sıçanın ona saldırmaya çalışmadığı kesindi!

Gregor kendini ilerlemeye zorladı ve el feneriyle mağarayı aydınlattı. Korkudan titreyerek duvara sokulan küçük, beyaz bir sıçandı. Aniden her şey mantıklı gelmeye

başladı. *Felaket* hakkında neden neredeyse hiçbir şey bil-medikleri, neden sıçan krallığının başına geçmediğini, neden ona saldırmadığını. Hayvan daha yavruydu!

Yine de *Felaket* idi. Işığını söndürmesi gerekiyordu. Kılıcı kırılmış, elinde bıçağımsı, tırtık tırtık bir silah kalmıştı. Önündeki yaratığı öldürmek çok kolaydı. Ama... ama...

"An-nee\"

Ama tıpkı Bot gibi konuşuyordu!

"Ah Tanrım. Ah Tanrım," dedi Gregor ve kılıcından geri kalanı bir kenara attı. Diz çöküp hayvam sevmek için elini uzattı. "Sorun yok. İyisin bebeğim."

Sıçan korkuyla titredi ve sırtını duvara dayayarak başını geri çekti. "*An-neel An-neel*"

"Şişş! Şişş! Tamam. Sana zarar vermeyeceğim," dedi Gregor yatıştırıcı bir şekilde. "Ares!"

Bağırmaması gerekiyordu. Hayvanı tekrar korkutmuştu ve artık hıçkırarak ağlıyordu.

Ares hızla son dönemeçten çıkarak odaya daldı. "Ne var? *Felaket* nerede?"

"Şurada," dedi Gregor mağarayı göstererek. "Ve bir sorununuz var."

"Ne? Ne?" Ares ölümüne dövüşmeye hazır gelmişti ve artık tamamen kafası karışmıştı. "Sorun ne?"

"Sorun bu," dedi Gregor. Eğildi ve yavru sıçanı kucağına aldı. Yetişkin bir spanyel köpek ağırlığımdaydı. Bir gün muhtemelen üç metre uzunluğa erişecekti. Ama bugün, onu alıp kucağında sallayabilirdi. Ares'e göstermek için döndü.

"Bu ne? Bu *Felaket* değil!" dedi Ares.

"Aslında sanırım o. Ya da en azından yavru bir *Felaket*," dedi Gregor.

"İnanmıyorum! Bu bir yem. Kemirenlerin bizi bir tuzağa çekmek için yaptığı bir numara!" dedi Ares.

"Sanmıyorum. Yani, postuna baksana. Kaç tane beyaz sıçan gördün?" diye sordu Gregor.

"Hiç. Bu hariç," dedi Ares. "Ama belki de bir sıçan değildir! Belki yakaladıkları ve bizi kandırmak için kullandıkları bir faredir! Beyaz fareler görmüştüm!"

Gregor yavruyu inceledi ama kemirgen uzmanı değildi. İncelemesi için Ares'e doğru kaldırdı. "Bir baksana. Fare mi?"

"Hayır. Kesinlikle bir kemirgen," dedi Ares.

"Yani iki tane beyaz sıçan olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Gregor.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Aynı anda iki tane beyaz sıçan son derece olasılık dışı. Bu *Felaket* olmalı. Ahhh. Ah Yerüstlü. Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Ares.

"Şey, onu öldüremem, değil mi? Yani, daha yavru!" dedi Gregor.

"Aha! Bu savının Regalia'da çok tutacağını sanmıyorum!" dedi Ares. Gregor onun dengesizleştiğini hiç görmemişti. Yarasa odada seğirtiyordu, o kadar heyecanlıydı ki duvara çarptı.

"Hey, bir şeye çarptın!" dedi Gregor. Yarasalar asla bir şeye çarpmazlardı.

"Beni suçlayabilir misin? Ben... biz... kucağında tuttuğun şeyin ne olduğuna dair bir fikrin var mı senin?" dedi Ares.

"*Felaket* sanırım," dedi Gregor.

"Evet! Evet! *Felaketi* Yeraltı'nın musibeti! Uçucuların, insanların ve sayısız başka yarattığın soyunun tükenmesine neden olabilecek yaratık. Şu anda bizim yapacağımız şey Yeraltı'na ev diyen herkesin kaderini belirleyecek!" dedi Ares.

"Ne yapmalıyım Ares? Kılıcımı başına mı saplayayım? Şuna bak!" *Felaket* kıvranarak kucağından kurtuldu ve tünele doğru koşmaya başladı. "Hey! Bir dakika! Bekle!"

Gregor yavru sıçanı tirbuşon kıvrımlarından tünelin dışına kadar takip etti. Gördüğü şey yüreğini dağladı.

Küçük beyaz sıçan, Goldshard'ın boynunun kıvrımına sokulmaya çalışıyordu. "*An-nee*," diye inledi. "*An-nee*." Yanıt alamayınca, ölü sıçanın suratını çılgınca tırmalamaya başladı. "*An-nee*\"

Gregor arkasında Ares'in kanat hışırtısını duydu. "Demek buydu. Sarı sıçan onun annesiymiş. Ve bana *Sakın* derken..." Gregor bir süre durmak zorunda kaldı. "Bana, *Sakın bebeğimi öldürme* demeye çalışıyormuş."

"Onu Snare'den uzak tutmak için her şeyi göze almış olmalı. Eniği alıp emirlerini yerine getirmesi için büyütecekti," dedi Ares sessizce.

Yavrunun kürkü kanla lekelenmişti. Ağlamaları yürek parçalayıcıydı. Sanki bu yetmezmiş gibi, Ares'in başı hızla kalktı.

"Bu sefer kaç tane?" diye sordu Gregor.

"En az bir düzine," dedi Ares. "Ne yapacağına karar vermelisin, Yerüstlü."

Gregor dudağını ısırды. Karar vermiyordu. Her şey çok hızlı geliyordu. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. "Tamam, tamam," dedi. Üstüne atlayıp yavruyu kucakladı. "Onu yanımızda götüreceğiz."

"Öyle mi?" dedi Ares, sanki düşünce aklından hiç geçmemiş gibi.

"Evet. Çünkü onu öldürmeyeceğim ve diğer sıçanların kullanması için burada da bırakmayacağım," dedi Gregor.

Ares kızgınlık ve inkâr karışımı bir tavırla kafasını iki yana salladı ama sırtını düzleştirdi.

Gregor tek eliyle sırt çantasını kaptı, bir bacağını Ares'in üzerine attı ve *Felakefi* önüne yerleştirdi. "Tamam," dedi. "Nehir gibi akalım."

Ares havalandırırken bir düzine sıçan dörtmala koniye girdi. Ölü sıçanları, yarasayı ve Gregor'un kucağındaki yavruyu gördüler.

"Yerüstlü, *Felakefi* ele geçirmiş!" diye bağırды bir tanesi ve bütün sürü çılgına döndü. Uluyup havaya sıçrayarak pençelerini davetsiz misafirlere savurdular.

"Sıkı dur!" dedi Ares. Koniden çıkan bir düzine tünelden ancak dört tanesi Ares'in uçabileceği kadar genişti. Yarasası onlardan birine daldı ve uzaklaştılar.

Bu hayatında yaptığı en korkunç lunapark gezisine benziyordu. Gregor o gezilerden nefret ederdi ama bu, yal-

nızca el fenerinin ışığı ve her dönüşte üzerine atlayan aklını kaçırmış sıçanlarla karanlıkta dönerek, sekerek, takla atarak yaptıkları yolculukla karşılaştırılmazdı. Gregor tek koluyla yavruyu tutarken, bacakları ve diğer eliyle Ares'e yapıştı.

Bir noktada, birkaç kapanan dış sırasından zar zor kaçınarak hızla bir mağaranın etrafından geçerlerken Ares, "Kılıcımı kullan!" diye bağırdı.

"Kılıcım yok! Kırıldı ve mağarada bıraktım!" dedi Gregor. Bütün bu kaçıışı Ares'in üstüne yıkmaktan nefret ediyordu ama ne yapabilirdi ki?

Ares yan dönüp kuyruğunun dibinde sıçanlarla bir tünele girdi.

Yavru sıçan "*An-neeV*." feryatlarını bırakmış, artık bir dizi tiz korku çığlığı atıyordu. "İyk! İyk! İyk!"

"Sustur şunu, Yerüstlü. Sesi uzun mesafelere ulaşıyor. Tünellerdeki bütün sıçanlar eniğin zor durumda olduğunu duyabilir!" diye bağırdı Ares.

Gregor, Bot'un çığlıklarının ne kadar uzaktan duyulduğunu hatırladı; kapılardan, koridorlardan, hatta yukarı çıkarken asansörden bile duyabilirdiniz. Doğa sanki onu ağlama sesleri dünyayı dolaşsın diye tasarlamıştı. Bu sıçanlarda da aynı olmalıydı.

İlk önce sesiyle *Felaket'i* sakinleştirmeyi denedi. Yeterli değildi. Sessizce bir yerlerde oturuyor olsalardı yardımı dokunabilirdi ama bu hareketli kâbusta işe yaramıyordu. Sırtını ve başını okşamayı denedi ama bu da bir işe yaramadı. Gregor'un insan sesi, dokunuşu ve kokusu sıçan için

bilinmeyen şeylerden daha korkutucuydu. Gregor sonunda sırt çantasına elini daldırmayı başardı ve çikolatalardan birini çıkardı. Ambalajını yırtarak açtı, bir parça kopardı ve ağlayan yavrunun ağzına tıktı.

Bir şaşkınlık "İyk"i oldu, ardından bir şapırtı sesi ve *Felaket* ilk harika çikolatasını tatmış oldu.

"Daha!" Yavru sıçanın konuştuğunu duymak çok garipti ama konuşuyordu. "Daha!" dedi tekrar, tıpkı Bot gibi.

Gregor küçük sıçanın ağzına bir parça daha tıktı ve sıçan çikolatayı yalayıp yuttu. Ona çikolata verdiği için *Felaket* onun hakkındaki fikrini değiştirmiş gibi görünüyordu. Gregor'un vücuduna doğru biraz gevşemişti ki bu onu tutmayı daha kolay bir hale getiriyordu.

"Sence buradan çıkmış mıyızdır?" diye sordu Gregor bir tünelden çıkarlarken.

"Kendin gör," dedi Ares.

Gregor az önce girdikleri yeri el feneriyle aydınlattı. Yerde Goldshard, Snare ve üçüncü sıçan yatıyordu. "Hayır! Burada ne işimiz var?" dedi soluğu kesilerek.

"Belki yolu bulmayı sen denemelisin!" dedi Ares. Kılıcı olmadan *Felaket* 'i almakta ısrar etmesi ve şu an hiçbir işe yaramaması yüzünden, Gregor yarasanın sabrının tükendiğini görebiliyordu.

"Tamam, tamam, özür dilerim," dedi Gregor.

"Kokumuz yüzünden, Yerüstlü," dedi Ares. "İzimizi çok kolay sürerler. Onları atlatamam."

"Hey, biliyorum!" dedi Gregor. "Belki onları kandırabiliriz!" Bir filmde kan kokusunu takip eden tazılardan kaçan bir adamın onları kandırdığını görmüştü. "Koku alma duyularını şaşırtmamız gerekiyor." Ama neyle?

Gregor kolundaki sargıyı yırttı. Kan, irin ve merhemden sırlıslam olmuştu. "Koninin etrafında uç Ares! Her tünel girişinin tepesine dokunmam gerekiyor."

Ares planını değilse de, talimatlarını yerine getirdi. "Bunu neden yapıyoruz?"

Gregor sargıyı uzatarak geçerlerken her tünel girişinin iç tarafına sürttü. "Yalnızca kokumuzu etrafa yaymaya çalışıyorum."

Her tünel girişine dokunarak tam bir daire çizdiler. Gregor sonuncusunda sargıyı attı.

"Geliyorlar!" diye uyardı Ares.

"Uzaklaş! Hemen uzaklaş!" dedi Gregor.

Ares daha önce denemedikleri bir tünele daldı. Yaklaşık otuz saniye sonra sıçanların koniye girdiğini duyabiliyorlardı. Ve akılları *karişmişti*. Farklı sıçanlar takibe katılmaları için farklı tünellerden onlara sesleniyordu. Büyük bir tartışma patlak verdi ve ardından dövüş sesleri.

Onlar uzaklaştıkça sesler de arük hiç duyulamayacak kadar azalıyordu.

Ares bir tünelde zikzak çizerek ilerledi ve bu seferki tünel şirin, geniş, sığ bir akarsuyun üzerine çıktı.

"Biraz durmalıyım... Su içmem gerekiyor..." Ares soluk soluğa akarsuyun kenarına indi. Yüzünü suya gömüp kana kana içti.

Gregor yere indi ve avucuyla *Felaket'e* su içirdi, ardından kendi içti. Akarsu çok derin değildi ama akıntı oldukça güçlüydü ve yavrunun sürüklenmesini istemiyordu.

Ares ıslak yüzünü kaldırdı. "Aklıma bir şey geldi/" dedi Ares. "Bu akarsu. Sence nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum. Daha büyük bir akarsuya. Sonunda da muhtemelen bir nehre ya da..." Gregor Ares'in ne demek istediğini anladı. Regalia'daki ilk gecelerinde kaçmaya çalıştığında, sarayın dışına akan suyu takip etmişti. O akarsu Su Yolu'na akan bir nehre bağlanıyordu. "Denemeye degeceği kesin."

Gregor, *Felaket'i* Ares'in sırtına bindirdi ve tekrar havalandılar.

Bir süre için çok umut verici değildi. Akarsuyun asıl olayı uzun ve labirentteki tüneller gibi kıvrımlı olmasıydı. Gregor, Ares'in kanat çırpışlarının yavaşladığını hissedebiliyordu; çok geçmeden gerçekten dinlemesi gerekecekti. Ama labirentte durmak kesin ölüm anlamına gelirdi. Sıçanlar onlara yetişirdi. Gregor'un kılıcı yoktu. Yavru tekrar ağlamaya başlayacak ve ardından...

"Nehir," dedi Ares soluk soluğa. "Yakında bir nehir var."

Akarsuyu bir dakika daha tünelin dışına kadar takip ettiler ve kocaman bir mağaraya girdiler. İçinden bir nehir akıyordu. Labirentten çıkmışlardı!

Ares suyun üzerine yükseldi. Yanlarda taşlık yarlar vardı.

"Etrafta hiç sıçan var mı?" diye sordu Gregor.

"Yalnızca sırtımdaki," dedi Ares.

"Bir yere inip mola vermek ister misin?" diye sordu Gregor.

"Birazdan. Kemirgenlerle aramıza daha fazla mesafe koymak istiyorum. Buraya doğru gelmekte, Yerüstlü. *Felaket* bizde/" dedi Ares.

"Evet, bahse girerim bundan nefret ediyorlardır," dedi Gregor. *Felaket'in* başını okşadı. Hayvan artık ona alışıyordu. Vücuduna sokulup kocaman esnedi. "Oldukça hareketli bir gün yaşadın ha, küçük adam?" Uykuya dalması çok uzun sürmedi.

Bir süre sessizce uçtular. Ardından Ares garip bir sesle konuştu. "Yerüstlü, sanırım burayı biliyorum. Sanırım ikimiz de biliyoruz."

"Ne?" dedi Gregor. Nerede olduklarını nereden bilebilirdi?

"Işığım aşağı tut," dedi Ares.

Gregor denileni yaptı. Altlarında artık çok geniş ve çok güçlü olan o nehir vardı. İki taraftaki yüksek kıyıdan aşağıya kırık bir köprünün kalıntıları sallanıyordu.

"Ah," dedi Gregor. Ve gözünün önüne o gün geldi. Koşarak köprüyü geçmek, Bot için geri dönmeye çalışmak, köprü baş döndürücü bir şekilde sallanırken Ripred'in onu sırt çantasında taşıması, sıçan, Luxa, Henry ve Gox köprüyü tutan ipleri keserken Ripred'in kuyruğu tarafından yere yapıştırılması ve sıçan sürüsü hamam böceklerine ve kardeşine yetişirken ve... ve...

Burası Tick'in öldüğü yeri.

"Haklısın," dedi Gregor. "Nasıl oldu da buraya çıktık sence?"

"Maşrapa, Labirent ve bu köprünün kalıntılarının hepsi sıçanların bölgesinde," dedi Ares. "En azından artık nerede olduğumuza dair bir fikrimiz var."

Yarasa köprünün kesildiği yerin karşı kıyısına indi. "Bu taraf daha güvenli olacaktır. Sıçanlar, etobur balıklarla dolu olduğunu bildiğimiz nehri yüzerken büyük güçlüklerle karşılaşacak."

Gregor kucağında hafifçe horlayan *Felaket* ile Ares'in sırtından indi. Bir tünel ağzındaydılar. İlk ziyaretlerinde nasıl da sıçanlarla dolu olduğunu hatırlayarak ışığını etraftaki kayaların üzerinde gezdirdi. Artık kayalar boştu. "Tünelde herhangi bir şey var mı?" diye sordu Ares'e.

Yarasa kafasını iki yana salladı. "Anlayabildiğim kadarıyla hayır. Şu an için güvende olduğumuza inanıyorum. Yerüstlü, dinlenmeliyim."

Ares'in yorgun gözlerinin kapanmaya başladığını görebiliyordu. "Sen uyu. Ben nöbet tutarım," dedi. "Hem Ares? Harika bir iş çıkardın."

"Fena değildim," dedi Ares ve sırtını tünel duvarına yaslayarak anında uykuya daldı.

Gregor ışığı tünelin ilerisini aydınlatacak şekilde yerleştirdi. Herhangi bir davetsiz misafir ortaya çıkarsa hazır olacaktı. Kucağında *Felaket* ile bağdaş kurarak yere oturdu. Yavru muhtemelen son birkaç saatin travmasını tekrar yaşayarak uykusunda huzursuzca kıpırdandı. Yatıştırmak için sırtını okşadı. *Felaket'in* kürkü annesinin kurumuş kanıyla sertleşmişti.

Yavru iyice ona doğru sokuldu. Onu tutmak, Bot'u tutmaya çok benziyordu. Bot. Neden onun için ağlamamıştı? O nehrin tam karşısındaki bir mağarada bir hamam böceği için ağlamıştı ama kardeşi için tek damla gözyaşı bile dök-memişti. Luxa'mn aynı mağarada ona ebeveynleri öldüğünden beri ağlamadığını söylediğini hatırladı. Bu o kadar kötüydü. Belki Gregor'a da onun gibi bir şey olmuştu.

Parmakları yavrunun yumuşak kulaklarından birinin kenarını takip etti.

Sandwich yine haklı çıkmıştı. Sıçanlar, Bot'u öldürmüş ama o *Felaket*'i öldürememişti. Gerçi Bot yaşasaydı bile Gregor, *Felaket*'i öldürebileceğini sanmıyordu. Yoksa öldürebilir miydi? İçlerinden yalnızca birinin yaşayacağını düşünseydi? Bilmiyordu. Ama artık bir önemi yoktu.

"Şimdi ne olacak?" diye düşündü. "Şimdi ne olacak?" Düşünmek zorundaydı. *Felaket* ile ne yapacağını düşünmek zorundaydı.

Onu sıçanların topraklarına geri götüremezdi. Golds-hard yaşamını onu sıçanlardan korumaya çalışırken kaybetmişti. Onunla Regalia'da boy gösterirse, insanların onu öldürmeye karar vereceğine bahse girerdi. Olasılık dışı görünmesine karşın yaşamasına izin verselerdi bile, sıçanlar onu geri almak için kesinlikle şehri istila ederdi. Kısa bir süre için onu eve götürüp götüremeyeceğini düşündü ama annesinin on ayak uzunluğunda bir sıçanı büyütmesine izin vermeyeceğini biliyordu, hele Bot'un.

Tamam, geriye ne kalıyordu? Hemen hemen hiçbir şey.

Suyun ötesine baktı.

Burası ne hüzünlü bir yerdi. Yalnızca Tick yüzünden değil. İlk yolculuğunda buradan geçerken on kişilik bir gruptaydı ve o on kişiden kaç tanesi hâlâ hayattaydı? Aklından bir hesap yaptı. Üç. Yalnızca üç. Tick burada ölmüştü. Henry ve Gox babasını kurtardıklarında ölmüştü. Luxa, Aurora, Temp ve sevgili Bot Maşrapa'da boğulmuştu. Hayatta kalanlar yalnızca o, Ares ve Ripred idi.

Ripred. Gregor'un *Felaket'i* öldürmediğini öğrendiğinde çığına dönecekti. *Felaket'in* ölmesini istiyordu. O yüzden Twitchtip'i getirmiş ve Gregor'a ekolokasyon öğretmeye çalışmıştı. Ama o zaman Ripred de *Felaket'in* yavru olduğunu bilmiyordu. Bu sıçanlar için fark eder miydi? Belki, yalnızca belki...

Gregor zihninde bir planın şekillenmeye başladığını hissetti.

Ares, yaklaşık üç saat sonra çok acıkmış olarak uyandı. Nehre gitti ve etobur olmayan türde büyük bir balıkla geri geldi. *Felaket* uyandı ve Gregor bir parça peynirin küfünü sıyırıp ekmeğin sonunu bitirirken, yarasayla birlikte balığı mideye indirdi.

Yerlerken, planını Ares'e anlattı. "Tamam, *Felaket* ile ne yapacağım konusunda bir fikrim var."

"Dinliyorum," dedi Ares.

"Bu tünel Ripred'in yuvasına gidiyor," dedi Gregor.

"Öyle mi?" dedi Ares.

"Evet, hatırlasana. Twitchtip yuvasının onunla ilk karşılaştığım yere yakın olduğunu söylemişti. Ve onunla ilk kez bu tünelin diğer ucunda karşılaşmıştım," dedi Gregor.

"Ah evet, eğiricilerle dövüştükten sonra," dedi Ares.

"Doğru, o yüzden Ripred'i bulalım, *Felaketi* ona verelim ve bırakalım onunla o ilgilensin diyorum," dedi Gregor. Ares itiraz etmek için ağzını açtı ama Gregor elini kaldırdı. "Dur! Ancak daha iyi bir planın varsa bana bunu neden yapamayacağımızı söyle."

Çok, çok uzun bir duraklama oldu. "Daha iyi bir planım yok ama bu planın iyi sonuçlanma olasılığı yok," dedi Ares.

"Muhtemelen öyle," dedi Gregor. "Eee, deneyelim mi?"

BOLUM

23

Ares, Gregor'un birkaç saat uyuması için ısrar etti. Gregor uyandığında tüneldaki yolculuklarına başladılar. Tünel ilk başta dardı ama çok geçmeden Ares'in uçabileceği kadar genişledi. Bu iyi olmuştu, çünkü Gregor'un kolları *Felaket'i* taşımaktan ağrıyordu.

Bir mağaradaki akarsudan su içmek için durdular.

"Burayı hatırlıyor musun?" diye sordu Ares.

"Hayır," dedi Gregor. "Dur, belki..." Ripred rehberleriyken burada durup dinlenmişlerdi. "Burası Henry'nin Ripred'i uyurken öldürmeye çalıştığı yer mi?"

"Evet ve sen aralarına girmiştin," dedi Ares.

"Henry'nin onu öldürmeye çalışacağını bilip bilmediğini kestirememiştim," dedi Gregor.

"Bilmiyordum. Henry'nin bana söylemeyi ihmal ettiği pek çok şeyden biriydi," dedi Ares. Gregor yarasanın bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini görebiliyordu.

İlerlerlerken, *Felaket* tekrar annesi için ağlamaya başladı. Bütün bunlar yavru sıçana son derece garip geliyor olmalıydı. Bir yarasanın sırtında uçmak, bir insan tarafından tutulmak, annesine çok yanlış bir şeyler olduğunu bilmek. Gregor ona Labirent'teki çikolatanın geri kalamını verdi. Bir tane daha kalmıştı ama onu gerçekten acil bir durum için saklamaya karar verdi.

Tüneli çürük yumurta kokusu doldurmaya başladı ve Gregor hızla, Treflex ve Gox adındaki örümceklerle karşılaştıkları mağaraya yaklaşmakta olduklarını anladı. Ares girişe indi ve içeri yürüyerek girdiler. Kükürt kokulu su hâlâ duvarlardan akıyordu. Zeminde Treflex'in cesedinin kabuğu duruyordu; arkadaşı Gox içindekileri emdikten sonra örümcekten geriye kalan tek şey kabuğuydu.

"Dinlenmek ister misin?" diye sordu Gregor.

"Burada değil," dedi Ares.

"Güzel," dedi Gregor, önlerinde uzanan şey tiksindirici olmasına karşın.

Tünel üstlerine kötücül kokan sudan damlatıyordu. Ripred kokularını sıçanlardan gizleme fikriyle onları buradan geçirmişti ve çıktıklarında tam anlamıyla çürük yumurta gibi kokuyorlardı. Bu yolculuk, tabii mümkünse, daha rahatsızlık vericiydi. Gregor ilk yolculukta bir miktar koruma sağlayan bir baret takıyordu. Yaralanmamıştı. Bir sonra karşılaşacağı dehşet verici anın yerine babasını bulmak için yanıp tutuşuyordu. Ve kollarında bir sıçan değil, sırt çantasında Bot'u taşıyordu.

Tünel çok dar ve uzun olduğu için zavallı Ares daha

önce Temp'in sırtına binmişti. Şu an kanatları taş çıkıntılara sürtünerek ve aksayarak ilerliyor, göz yakıcı damlalardan kaçınmak için başını eğiyordu.

Dakikalar içinde hepsi de sırlıslıkla olmuştı. Sıçan perişan halde inliyordu. Gregor bir ayağını diğerinin önüne atarak zar zor yürüyordu. Pek çok saat geçmesine karşın o ve Ares tünelde oldukları sürede konuşmadılar.

Sonunda açık alana çıktıklarında Gregor'un dizlerinin bağı çözüldü ve sertçe yere oturdu. Yolculuğun çoğunda kıvranıp duran *Felaket'in* kaçmaya çalışacağını düşünmüştü. Ama hayvan kaçmak yerine gömleğinin altına sokulup göğsüne yaslandı.

Ares çökerek yanındaki bir kayaya yaslandı.

"Etrafta sıçan var mı?" diye sordu Gregor.

"Yaklaşık on tanesi geliyor. Ama istediğimiz buydu değil mi?" dedi Ares.

"İstediğimiz buydu," dedi Gregor.

Sıçanlar etraflarını sararken ikisi de hiçbir girişimde bulunmadılar. Ve ardından Ripred'in yüzünü bölen çapraz yara izini gördüler.

"Geleceğini bilseydim ortalığa çeki düzen verirdim," dedi Ripred.

"Zahmet etme. Fazla kalmayacağız. Yalnızca sana bir armağan vermek için geldim," dedi Gregor.

"Bana mı? Buna gerek yoktu," dedi Ripred.

"Sen bana Twitchtip'i getirmiştin," dedi Gregor.

"Karşılığında herhangi bir şey beklediğimden değil,"

dedi Ripred. Burnu hareket etmeye başladı ve gözleri Gregor'un gömleğinin altındaki yumruya takıldı.

"Yine de alacaksın," dedi Gregor ve gömleğini kaldırdı. *Felaket* kayarak önüne düştü. Ripred haricinde bütün sıçanların soluğu kesildi. Başka bir sıçan gören yavru Ripred'e doğru koşmaya başladı ama onun ağzından çıkan sert tıslama karşısında geri sıçrayıp Ares'e doğru seğırtti.

"Küçük çocuklardan hoşlanmıyorsun, değil mi?" dedi Gregor. Ripred Bot'a da tıslamıştı.

"Özellikle bundan," diye hırladı Ripred. "Burada ne işi var?"

"Onu başka nereye götüreceğimi bilemedim," dedi Gregor.

"Onu öldürmen gerekiyordu!" dedi Ripred.

"Ama öldürmedim. Onu sana getirdim," dedi Gregor.

"Peki sana onu öldürmeyeceğimi düşündüren nedir?" dedi Ripred.

"Bir eniği öldüreceğini sanmıyorum," dedi Gregor.

"Ha!" dedi Ripred, öfkeyle daire çizerek adımlar atarken. Gregor bunun evet mi yoksa hayır mı anlamına geldiğinden emin değildi.

"Tamam, *Felaket'i* öldüreceğini sanmıyordum ne dersin? Çünkü öldürürsen, asla diğer sıçanların seni takip etmesini sağlayamazsın," dedi Gregor.

Oturuyor olması şansı, çünkü Gregor sırtını kayaya o kadar hızlı çarptı ki, ayakta duruyor olsaydı kafatası çatlardı. Yine de çok acımişti.

Ripred bir patisiyle onu yere çivileyip dişlerini Gregor'un yüzüne yaklaştırarak hırladı. "Peki bu şartlar altında seni de pekâlâ öldürebileceğimi düşündün mü?"

Gregor güçlkle yutkundu. Yanıt evetti. Ama bunu itiraf etmek yerine, Ripred'in gözlerinin içine bakıp, "Tamam ama seni uyarsam iyi olur," dedi "Dövüşürsek yalnızca yarı yarıya kazanma şansın olur."

"Öyle mi?" dedi Ripred. Bu bir saniyeliğine dikkatini dağıtmaya yetmişti. "Peki nedenmiş o?"

"Çünkü ben de bir öfkeciyim," dedi Gregor.

Ripred öyle şiddetli kahkahalar atmaya başladı ki yere yıkıldı. Diğer sıçanlar da gülüyordu. Gregor'un cam doğrulmak bile istemiyordu. "Bu doğru," dedi tavana bakarak. "Twitchtip üzerimde o kokuyu aldı. Ares'e sor."

Kimse Ares'e sormadı; katıla katıla gülüyorlardı. Sıçanlarda hakkım vermeniz gereken bir şey vardı: Espriden anlıyorlardı. Sonunda Ripred kendini toparladı ve diğer sıçanları uzaklaştırmak için kuyruğunu etrafa savurdu. "Gidin," dedi. "Onları bana bırakın."

"Pekâlâ, Öfkeci," dedi diğerleri gittiğinde. "Bana neler olduğunu anlat ve hiçbir ayrıntıyı atlama. Ekolokasyon dersimiz için sudan bahanemizin ardından seni bıraktım ve..."

"Ve sonra, Nerissa'ya rastladım," dedi Gregor. Ripred'e her şeyi anlattı: Ateş böceklerini ve mürekkep balığı dokunaçlarını, girdapta Twitchtip'i kurtarmalarını ve adada Pandora'yı kaybetmelerini, Maşrapa'daki yılanları ve mağaraya sığınmalarını. Ve ardından devam edemediğini fark etti.

"Evet, altınız mağaradaydınız ama peki ya diğerleri?" diye sordu Ripred.

"Öldüler," dedi Ares, Gregor'un yanıt veremeyeceği anlaşılınca. Ve hikâyeye yarasa devam ederek, kalan grubun nasıl bölündüğünü anlattı. Yere yığılana kadar Tvvitcheptip'in onları nasıl yönlendirdiğini. Goldshard ile Snare'in nasıl dövuştüğünü. Gregor'un *Felaket'i* nasıl aldığını. "Ve işte buradayız."

Ripred düşünceli bir ifadeyle onlara baktı. "Evet, öyle. Geriye kalanlarınız," dedi. "Kayıplarınız için üzgünüm."

Ripred'in özelliğı buydu: Bir an sizi öldürmek üzereydi, bir an sonraysa yapabileceğiniz tek şeyin bir top şeklinde kıvrılıp ölmek olmadığını anlamış gibi görünüyordu.

"Sırf meraktan soruyorum Gregor, onu öldürmezsem, o enikle ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu Ripred.

"Bilirsin, onu büyütebileceğim düşünmüştüm. Herkes onun dönüşeceği şeyden korkuyor. Ve Snare onu ele ge-çirseydi, muhtemelen bir canavar olarak büyütecekti. Ama belki sen ona bakarsan, iyi sonuçlanabilir," dedi Gregor.

"Ona babalık edeceğimi mi düşündün?" diye sordu Ripred, sanki tam olarak duyamamış gibi.

"Ya da en azından öğretmeni olacağını. Diğer sıçanlardan biri ebeveyni olabilir," dedi Gregor. "Yalnızca, bilirsin, on sekiz yıllığına ya da her neyse."

"Ah, belli ki sıçanlar hakkında bilmediğın bir şey var," dedi Ripred. "Bu tüy yumağı sen bir sonraki kışı görene kadar tam bir yetişkin olacak."

"Ama... daha yavru," dedi Gregor.

"Yalnızca insanlar çok yavaş büyür," dedi Ares. "Bu

onların büyük zayıflıklarından biridir. Yeraltı'nda geri kalanlarımız sıçanlar gibi olgunlaşırız. Hatta bazıları daha da çabuk."

"Ama bilmesi gereken şeyleri nasıl öğretiyorsunuz?" diye sordu Gregor.

"Sıçanlar insanlardan daha hızlı öğrenir. Ayrıca gerçekten ne bilmeleri gerekiyor ki? Yemek yemek, dövüşmek, bir eş bulmak, sıçan olmayan herkesten nefret etmek. Bunları öğrenmek çok zaman almaz," dedi Ripred.

"Sen başka şeyler de biliyorsun," dedi Gregor. "Yer-üstü'nde neler olup bittiğini bile."

"Eh, ben geceleri kütüphanelerinizde çok fazla zaman geçirdim," dedi Ripred.

"Yukarı çıkıp kitap mı okudun?" diye sordu Gregor.

"Okudum, yedim, nasıl bir ruh halindeysem," dedi. "Pekâlâ Yerüstlü, eniği bana bırakabilirsin. Onu öldürmeyeceğim ama ona çok fazla şey öğretebileceğim konusunda söz veremem. Hem biliyorsun, Regalia'da bu yüzden kıyamet kopacak."

"Umurumda değil," dedi Gregor. "Pis işlerini yapacağımı düşünüyorlarsa, bir daha düşünebilirler."

"Aferin evlat. Sen bir öfkecisin. Seni itip kakmalarına izin verme," dedi Ripred.

"Ben bir *öfkeci*yim," dedi Gregor utanarak.

"Biliyorum. Yalnız, bir çiçeği burnunda öfkeciler bir de sayısız savaşta çarpışmış deneyimli öfkeciler, vardır. Ve sen de?.." dedi Ripred.

"İlk söylediğinden oluyorum," dedi Gregor. "Hem bir

kılıcım bile yok."

"Ekolokasyon nasıl gidiyor?" diye sordu Ripred.

"Gitmiyor," dedi Gregor. "Beceremiyorum."

"Ama çalışmaya devam edeceksin, çünkü bu konuda sana sonsuz güvenim var," dedi Ripred.

"Pekâlâ Ripred," dedi Gregor, hiçbir işe yaramaz ekolokasyon hakkında tartışmaya girmeyecek kadar yorgun halde. Ayağa kalktı. "Onunla başa çıkabilecek misin? *Felaket* ile yani?"

"Annesine biraz benziyorsa, işim başımdan aşkın olacak," dedi Ripred. "Ama idare ederim."

Gregor yanına gidip yavrunun başını okşadı. "Kendine iyi bak, duydun mu?" *Felaket* burnunu eline sürttü.

"Gittiğimizde bunu ona ver," dedi Gregor, Ripred'e kalan çikolatayı vererek. "Yardıma dokunur. Hazır mısın Ares?"

Ares yanına geldi ve Gregor sırtına çıktı. "Ha, bir de Tvvtichtip meselesi var. Geri dönerse kalmasına izin vereceksin, değil mi?"

"Ah! Twitchtip'e bağlandın mı yoksa?" dedi Ripred.

"Sıçanlar içinde gözdelerimiz arasında," dedi Ares.

Ripred sırtı. "O zavallı postunu buraya sürüklemeyi başarabilirse kalabilir. Yüksekten uçun."

"Nehir gibi ak, Ripred," dedi Gregor.

Uzaklaşırken omzunun üstünden geriye baktı. *Felaket* Ripred'in yanında oturmuş, kağıdıyla beraber çikolatayı yiyordu.

Belki sonunda işler yoluna girerdi.

BÖLÜM

24

Bir süre uçtuktan sonra Gregor, Ares'in tüneldaki uzun yolculuktan beri dinlenmediğini hatırladı. "Bir yer bulup kestirmek ister misin?" diye sordu. "Ben nöbet tutabilirim." Ama konuşurken bile esniyordu. O da çok fazla uyumamıştı.

"Garip ama uykum yok," dedi Ares. "Uçarken neden biraz uyumuyorsun? Dinlenmem gerektiği zaman seni kaldırırım."

"Tamam, teşekkürler." Gregor, Ares'in sırtına uzandı. Kürkü nemliydi ve çürük yumurta kokuyordu ama Gregor'un kıyafetleri de daha iyi durumda değildi. Kürkün altından Ares'in vücudunun sıcaklığı hissediliyordu. Gözlerini kapadı ve bilincinin kapanmasına izin verdi.

Ares onu uyandırmadan önce yaklaşık altı saat uyumasına izin vermişti. Bir mağaranın kayalarının arasındaki yüksek bir girintide kamp kurdular. Yarasa Gregor'a birkaç çiğ balık tedarik ettikten sonra anında sızdı.

Gregor balıklardan birini aldı ve dişleriyle derisinin bir kısmını sıyırdı. Ardından soğuk etten bir ısırık aldı. Howard balıkları her zaman bıçağıyla temizleyip düzgün parçalar keserek kılçıkları çıkartırdı. Gregor'un artık ne bir bıçağı ne de bir kılıcı vardı. Zaten ne fark ederdi ki? Taş çıkıntıda balığın üzerine eğilirken bir zaman sıçramasında olduğu duygusuna kapıldı. Yalnızca yaşamsal kalorileri almaya çalışarak çiğ eti parçalayan bir Neandertal* insana ya da onun gibi bir şeye dönüşmüştü. Zor bir hayat olmalıydı. Elbette kendisinininki de tam olarak bir piknik sayılmazdı.

Hasretle iç çekerek, ağır, yağlı yiyecekleri düşündü. Bayan Cormaci'nin peynir, sos ve erişteyle dolu lazanyasını. Üzeri krema kaplı çikolatalı keki. Patates püresini ve et suyunu. Bir homurtuyla balığın inatçı bir parçasını kopardı. Açsan, diye düşündü, yüz binlerce yıllık değişimi yok etmek uzun sürmüyor.

Gregor ellerini pantolonuna silip arkasındaki taşa yaslandı. Kendini bu kocaman, karanlık yerdeki tek ışık kaynağına, el fenerinin ışığına bakarken buldu. Son pillerini takmıştı. Piller biterse onu buradan çıkarması için tamamen Ares'e bağımlı olacaktı. Kimi kandırıyordu ki? Zaten

* **Neandertal insan:** Milattan önce 30000 civarında soyu tükenmiş olan insan türü. Bu türe ait ilk fosiller Almanya'daki Neander nehrinin vadisinde bulunduğu için, türe Neandertal (Almanca: "Neander Vadisi") ismi verilmiştir. Antropolojide bunlara Homo Neandertalensis denir. (E.N.)

tamamen yarasaya bağımlıydı. Aslına bakılırsa bu gerçekten adil görünmüyordu. Yolculuklarının yaklaşık yüzde doksanında onları Ares hayatta tutmuştu zaten. Gregor bu bağ olayında kendi üstüne düşeni gerçekten yapıyor gibi hissetmiyordu.

"El fenerine bakmayı kes de gözünü açık tut!" diye düşündü. Kendinden tiksinerik ışığı çevredeki kayaların üzerinde gezdirdi. Yeni bir şey yoktu. Yine de kendini nöbet tutma konusunda daha fazla geliştirmesi gerekiyordu. Howard zihni uyanık tutacak numaralar olduğunu söylemişti. Gregor bir süre çarpım tablosunu düşündü; bu işe yarıyormuş gibi görünüyordu. Bir süre sonra denediği şey elli Amerikan eyaletinin başkentlerini hatırlamaya çalışmak oldu. Ama bu da yalnızca, doğal olarak, elli eyalet sayacak kadar kısa sürmüştü. Sonunda kendini bilinçli olarak görmezden geldiği bir şeyi hesaplamaya zorladı: Yeraltı'nda geçirdiği günlerin sayısını.

Kestirmek neredeyse imkânsızdı. Su Yolu'nda yelken açmalarından önce Regalia'da iki günden az kalmıştı, bundan oldukça emindi. Birisinin Labirent'e varmanın aşağı yukarı beş gün süreceğini söylediğini hatırladı. Ardından Ripred ile buluşana kadar bir ya da iki gün daha mı? Dokuz gün mü? On?

Ailesi meraktan tamamen tükenmiş olmalıydı. Noel arifesi eve dönüyor olacaktı. Bot olmadan. Sonsuza kadar.

Gregor çarpım tablosuna geri döndü.

Ares uyandığında biraz daha çiğ balık yediler ve ardından tekrar havalandılar. Bir ya da iki gün aynı şekilde

ilerlediler. Ares uçarken Gregor uyuyor, Gregor nöbet tutarken Ares uyuyordu. Ta ki sonunda Gregor, "Yerüstlü, geldik," sözleriyle uykusundan uyanana kadar.

Hareket etmiyorlardı. Gregor doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. Işık günlerdir karşılaştıklarından daha parlaktı. Ares'in sırtından kayarak cilalı taş bir zemine indi ve etrafına baktı. Büyük Salon'daydılar. Salon tamamen boştu. Bir yerlerde, çok uzakta değil, müzik sesi duyuyordu.

"Herkes nerede?" diye sordu Gregor.

"Bilmiyorum. Ama müzik varsa, bir tür toplantı olmalı," diye yanıtladı Ares. "Sesin Taht Odası'ndan geldiğini sanıyorum."

Ayaklarını sürüyerek birkaç koridordan geçip Gregor'un daha önce hiç görmediği kocaman bir salonun girişine geldiler. Zemin sinemalarda olduğu gibi hafifçe aşağı doğru eğilimdi ve sıra sıra taş banklarla doluydu. Salon yarasalar ve her zamankinden çok daha şık giyinmiş insanlarla kaynıyordu. Pek çok insanın elinde kumaşa sarılıp kurdeleyle bağlanmış eşyalar vardı. Hediye olabilir miydi? Herkesin dikkati odanın karşı tarafındaki geniş taş tahttaydı. Tahtta Nerissa oturuyordu.

Bu etkinlik için onu temizlemişlerdi. Dağınık saçları özenle örülmüş ve başının üstünde toplanmıştı. Mücevher işlemeli bir elbise sıksa omuzlarından gevşekçe sarkıyordu. Yanında Vikus duruyordu. Kızın başına büyük altın bir taç takarken bir çeşit konuşma yapıyordu. Şu an ikisinden daha fazla üzgün görünenin Nerissa mı yoksa Vikus mu olduğunu hayal etmek zordu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Gregor.

"Taç giyme töreni. Nerissa'yı kraliçe yapıyorlar," dedi Ares hafifçe.

Luxa haklıydı. O ölürse Nerissa taç giyecekti, Vikus ve ailesi değil. En azından şimdilik.

"Demek Howard ve diğerleri geri dönmüş," dedi Gregor. Yoksa Luxa'nın öldüğünü nereden bilebilirlerdi?

"Öyle görünüyor," dedi Ares.

Mareth hayatta kalmayı başarmışsa hastanedeydi ama Howard ve Andromeda burada olmalıydı. Gregor salona göz gezdirdi ama onları göremedi.

Vikus tacı Nerissa'nın başına koyarken konuşmasını bitirdi. Kızın ince boynu tacın ağırlığı altında öne eğildi ve Gregor kızın bu zorlu, savaş halinde bulunan yerin kraliçesi olmak için hiç de uygun olmadığını düşündü. Akli dengesinin ya da geleceği gerçekten görebiliyor olup olmamasının önemi yoktu. Kız üstünde taçla başını kaldırmak için çok zayıftı. Gregor'un gözünün önüne Luxa'nın sarı bandını geriye atarkenki görüntüsü geldi. Kraliçe olmak istesin ya da istemesin, Gregor'un o kızın bu işin üstesinden gelebileceğinden kuşkusu yoktu. Ama kız artık yoktu.

Howard haklıydı: Vikus'u kral yapmalıydılar. Vikus iyi bir lider olurdu; zeki ve diplomatikti. Ve gücün aklım başından almasına izin vermezmiş gibi görünüyordu.

Nerissa ellerini tahtın kolçaklarına koyup başını kaldırmayı başarinca bakışları Gregor'unkilerle buluştu. Yüzünden garip bir ifade geçti ve ardından bayıldı. Taç bir tangırıtıyla yere çarptı ve yuvarlanarak uzaklaştı.

Büyük bir kargaşa oldu. Neredeyse anında bir sedye belirdi ve Nerissa'yı götürdüler. Yeraltlı kalabalığından muhtemelen Nerissa'nın kraliçe olmasına baştan beri karşı çıkan pek çok kişi başlarını iki yana salladılar ve mırıldanmalar oldu.

Derken biri Gregor ile Ares'i gördü. Herkes taç giyme törenini izlediği için kapının girişinde durdukları fark edilmemişti. Artık yüzlerce surat onların olduğu tarafa dönmüş ve bağıarak sorular sormaya başlamıştı. Gregor Vikus'un aşağı gelmeleri için onlara el salladığını görebiliyordu. Bu, *Felaket'in* hikâyesini anlatmak isteyeceği türden bir ortam değildi. Vikus'a yalnızken anlatmayı ve ardından eve dönmeyi planlamıştı. Ama o seçenek artık yoktu.

Gregor ve Ares koridoru geçerek Vikus'un yanına inerken kalabalık yol verdi ve gittikçe sessizleşti. Onlar tahta ulaşana kadar sanki herkes soluğunu tutmuş gibiydi.

"Selam Yerüstlü Gregor, Ares, sizi hayatta görmekten mutluyuz. Bize ne haberler getirdiniz?" diye sordu Vikus. "*Felaket'i* buldunuz mu?"

"Bulduk," dedi Gregor.

Yeraltlılar kendi aralarında konuşmaya başladı. Vikus sessiz olmalarını işaret etti. "Peki ışığını söndürdünüz mü?" diye sordu.

"Hayır, onu Ripred'e götürdük," dedi Gregor.

Bir inanmazlık anı oldu ve ardından kalabalık çılgına döndü. İnsanların ve yarasaların öfkeyle buruşan yüzlerini görebiliyordu. Başının yanına bir şey çarptı. Eli oraya gitti ve kanlı olarak geri geldi. Ayaklarının dibinde küçük, gös-

terişli, kristal bir kavanoz duruyordu. Yeni kraliçe için armağan olarak düşünülmüş olmalıydı. Etraftan daha fazla eşya yağmaya başladı. Bir hokka. Bir madalyon. Bir kadeh. Tek ortak noktaları hepsinin de taştan yapılmış olmasıydı. Gregor armağanların ne kadar incelikle oyulduğunun bir önemi olmadığını fark etti. Onlara sanat eseri diyebilirdi-niz ama bu, o ve Ares'in taşlanarak öldürülmekte olduğu

gerçeğini değiştirmiyordu.

Ares, Gregor'la kalabalığın arasına girmeye çalıştı ama yararı yoktu. Kalabalık bastırıyor, ikiliyi arkadaki duvara gerilemek zorunda bırakıyordu. Birileri, onların öldürülmesi için bağırdı.

Gregor, Ripred'in sözlerini hatırladı. "Hem biliyorsun, Regalia'da kıyamet kopacak/'Keşke biraz daha açık konuşmuş olsaydı!

Karmaşanın arasından bir borunun üflendiğini duydu ve ardından kalabalık geri çekildi. Muhafızlar çevrelerinde bir yarım daire oluşturdu. Salondan koruma altında çıkarıldılar.

"Takip edin," dedi yetkili görünen bir kadın ve Gregor, kalabalıktan uzaklaşmaktan mutlu, denileni yaptı.

Merdiven üstüne merdiven indiler ve sonunda sarayın derinliklerinde sessiz bir koridora vardılar. Kadın onlar için taş bir kapıyı açtı ve Gregor bunun garip olduğunu sezdi. Sarayda herhangi bir tür birkaç kapı vardı.

O ve Ares meşaleyle aydınlanan odaya girdi ve kapı arkalarından kapandı. Bir şeyin yerine oturma sesi duyuldu. "Neredeyiz?" diye sordu Ares'e. "Burası bizi güvende tutmak için koydukları özel bir oda gibi bir şey mi?"

"Diğerlerini bizden güvende tutmak için," dedi Ares.
"Zindandayız. İhanetten tutuklandık."

"Ne?" dedi Gregor. "Ne için?"

"Regalia devletine karşı suç işlemekten/" dedi Ares.
"Suçlamayı duymadın mı?"

Gregor bir grup insanın bağırması dışında başka bir şey duymamıştı.

"İnanmıyorum!" Kapıyı yumrukladı. "Çıkarın beni buradan! Vikus ile konuşmak istiyorum!" Yanıt yoktu. Taş kapıya vurmak gerçekten canını yaktığı için çok kısa bir *, süre sonra vazgeçti.

Ares'e döndü. "Demek ihanet ha! Harika. Suçlu bulursak ne olacak? Sürüleceğiz falan mı?"

"Hayır, Yerüstlü," dedi Ares. "İhanetin cezası ölümdür."

BOLUM

23

"Ölüm mü?" Gregor'un bunu anlaması biraz zaman almıştı. "Yani... *Felaket*'i öldürmedi-ğimiz için bizi mi öldürecekler?" "Bunun bir ihanet olduğuna karar verilirse, evet," dedi Ares.

"Peki buna kim karar veriyor?" diye sordu Gregor, Vikus olduğunu umarak.

"Bir yargıçlar kurulu. Ceza kraliçe tarafından onaylanmalı," dedi Ares.

"Eh, Luxa bizi öldürmelerine..." diye başladı. Ardından artık Nerissa'mın kraliçe olduğunu hatırladı. Kızın ne karar vereceğini söylemenin yolu yoktu. "Nerissa bizi öldürmelerine izin verir mi?"

"Bilmiyorum. Ağabeyinin düşerek ölmesine izin verdiğimden beri onu görmedim," dedi Ares. "Yüzüne bakmadım."

Gregor duvardan kaydı ve yıkılmış halde sertçe yere oturdu. Çok fazla şeyi riske atmıştı, bu insanlar için çok fazla şey kaybetmişti ve şimdi onu öldürecekler miydi?

"Üzgünüm Yerüslü. Seni Regalia'ya geri getirmemeliydim. Bu olasılığı tahmin etmeliydim," dedi Ares. "Hepsi benim suçum."

"Senin suçun değil," dedi Gregor.

"Çok büyük olasılıkla sürgün edileceğimizi, ardından seni eve götürebileceğimi düşünmüştüm. Ben zaten sürgünde gibiyim, o yüzden ne fark eder ki? Ama ihanet... Bunu bu kadar ileri götüreceklerini hiç düşünmemiştim. Daha önce hiçbir Yerüslüyü ve kesinlikle bu kadar genç birini yargılamadılar." Ares ileri geri sallanmaya başladı. Gregor'dan çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. "Bunun olmasına izin veremem! Zaten bir bağımı kaybettim; niyeti ne olursa olsun, bu Henry'nin ölmesine izin verdiğim gerçeğini değiştirmiyor. Yerüslüyü kaybetmeyeceğim, onun... Bir dakika! Bir planım var!" Ares, Gregor'a döndü. Planı kafasında şekillenirken gözleri fıldır fıldır dönüyordu. "Onlara bunun benim fikrim olduğunu söyleyeceğim. *Felaket'i* öldürmene izin vermediğimi... Ben... Ben... Kılıcım çaldım... Evet! Buraya kılıcın olmadan geldiğin için bu işe yarar. Ve ardından seni, *Felaket'i* Ripred'e götürmeye zorladım çünkü sıçanlarla işbirliği yapıyorum. Buna inanırlar... Burada zaten benden fazlasıyla nefret ediyorlar ve zerre kadar güvenilmiyorum!"

Gregor, Ares'e inanamayarak bakakaldı. Ares bunu gerçekten kabul edeceğini düşünüyor muydu? "Bunu

yapmana izin vermeyeceğim! Yani, tam tersi olmuşken. *Felaket'i* öldürmeyen benim ve onu Ripred'e götürmek isteyen de benim. Birisinin temize çıkması gerekiyorsa, o da sensin."

"Ama bunun bana bir yararı olmaz Yerüstlü. Ben nasılsa her şekilde öleceğim. Tek istedikleri bu. Seni hâlâ kurtarabiliriz. Aileni düşün," dedi Ares.

Gregor düşündü, bu korkunçtu. Önce Bot, şimdi de o. Ama Ares'i bu şekilde ateşe atamazdı. Ailesi yalan söylemesini ve kendi yaptığı bir şey yüzünden Ares'i öldürmelerine izin vermesini istemezdi. "Hayır," dedi Gregor.

"Ama..." diye başladı Ares.

"Hayır," dedi Gregor. "Bunu yapmayacağım Ares."

"O halde ikimiz de öleceğiz!" dedi Ares öfkeyle.

"Ölürüz öyleyse!" İkisi de bir dakika için endişeyle orada öylece oturdular. "Peki bunu nasıl yapacaklar?" diye sordu Gregor.

"Hoşuna gitmeyecek," dedi Ares.

"Eh, muhtemelen öyle. Ama bilmeyi tercih ederim," dedi Gregor.

"Benim kanatlarımı, senin de ellerini bağlayacaklar ve bizi çok yüksek bir uçurumdan aşağıdaki kayalara bırakacaklar," dedi Ares.

Bu Gregor'un sürekli gördüğü bir kâbustu. Kendini bildi bileli bununla ilgili korkunç rüyalar görürdü. Boşlukta düşmek... Yere çarpmak... Henry de bu şekilde ölmüştü. Ve Kral Gorger'in sıçanları. Gregor, onlar düşerken attıkları çığlıkları duymuş, kayalarda patladıklarını görmüştü.

Bir an için Ares'in teklifini kabul etmeyi düşündü. Ama yapamazdı.

Zindan kapısının altındaki küçük kapak açıldı ve içeri iki kâse yemek itildi. Kapak hızla kapandı.

Böyle bir zamanda yemek imkânsız gibi görünüyordu ama yemeğin kokusuyla Gregor'un midesi guruldamaya başladı. "Yemek ister misin?" diye sordu Ares'e.

"Sanırım gücümüzü korumamız gerekiyor/" dedi yarasalı. "Bir kaçış fırsatı doğabilir."

Kâselerde bir çeşit yulaf lapası ve kaim bir parça ekmek vardı. Bu, yeryüzündeki en heyecan verici yemek değildi ama çiğ balıkla geçen günlerden sonra tadı harika gelmişti. Gregor yemeğini silip süpürdü ve kendini biraz daha iyi hissetti. Bir şey için suçlanıyor olmaları suçlu bulunacakları anlamına gelmiyordu. Belki mahkeme olanları onların ağızından duyunca haklı bulunurlardı. Ve bir de Nerissa vardı...

"Mahkeme ne karar verirse versin, Nerissa isterse bizi kurtarabilir mi?" diye sordu Gregor.

"Evet, hayatlarımızı bağışlayabilir. Ama Yerüstlü, ben Henry'nin ölmesine izin verdim," dedi Ares.

"Evet ama kızın bana ne dediğini biliyor musun? Bana onun ölümünün en iyisi olduğunu düşündüğünü söyledi. Çünkü ölmeseymiş, diğer herkes ölecekmiş," dedi Gregor.

"Öyle mi dedi?" dedi Ares. "Bu sonuca varmak için pek çok karanlık gece geçirmiş olmalı."

"Gerçekten bir şeyler görüyor mu? Yani, gelecek gibi?" diye sordu Gregor.

"Evet, görüyor. Tanık oldum. Ama genç ve bu yeteneği onun için bir işkence. Anlamadığı ve onu korkutan pek çok şey görüyor. Bazen kendi akıl sağlığından şüphe ediyor," dedi Ares.

Gregor buna yanıt vermedi. O da kızın akli başında olduğuna inanmıyordu.

Kapı açıldı ve içeri muhafızlar girdi. "Duruşma zamanınız," dedi amirleri.

Elleri arkasında bağlanınca kaçma umutları azaldı. Ares'in kanatları bir iple sıkıca vücuduna bağlandı. Sanki idam için çoktan hazırlanmışlar gibi görünüyordu. Tek gereken, uçurumdu.

Birkaç muhafız Ares'i omuzlayıp hızla yürümeye başladı. Zindana inen merdivenleri geri çıkıp ardından sarayın başka bir kısmına saparlarken Gregor onları takip etti.

Yargılama için hazırlanmış bir odaya girdiler. Burası Yeraltlıların Ares'i sürgün etmeye çalıştıkları oda değildi. Daha resmiydi. Çok daha resmi. Önde üç sandalyesi olan uzun, taş bir masa vardı. "Yargıçlar için," diye düşündü Gregor. Ortadaki sandalyenin tam arkasında, bir platformla yükseltilmiş bir taht vardı. Masaya bakarken sağda üç basamakla çıkılan taş bir küp vardı. Yalnızca yargıçların değil, tavana yükselen yedi sırada oturan herkesin iyi bir görüş açısına sahip olabilmesi için konumlandırılmıştı. Tanık kürsüsü.

Salondaki bütün oturma yerleri ya yarasa ya da insanla doluydu. Açık bir nefretle Gregor ve Ares'e bakıyorlardı ama ortalık ürkütücü derecede sessizdi. Herkesin bağırıp

bir şeyler fırlatması neredeyse bundan daha iyiydi.

Gregor masanın önündeki açık bir alana yönlendirildi. Muhafızlar Ares'i onun yanma bıraktı. Önlerindeki boş masaya bakarak beklediler. Derken daha fazla ayak sesi duyuldu. Gregor başını çevirdi ve Howard ile Andromeda'nın arkasında olduğunu gördü. İkisi de bağlıydı ve perişan görünüyordu.

"Burada ne işiniz var?" diye bağırdı Gregor.

"Biz de ihanetten yargılanacağız," dedi Howard boğuk bir sesle.

"Ne için?" diye sordu Gregor. "Siz *Felaket*'i görmediniz bile!"

"Nedeni tam olarak bu," dedi Howard.

Gregor o zaman ne demek istediğini anladı. Howard ve Andromeda görevlerini tamamlamadıkları için mahkemede; Mareth ile Regalia'ya dönmüşlerdi.

"Ama," diye itiraz etti Gregor, "sizi geri gönderen kişi bendim!"

"Kimse bana hiçbir şey yaptırmadı," dedi Howard. "Kendi irademle geri döndüm."

"Demek istediğim bu değil," dedi Gregor. Aniden kararının yanında çarpışanların hayatlarını tehlikeye atma gücüyle altüst oldu. Bunun olmasına izin veremezdi.

Bir yan kapı açıldı ve içeri yaşlı bir adamla bir ayağı çukurda beyaz bir yarasa girdi. Bir an sonra birkaç kâğıtla birlikte oldukça yaşlı bir kadın belirdi. Üçü de masadaki yerlerine oturdu. Baş yargıç gibi görünen kadın ortadaki

sandalyeye oturdu. Arkasındaki tahta göz atıp bir muhafıza seslendi.

"Kraliçe Nerissa'yı bekliyor muyuz?" diye sordu.

"Kendine gelip gelmediğine bakıyorlar, Sayın Yargıç," dedi muhafız.

Kadın başını salladı ama Gregor kalabalıktakilerin muhtemelen yeni kraliçelerinin narinliği hakkında mırıldandığını duyabiliyordu. Baş yargıçtan gelen bir bakışla salon sessizliğe gömüldü. Gregor'un içinde kadın her kim olursa olsun hayatının onun ellerinde olduğuna dair bir his vardı.

Birkaç dakika boyunca çok fazla şey olmadı. Yargıçlar kâğıtları incelemekle meşguldü.

Gregor hafifçe kıpırdandı. İp gerçekten bileklerini ısıırıyordu. Elini çözmelerini isteyip isteyemeyeceğini yoksa bunun mahkemeye karşı ağır hakarete girip girmeyeceğini düşündü. Eh, denemeye değermiş.

"Affedersiniz Sayın Yargıç?" dedi. Üç yargıç da şaşkınlıkla ona baktı.

"Evet, Yerüstlü?" dedi kadın.

"Artık bizi çözebilir misiniz acaba? Parmaklarımı hissetmemeye başladım," dedi Gregor. "Hem ipi mürekkep balığı vantuzu yaralarımın birinin tam üstüne bağladılar. Siz göremezsiniz ama Ares'in tüm sırtı Pandora'yı öldüren etobur akarların sebep olduğu açık yaralarla dolu. Ve Howard ile Andromeda da oldukça hırpalandı."

Hayır deseydi bile, Gregor yine de konuşmuş olmaktan memnundu. İdam hükmünü bekleyerek salonu doldu-

ran bütün o aptalların, hayatlarını tehlikeye atanların kendisi, Ares, Hovvard ve Andromeda olduğunu bilmelerini istiyordu. İfade vermeyi bekleyemiyordu.

"Sanıkları çözün," dedi baş yargıç ve kâğıdına bakmaya devam etti.

Kalabalığın içinden hiç kimse itiraz etmeye cesaret edemedi. Bir muhafız hepsini çözdü. Gregor bileklerini ovuşturdu ve arkasına göz atınca Howard'ın da aynısını yaptığını gördü.

"Mareth başardı mı?" diye sordu.

Howard'ın işkence görmüş yüzünden kısa bir gülümseme geçti. "Evet. İyileşecek."

"O yılan saldırısından sonra onu hayatta tuttuğunuza inanamıyorum!" dedi Gregor. Herkesin duyduğundan emin olmak için 'yılan saldırısı'ru daha bir yüksek söylemişti, ardından birileri ona çenesini kapamasını söylemeden önce önüne döndü.

Odaya seğirterek bir muhafız girdi ve fısıldayarak baş yargıca bir şeyler söyledi.

"Pekâlâ," dedi baş yargıç. "Başlayalım." Boğazını temizledi ve sanıklara karşı bir dizi suçlama okudu. Dil oldukça karışıkta ama özetle Gregor'un *Felaket'i* öldürmediği ve başka kimsenin de öldürmediği anlamına geliyor gibi görünüyordu.

Baş yargıç suç listesini bitirdi ve başını kaldırıp baktı. "Bu mahkemede bunları sorgulayacağız."

"İlk önce ben başlayabilir miyim?" Kendine engel olmadan Gregor'un ağzından çıkı vermişti ama aniden bunu

yapmak zorunda olduğunu anladı. Howard, Ares ve muhtemelen Andromeda'nın zaten suçlu olduklarına inandıklarını seziyordu. Tanık kürsüsünde dururlarsa, kendilerini savunamayabilirlerdi. Diğer taraftan o bütün bunlardaki haksızlığa köpürüyordu.

"Yerüstlü," dedi baş yargıç sertçe, "bir duruşma sırasında bağırarak soru sormak âdetimiz değildir, özellikle böylesine ciddi bir mahkemede."

"Pardon," dedi Gregor ama başını önüne eğmedi ya da bakışlarını kaçırmadı. "Bir sorum olursa ne yapamam gerekiyor, elimi mi kaldırayım? Yani, bir avukatım falan yok, değil mi?"

"Elini kaldırman yeterli olacaktır," dedi baş yargıç, avukat sorusunu duymazdan gelerek.

Elini kaldırıp ilk önce başlayıp başlayamayacağını sormayı düşündü. Ama bu küstahlık olarak algılanabilirdi. Ya istediği için ya da zaten öyle olduğu için, tanık kürsüsüne ilk olarak Gregor çağırıldı. Küpe giden basamakları çıktı. Küp, izleyenlerin sanığın beden dilindeki en ufak bir seğirmeyi, en ufak bir değişimi görebilmesi için tasarlanmıştı. Kendini çıplak gibi hissediyordu.

Gregor televizyonda gördükleri gibi soru bombardımanına uğramayı bekliyordu ama yargıçlar geriye yaslanıp ona baktı.

"Anlat bakalım," dedi baş yargıç. "Bize yolculuğunuzu anlat."

Biraz hazırlıksız yakalanmıştı. "Nereden... Nereden başlamamı istersiniz?"

"Regalia'dan yelken açtığınız günden başla," dedi baş yargıç.

O da öyle yaptı. Hikâyeyi anlattı. Ve bulduğu her fırsatta, duruşmadaki diğer sanıkların gösterdiği cesareti vurguluyordu. Maşrapa kısmına geldiğinde, "Howard'ı ben gönderdim," dedi. "Başka seçeneği yoktu. Bizimle gelmeye çalışsaydı onunla dövüşecektim. Andromeda'yla da dövüştürdüm, bunu biliyordu. O yüzden geri döndüler. Hâlâ *Felaket*'i öldürmek zorundayken beni yaralama riskine nasıl girebilirlerdi ki?"

"Peki neden seninle gelmelerini istemedin?" diye sordu yaşlı yarasa yargıç.

Gregor bir şaşkınlık anı yaşadı. "Çünkü... Bilmiyorum. .. Çünkü Mareth'i geri götürmemiz gerekiyordu her şeyden önce. Ve o tünellerde bütün grubu istemedim sanırım. Ailemin kardeşime ne olduğunu bilmesini istiyordum... Ve geri dönmezsem bana. Ve çünkü... Çünkü..." Zihninin içinde mağaraya geri döndü, bedenini saran buza. "Çünkü *Felaket* benimdi."

Küstahlığı karşısında kalabalık nefesini tuttu.

"*Felaket* senindi ne demek?" diye sordu yarasa.

"Öldürmek için benimdi. Kehanetiniz öyle diyor, değil mi? Onu öldürmesi gereken kişi ben değil miyim? Sonuçta bu her zaman benim isimdi," dedi Gregor. "Ve o tünellere kimi götürmek istediğim benim kararımdı; sizin değil." Durakladı. "Her neyse, geri döndükleri için Howard ile Andromeda'yı öldürürseniz, bu cinayet olur. Kimse onların yaptığından daha iyisini yapamazdı."

Diğerlerinin durduğu yere baktı. Andromeda'nın ifadesini okumak zordu ama yarasa hafifçe kanatlarını silkeledi. Howard'm dudakları sessizce iki sözcük şekillendirdi. Gregor bunun "teşekkür ederim" olduğundan oldukça emindi. Ortaya onları hayatta tutmaya yetecek bir sav sürmüş olabilirdi.

"Hikâyene devam et. Grubunun yolları ayırdıktan sonra ne oldu?" diye sordu baş yargıç.

Gregor derin bir nefes aldı. Bu kısım daha zor olacaktı. Labirent'e girişlerini anlattı, Tvritchtip'i geride bırakmalarını, koniyi bulmalarını ve Goldshard ile Snare arasındaki kanlı dövüşü tanıklık etmelerini. Kalabalıktan tekrar bir tepki geldi. Gregor, yargıçların Snare'in ölmesine sevindiklerini tahmin etti.

Tam o anda, iyice Vikus'un koluna dayanmış Neris-sa kapıda belirdi. Taç giyme töreni elbisesi yana kaymış, saçları örgüsünden çıkmıştı. Başında ne süslü ne de banda benzer bir taçtan eser yoktu. Sanki parlak gün ışığınday-mış gibi gözlerini kısıp duruyordu.

Onu tahta çıkarmak Vikus ile iki muhafızın yardımını gerektirmişti. Otururken bile sanki her an yere kapaklanabilirmiş gibi hafifçe sallandı.

"Kraliçe Nerissa, bu duruşmaya katılacak kadar iyi misiniz?" diye sordu baş yargıç etkisiz bir ses tonuyla.

"Ah, evet," dedi Nerissa. "Sonucu bilmememe karşın, kendimi daha önce burada görmüştüm."

Herkesin onun deli olduğunu düşünmesine sebep olan böyle şeylerdi işte. Belki birilerinin ona imgelemelerini kendine saklaması gerektiğini söylemesi gerekiyordu.

"Suçlama ihanet mi?" dedi Nerissa kuşkuyla ve Gre-gor kızın neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti.

Baş yargıç yavaşça, "Evet, sanıkların hepsi ihanetten yargılanıyor."

Nerissa kısa bir süre duvardaki boş bir noktaya baktı, ardından başını iki yana salladı. "Bağışlayın. Daha yeni kendime geldim."

"Duruşmaya tekrar başlamamızı ister misiniz?" diye sordu baş yargıç.

"Yo, hayır, lütfen devam edin," dedi Nerissa. Ellerini eteğine dolayıp dizlerinin üstüne çekti. Bir saç örgüsü daha tokasından fırladı ve yüzünün yanına düştü. Bütün vücudu titriyordu.

Baş yargıç Vikus'a göz attı ama yaşlı adam bakışlarını kaçırıp pelerinini Nerissa'nın omuzlarına örtmekle meşgul oldu.

Kraliçe ona gülümsedi. "Keşke çorba olsaydı."

"Ah Tanrım," diye düşündü Gregor. Durumlarına hiç yardımı dokunmayacaktı.

Baş yargıç Gregor'a döndü. "Eee, kemirgenler Golds-hard ve Snare arasındaki dövüşten sonra. Sonra ne oldu?"

Gregor tekrar odaklanmaya çalıştı. "Sonra tünellerin birinden bir sürtünme sesi duyduk ve bunun *Felaket* olduğunu anladık. Ama tünel küçüktü; Ares içine giremiyordu. Onu konide bırakmak zorunda kaldım. Tünele girdim; onu öldürmeye hazırdım. Derken *Felaket*'i bulduğumda ağlamaya ve 'Anne' diye seslenmeye başladı ve yani... Bana

onun on ayak uzunluğundaki sıçan gibi olduğunu söylediniz! Sanırım bilmiyordunuz ya da her neyse ama *Felaket*'in bir bebek olmasını beklemiyordum."

Nerissa ayağa fırladı. "Bebek mi!"

"Evet, yavru bir sıçan," dedi Gregor, onun buraya kadar takip etmesine bile şaşırmişti.

Kız basamaklardan tökezleyerek indi ve sendeleyerek masanın etrafından dolaştı; tek eli çılgın gibi sallanırken diğeri hâlâ eteğine sarılıydı. "Ah Savaşçı! Ah Savaşçı!" diye bağırdı çılgınca. Kız ona doğru sendelerken, Gregor onu yakalamakla yolundan çekilmek arasında gidip geldi. Kız küpe varmadan hemen önce, Gregor atlayıp onu omuzlarından tuttu. Kızın buz gibi parmakları gömleğinin yakasına yapıştı.

"Ah, onu öldürmedin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır Nerissa, öldürmedim," dedi Gregor, tamamen afallamış bir şekilde. "Yapamadım."

Kız titreyerek derin derin iç geçirdi ve Gregor'un ayaklarının dibine kapanarak rahatlamayla gülmeye başladı. "Ah... Ah..." Güven veren bir tavırla Gregor'un dizini okşadı. "Öyleyse hâlâ kurtarılabiliriz."

BOLUM

26

Kız tam bir delinin yapacağı gibi, ileri geri sallanarak yerde oturuyordu. "Vay canına, birinin bu kıza yardım etmesi gerek," diye düşündü Gregor.

Vikus gelip kızın yanına çömeldi. "Nerissa, belki biraz daha uzun süre dinlenmeliydin. Kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Yo, hayır, iyiyim. Hepimiz iyiyiz!" diye kıkırdadı Nerissa. "Savaşçı kehaneti tamamladı."

"Hayır Nerissa, Gregor *Felaket'i* öldürmeyi başaramadı," dedi Vikus nazikçe.

"Vikus," dedi Nerissa. "Yavru yaşıyor. O yüzden savaşçının kalbi de. Kemirenler güce giden anahtarlarına sahip *değil*."

Vikus yıldırım çarpmış gibi göründü. Kızın yanına

çöktü. "Sandwich'in kastettiği bu muydu?" dedi. "Bunu hiç düşünmemiştik."

"Neyi?" diye sordu Gregor. Neler olup bittiğinden emin değildi.

"Kehanetteki bebek kardeşin değildi Gregor. *Felaket* idi," dedi Vikus.

"*Felaket* mi? *Felaket* ölürse neden kalbim ölsün ki?" dedi Gregor.

"Neden ışığını söndürmedin?" diye sordu Vikus.

"Çünkü daha yavruydu. Yanlıştı," dedi Gregor. "En kötücül şeydi... yani... yani, bir bebeği öldürebilirseniz, neler yapamazsınız ki?"

"Kalbin böyle söylüyor. En hayati parçan böyle söylüyor," dedi Nerissa.

Gregor birkaç adım gerileyip küpe oturdu. Nerissa'nın ne demek istediğini yavaş yavaş anlıyordu.

*ÖLDÜRBEBEĞİ, ÖLDÜR KALBİNİ,
ÖLDÜR EN HAYATÎ PARÇASINI.*

En hayati parçası *Felaket'i* kurtarışydı. Onu öldürmüş olsaydı, asla aynı kişi olmayacaktı. Kendini sonsuza kadar kaybedecekti.

"Biliyorsun," dedi Vikus Nerissa'ya, sanki odada yalnızca ikisi varmış gibi, "Sandwich'in kehanetlerini kötü yorumlayabilmemize sürekli şaşıyorum. Ardından doğrusu anlaşıldığı an..."

"Tümü su gibi berraktır," dedi Nerissa.

Vikus kehanetten bir bölüm okudu:

NE GÜÇSÜZLEŞTİREBİLİR SAVAŞÇIYI?
YANAN KEMİRGENLER NE ARAMAKTALAR ?
YALNIZCA ZAR ZOR KONUŞABİLEN BİR ENİK
BÜTÜN YERALTINI ZAPTEDEN.

"Kemirgenler her zaman *Felaket*'i aramıştır..." dedi Vikus.

"Yalnızca güçbela konuşan eniği. Sandvich, 'enik' sözcüğünü kullanacak kadar ileri gitmiş. Kemirenlerin yavruları için kullandığı sözcük," dedi Nerissa.

"Ve *Felaket* bütün Yeraltı'm zapteder," dedi Vikus başını sallayarak.

"Çünkü Gregor onu öldürseydi..." diye devam etti Nerissa.

"Topyekun savaş," dedi Vikus. "Ölümü onları bir araya toplamaya yeterdi. O eniği Ripred'e götürmek dahiyane bir fikirdi Gregor. Ah, bu harekete nasıl karşılık vereceklerini bilemeyecekler."

"Kraliçe Nerissa, duruşmaya devam edelim mi?" diye sordu baş yargıç.

Nerissa sanki bulunduğu ortama şaşırmış gibi başını kaldırıp baktı. "Duruşma mı? Savaşçı için mi? Elbette duruşma olmayacak! O, Yeraltı'm kurtardı." Vikus'tan destek alarak ayağa kalktı ve diğer sanıkların ona baktığını gördü. Kız onlara hafifçe gülümsedi ama Ares'e bakarak konuştu.

"Ve ona yardım eden herkes bizden en yüksek saygıyı görecek."

Ares başını eğdi. Bu belki bir baş selamıydı, belki de kızın yüzüne bakamıyordu.

"Dördünüz benimle yemek yer misiniz? Açlıktan ölmek üzereymiş gibi görünüyorsunuz," dedi Nerissa. Bu yorumun ondan gelmesi ironik olmakla birlikte, hoş karşılanan bir davetti.

Olayların beklenmedik yönde gelişmesinden oldukça şaşkına dönen Gregor, Ares, Howard ve Andromeda Nerissa'nın peşine takılıp mahkeme salonundan çıktılar. Kız onları küçük, özel bir yemek salonuna götürdü. Masa en fazla altı kişilikti. Bir köşede çeşmeden su akıyordu. Duvarlarda eski goblenler asılıydı. Gregor onları buraya ilk

Yerüstülerin getirmiş olması gerektiğini tahmin etti, çünkü üzerlerinde bu karanlık dünyanın kiler değil, Yerüstü'nden manzaralar betimlenmişti. Burası rahatlatıcı bir yerdi.

"Burada olmak güzel," dedi Gregor.

"Evet," dedi Nerissa. "Yemeklerimi genelde burada yerim."

Herkes oturdu, insanlar zarif yemek tabakları getirdi. Buğday ve otlarla doldurulmuş büyük bir balık, geometrik desenler halinde düzenlenmiş ufak sebzeler, meyve ve kâğıt inceliğinde biftekle dolu dumanı tüten örgülü ekmek ve Ripred'in gözdesi krema soslu karides. Her birinin önüne tepeleme doldurulmuş tabaklar yerleştirildi.

"Her zaman bu kadar şatafatlı şeyler yediğimi sanmayın," dedi Nerissa. "Bunlar taç giyme töreni için hazırlanmıştı. Lütfen başlayın."

Gregor ekmeğini krema sosuna batırıp kocaman bir ısırık aldı.

Bir süre için hepsinin de dikkati yemeklere yoğunlaştı. Daha çok kendi tabağını tekrar düzenliyor gibi görünen Nerissa dışında.

"Korkarım pek hoşsohbet biri değilim," dedi Nerissa. "En iyi halimde bile. Ve şu anda, söylemeye cesaret edeceğim birkaç sözcük de kuzenimin kaderi için duyduğum üzüntüyle uçup gitti."

"Hepimiz aynı durumdayız," dedi Howard üzüntüyle.

"Evet, buradaki kimse ayrıcalıklı değil," dedi Nerissa.

Bu doğrudu. Labirent'e yapılan yolculuğun sonuçları hepsini gereğinden fazla üzmüştü. Gregor Nerissa'nın bunu bilmesine ve sessizlik içinde devam edebilmelerine memnundu.

Yetersiz yiyeceklerle geçen günlerden sonra, Gregor'un midesi çok geçmeden önündeki zengin yemeklerle tıka basa dolmuştu. Diğerleri de yemeyi bırakmıştı. Hepsinin yedi sekiz tabak yemeği mideye indirmesi beklenirdi ama öyle olmadı.

Daha sonra Nerissa onları hastaneye yolladı. Andro-meda ve Howard tıbbi yardım almamış, hatta yıkanmalarına bile izin verilmemişti.

"Ne zaman geri döndünüz?" diye sordu Gregor.

"Sizin gelişinizden yaklaşık on iki saat önce. Andro-meda harikaydı. Neredeyse hiç dinlenmedi. İndiğimizde Mareth'i hastaneye götürüp bizi hücreye attılar. Ama muhafızlarımızdan birini tanıyordum. Bize Mareth'in iyileştiğini söyledi," dedi Howard.

Hastanede dördü de hemen yıkanmaya gönderildi. Gregor çürük yumurta kokusuyla insanları bayılttığını fark etti. Böyle birkaç gün geçirdiğinden, kendisi bunun pek farkında değildi. Küvete girince bütün yaralarının karşı çıktığını hissetti. Kolundaki mürekkep balığı vantuz izleri, ağrıyan kaburgaları, Ripred yüzünden başında beliren şişlik, taşlandıkları için çeşitli sıyrık ve çürükler, bileklerindeki ip kesikleri. İrkilerek ovalandı. Banyo suyunun akıntıyla sürekli taşınması iyi olmuştu. Yoksa o işini bitirene kadar çamur rengi olurdu.

Doktorlar yaralarıyla ilgilendi. Yalnızca yaralan hakkında doğrudan bir soru sorulduğunda konuştu. İşi bittiğinde diğerleri onu bekliyordu.

"Sanırım hepimiz biraz dinlenmeliyiz," dedi Howard.

"Bu güvenli olur mu ki?" diye sordu Gregor.

Kimse yanıt vermedi. Regalia'daki durumları belirsizdi. Nerissa onları aklamıştı ama Gregor'un içinde birçok insanın onları hâlâ suçlu gördüğüne dair bir his vardı.

"Bize uyacak büyük bir odam var. Aileme ayrılmış durumda," dedi Howard. "En azından birbirimizle güvende olacağımızı biliyoruz."

Hepsi odasına giden Howard'ı takip etti. Gregor tekliften memnundu. Burada Bot ile paylaştığı odaya gitmek istemiyordu.

"Ailen nerede?" diye sordu Gregor.

"Biz ayrıldıktan birkaç gün sonra Fount'a döndüler. İhanetten yargılanıyorum diye... Yani ihanetten yargılandığımı için şu anda buraya gelmeye çalışuklarını tahmin ediyorum," dedi Howard.

Howard'ın ailesinin onlar için ayrılmış birkaç odası vardı aslında. Birbirine bağlı odalardan oluşan küçük bir apartman dairesi gibiydi. Ama hep birlikte çocuk odasında uyudular. Hovvard ile Gregor yan yana yataklarda yattı. Ares ile Andromeda da aralarındaki boşlukta birbirlerine sokuldu.

"Hadi uykuya o halde," dedi Howard.

Yarasalar neredeyse anında uykuya daldı. Hovvard bir süre dönüp durmasına karşın Gregor soluk alıp verişlerinin yavaşlayıp ritmik hale geldiğini duyabiliyordu. Uykunun onu uzaklara götürmesini dileyerek öylece yattı. Ama uyku gelmedi.

Şimdi ne olacaktı? Eve gitmesine izin vereceklerini tahmin etti. Muhtemelen oldukça yakında. Ardından ailesiyle yüzleşecekti. Ve Bot'suz bir hayatla. Hâlâ çok gerçek gelmiyordu. Eve döndüğünde kardeşinin yatağına bakacaktı, oyuncaklarına, kitap kutusuna.

Kardeşinin kıyafetlerinin müzede olduğu aklına geldi. İnsanların karıştırması için onları burada bırakmak istemiyordu. Duvardan bir meşale alıp Howard'm odasından çıktı.

Yol boyunca birkaç muhafızla karşılaştı ama hiçbiri onu durdurmaya çalışmadı. Ne onu selamladılar ne de herhangi bir şey söylediler. Ona nasıl davranacaklarını bilemedikleri için onu rahat bıraktıkları hissine kapıldı.

Müzeyi tek başına buldu. Bot'un kıyafetleri kapının yanında küçük bir yığın şeklinde duruyordu. Kardeşinin gömleğini burnuna bastırıp şampuan, fıstık ezmesi ve bebek kokusunun tatlı karışımını içine çekti. İlk kez için gözleri doldu.

"Gregor?" diye bir ses duydu arkasında.

Vikus müzeye girerken gömleği çantaya sokup gözlerini sildi.

"Selam Vikus," dedi. "N'aber?"

"Konsey Felaket Kehaneti ile ilgili olarak diğerlerinden ayrılan ilk toplantıyı az önce sona erdirdi. Ben Nerissa'nın yorumunun doğru olduğuna ikna oldum ama uyuşmazlık var. Yeni bir fikir olduğu için bu bekleniyordu. Ama karar verilene kadar Nerissa'mın sözleri geçerliliğini koruyacak. Bu değişebileceği için buradan olabildiğince çabuk ayrılmanın en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Bana uyar," dedi Gregor. "Peki diğerleri?"

"Andromeda ve Howard'a karşı olan suçlamaların yinelenmeyeceğine inanıyorum. Masum olduklarına dair verdiğin ifade oldukça ikna ediciydi," dedi Vikus.

"Peki Ares?" diye sordu Gregor.

Vikus iç geçirdi. "O daha büyük bir risk içinde. Ama yine suçlanacak olursa, kaçabilmesi için ona haber vereceğim. En azından idamdan kurtulabilir."

Gregor başını salladı. Bu umduğu kadar iyiydi.

"Yanında götürmek istediğin herhangi bir şey var mı?" diye sordu Vikus, rafları göstererek.

"Kendi eşyalarımız dışında bir şey istemiyorum," dedi Gregor.

"Kendin için değilse bile ailen için," dedi Vikus. "Baban nasıl... Öğretmenlik yapmaya devam ediyor mu?"

"Hayır, hâlâ çok hasta," dedi Gregor.

"Nasıl yani?" dedi Vikus kaşlarını çatarak.

Gregor babasının bulgularını sıraladı. Babasının sağlığı Yeraltı'nın onlardan çaldığı tek şey değildi.

Vikus daha fazla ayrıntı öğrenmek için onu sorguladı ama Gregor dayanamadı. "Bilirsin, belki şu saati alırım," dedi, pilleri alırken gördüğü guguklu saati göstererek. Bunu konuyu değiştirmek için söylemişti ama o saati sevebilecek birisini tamyordu.

"Senin için sardırıyorum," dedi Vikus.

"Harika, dediğin gibi buradan gitmek için Ares'in uyanıp uyanmadığına bakacağım," dedi Gregor. Kıyafetlerini alıp müzeden çıktı. Vikus, Nerissa'dan bir iki şey öğrenebilirdi. Bazen insanlar konuşmak istemezdi.

Howard'ın odasına giderken yolu karıştırdı. Rota tanıdık değildi ve müzede içine attığı gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Eh, belki ebeveynlerinin önünde ağlamaktansa burada ağlamak daha iyiydi. Sola döndü, ardından sağa, ardından geldiği yoldan geri döndü. Neredeydi? Kardeşi neredeydi? Az önce buradaydı, kıyafetleri ondaydı, onu kollarında hissedebiliyordu... Bot!

Vazgeçti ve alnını taş duvara dayayıp acısını içine gömererek hıçkıra hıçkıra ağladı. Zihnini kardeşinin görüntüsü doldurdu. Kızaktaki Bot... Ona nasıl tek ayağının üstünde zıpladığını gösteren Bot... Alınları birbirine değerken Bot'un tersyüz gözleri...

İKİ SİRA

MİNİK, MİNİK PARMAKLAR

BOT ON... BURNUMU OYNATIRIM

ÖFFF!

Howard'm ağlamasını engellemek için söylediği aptal banyo tekerlemesini söylemeye çalışan sesini bile duyabiliyordu.

BURNU OYNAT

DOKUZ, ON PARMAK

Doğru düzgün söyleyemiyordu. Sözler **çok karışık**...

ON PARMAK PARLAK DIYE ONLARI YIKA.

Ve ardından hapşırdı.

Gregor başını kaldırdı. Bu hiç de mantıklı değildi. İkinci bir hapşıрма duydu. Zihninde değil. Sarayda. Koşmaya başladı.

İKİ SİRA

MİNİK, MİNİK PARMAKLAR

Ya tamamen aklını kaybediyordu...

BOT ON... BURNUMU OYNATIRIM

ÖFFF!

...ya da bu ses gerçektir! Duvarlara ve ona durmasını söyleyen iki muhafıza çarparak koridorlarda koştu. Durmadı.

BURNU OYNAT

DOKUZ, ON PARMAK

Gregor son dize için odaya tam zamanında girdi.

ON PARMAK PARLAK DİYE ONLARI YIKA.

Etrafı altı iri hamam böceğiyle çevrili kardeşi onlara nasıl yıkadığını göstermek için elleriyle parmaklarını ovarak yerde oturuyordu. Odada sendeleyerek ilerleyip onu kollarına aldı ve kulağında mutlu bir ses cıyaktıken sıkıca sarıldı.

"Merhaba!"

BOLUM

27

*M*erhaba/" dedi Gregor, onu bir daha asla bı-rakmayacağını düşünerek. "Ah, merhaba! Nerelerdeydin küçük kız?"

"Yüzmeye gittim, atta gittim. Telebek," dedi Bot.

"Tamam, peki," diye güldü Gregor. "Kulağa harika geliyor." Neler olduğunu diğerlerine sormak zorunda kalacaktı. "Selam Temp," dedi hamam böceklerine dönerek ve ardından bir şeylerin yolunda olmadığını fark etti. Önünde ikişer kusursuz anten ve altışar sağlam bacakla altı hamam böceği duruyordu. Belki sonunda onları ayırmayı öğreniyordu, çünkü hiçbirinin Temp olmadığını biliyordu.

"Temp nerede?" diye sordu ve altı çift anten de eğildi.

"Bilmiyoruz, biz, bilmiyor," dedi hamam böceklerinden biri. "Pend'im ben, Pend."

Gregor yalnızca emin olmak için etrafında tam bir tur döndü. Burası yere inen platforma binebileceğiniz odaydı.

Temp orada değildi. Ne de Luxa ile Aurora. Bot'a daha sıkı sarıldı.

O sırada peşinde birkaç muhafızla odaya aceleyle Vi-kus girdi. Bot'u görünce yüzü aydınlattı. "Dönmüşler!" dedi Gregor'a.

"Yalnızca Bot, Vikus. Üzgünüm," dedi Gregor ve yaşlı adamın yüzünden kanın çekildiğini gördü.

Vikus hamam böceklerine döndü. "Hoş geldin, Pend. Prensesi getirdiğiniz için çok teşekkürler. Söylesene, diğerlerinin kaderi ne oldu?"

Pend onu aydınlatmaya çalıştı ama hamam böcekleri çok az şey biliyordu. Bot'un telebeği olması gereken bir güve, Bot'u topraklarına getirmişti. Küçük kızı ve Temp'i kayalarda saklanırken gördüğünde Ölü Topraklar'da uçuyormuş. Temp çok zayıf düşmüş ve daha fazla ilerleyemi-yormuş. Güveye, Bot'u diğer sürünenlere götürmesi için yalvarmış. Güveler ve hamam böcekleri müttefik oldukları için güve kabul etmiş. Sürünenler Temp'i kurtarmak için bir grup gönderdiğinde, onu hiçbir yerde bulamamışlar.

"Hiç torunumdan bahsettiler mi?" diye sordu Vikus. "Kraliçe Luxa?"

"Kaçın, dedi Kraliçe Luxa, kaçın," dedi Pend. "Pek çok kemiren vardı. Temp artık yok dedi."

Vikus uzanıp Bot'un saçlarını okşadı. "Temp uyuyo," dedi kız. "Kestiriyo'. Telebeğe bindim." Etrafına göz attı. "Temp nerede?"

"Hâlâ uyuyor Bot," dedi Gregor. Muhtemelen Tick'in uyuduğu gibi uyuyor.

"Şişş," dedi Bot, parmağını dudaklarına götürerek.

Biri, Dulcet'i uyandırmıştı. Bot'u kucağından almaya çalıştığında Gregor direndi. "Sorun yok Gregor. Onu yıkayıp doğruca sana getireceğim," dedi Dulcet. Söz konusu kişi Dulcet olduğu için ellerinin gevşemesine izin verdi.

Vikus'u, Ripred ile yemek yedikleri yemek salonuna kadar takip etti ve oturdular. Gregor parçaları zihninde birleştirmeye çalışıyordu.

"Anlaşılan," dedi Vikus sonunda, "Maşrapa'da ölmemişler."

"Evet," dedi Gregor. "Ama Tvvtichtip aramızda su olduğundan emindi ve Ares'e yanıt vermediler."

Bir süre sonra, Dulcet temiz ve parlak bir Bot ile içeri girdi. Vikus yemek getirtti. On çocuğa yetecek yemeği mideye indirirken Gregor onu kucağına aldı.

"Bot," dedi Gregor, "şu büyük şeyleri..." O şeylere ne diyeceğini bilemiyordu. 'Yılan' kardeşinin bildiği bir sözcük değildi. "Şu büyük dinazorları gördüğümüzde."

"Sevmedim," dedi Bot. "Dinazorları sevmedim."

"Ben de," dedi Gregor. "Ama onları gördüğümüz zamanı hatırla. Ve bizi yarasanın üzerinden atışlarını. Ve Luxa'nın seninle Temp'i yakalayışını. Nereye gittiniz?"

"Ah, yüzdüm. Çok soğuktu. Başımı çarptım," dedi Bot, başının üstünü ovarak.

Gregor parmaklarıyla kardeşinin buklelerini ayırdı. Kafatasını örten narin derisindeki ufak izleri görebiliyordu. Kardeşi neredeydi? Maşrapa'da değildi. "Büyük bir havuz muydu Bot?"

"Bebek havuzu," dedi Bot. "Başımı çarptım."

Gregor aniden Tvvitçtip'in onları yönlendirdiği tüneli hatırladı. Yarı yarıya suyun altında olanı. Luxa o tünele dalmış ve başarmışsa, giriş çok geçmeden yılanların yarattığı dalgalarla dolmuş olmalıydı. Belki de aralarındaki su oydu. Bir noktada hepsi suda sürüklenmiş olmalıydı yoksa Bot yüzdüğünü söylemezdi. Boğulmaktan nasıl kurtulmuşlardı? Can yeleklerini hatırladı. Geldiğinde Bot'un ki üstünde değildi ama Maşrapa'dayken giyiyordu.

Teorisini Vikus'a anlattı. "Evet, öyle bir şey olmuş olmalı. Ama o durumda Labirent'te kısıp kalmış olacaktı," dedi Vikus. "Bot, sıçanları gördün mü?"

Bot elini burnuna koydu. "Of," dedi. Gregor ilk başta burnunu incittiğini düşündü ama kız, "Sa'gı. Dokunma. Dokunmadım. Of," dediğinde neler olduğunu anladı.

"Onları Tvvitçtip bulmuş. Ya da onlar onu bulmuş," dedi Gregor. "Tvvitçtip miydi Bot? Sargılı olan?"

"Dokunmadım. Of," diye doğruladı Bot, yine burnuna bastırarak.

"Peki sonra ne oldu Bot?" diye sordu Gregor. "Tvvitçtip ile ne yaptınız? Başka sıçanlar da gördün mü?"

"Temp, Bot'u gezdirdi. Hızlı gezdirdi!" dedi Bot ama ondan öğrenebileceklerinin tümü bu kadardı.

"Kemirgenler tarafından saldırıya uğradıklarına kuşku yok. Luxa, Temp'e Bot ile birlikte kaçmasını söyledi, kendisi Aurora ve belki Tvvitçtip ile birlikte dövüşmek için orada kaldı," dedi Vikus. "Şanslarının çok olmadığına eminim."

Gregor şanslarının sıfıra yakın olduğuna emindi ama cesaretlendirici olmaya çalıştı. "Şey, yanlarında Tvvtichtip varsa, o tünellerden çıkmayı başarmışlardır Vikus. Ya da belki sıçanlar onları öldürmeyip esir almak istemiştir. Babama yaptıkları gibi. Yani, Luxa kraliçe, önemli biri."

Belki Gregor bunu söylememeliydi, çünkü esir alınmışlarsa sıçanların Luxa'ya yapabileceği şeylerin düşüncesi ölü olduğunu düşünmekten daha korkutucuydu. Kâbuslardan çılgılık atarak uyanan babasını düşündü...

Vikus başını salladı ama gözleri yaşla parıldıyordu.

"Demek istediğim... Demek istediğim... Bilmiyoruz," dedi Gregor. "Onlara birçok şey olmuş olabilir. Hem bana vermek istediğin armağını hatırladmmı? Hani geçen sefer buradayken?"

"Umut," diye fısıldadı Vikus.

"Evet. Vazgeçme, olur mu?" dedi Gregor.

"Bitti," dedi Bot, tabağını masanın kenarından itip tatminle yere çarpmasını izleyerek. "Bitti."

"Eh, bitirdiysen Bot, eve gitmeye ne dersin?" diye sordu Vikus.

"Evvvet!" dedi Bot. "Eve gidiyorum!"

"Ben kalabilirim Vikus. Ya da Bot'u eve götürüp geri gelir ve Luxa'yı aramanda sana yardımcı olabilirim ve..." diye başladı Gregor ama Vikus sözünü kesti.

"Hayır, Gregor. Hayır. Öldülerse, hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok. Esir düştülerse, yerlerini belirlememiz büyük olasılıkla aylar sürer. O zamana kadar, kim bilir?"

Nerissa'nın kararını iptal edip seni idam edebilirler. Sana ihtiyacım olursa, inan bana, sana haber göndermenin bir yolunu bulurum," dedi Vikus. "Şimdilik eve gitmelisin. Orada kendi sıkıntıların var, değil mi?"

Şey, evet. Gregor nereye gitse sıkıntıları vardı.

Yarım saat içerisinde kendi kıyafetleriyle rıhtıma varmışlardı ve Ares'in sırtına çıkıyorlardı. Onları uğurlamaya gelenler Vikus, Andromeda, Howard ve Nerissa idi.

"Mareth'e selamlarımı ilet," diye seslendi Gregor, Andromeda'ya.

"İletirim, Yerüstlü. Onun da sana selamı var," dedi yarası.

Gregor, Howard'a döndü. "Luxa ve diğerleriyle ilgili herhangi bir şey duyarsan bana haber gönder. Çamaşırhanem şu geçitlerden birinin tam üstünde. Ares hangisi olduğunu biliyor. Bir not ya da onun gibi bir şey bırak, olur mu?"

"Haber iletirim," dedi Howard.

Nerissa'mın ceketinin cebine bir kâğıt rulosu sıkıştırması karşısında afalladı. "Kehanet. Ara sıra üzerinde düşünebilmen için."

Gregor başını iki yana salladı. "Unutabileceğimi sanmıyorum Nerissa. Ama teşekkürler." Ne yapacağını sanıyordu? Eve götürüp çerçeveleteceğini mi?

Vikus ona bir el feneri, guguklu saat şeklinde büyük bir paket ve içinde ağır, taş bir kavanoz olan ipek bir torba verdi. "İlaç," dedi. "Baban için. Talimatlar içinde."

"Ah, güzel!" dedi Gregor. Belki burada babasını iyileştirecek bir şeyleri vardı. Vikus'a sarıldı. "Cesaretini kaybetme, tamam mı Vikus?"

"Tamam. Yüksekten uç, Yerüstlü Gregor," dedi Vikus.

"Yüksekten uç," dedi Gregor.

Bot, havalanırlarken, "Yakında görüşürüz!" dedi, ama rıhtımdan yanıt gelmedi. Bir öncekinde Gregor buraya geri döneceği düşüncesiyle dehşete düşmüştü. Şimdiyse aklında Luxa ve diğerleri olduğundan gitmeye isteksizdi.

"Bana haber verin!" diye bağırdı ama biri yanıt verdiyse bile duymadı.

Ares onları nehrin üzerinden, Su Yolu'ndan ve tünellerden geçirerek Central Park'a çıkan merdivenlerin dibine bıraktı. Bot ile birlikte yarasanın sırtından indi.

"İyi olacak mısın?" diye sordu Ares'e.

"Senin gibi," diye yanıtladı Ares. "Yüksekten uç, Yerüstlü Gregor."

Gregor Ares'in uzattığı pençeyi sıkmak için elini kaldırdı. "Yüksekten uç, Uçucu Ares."

Ares tünelin karanlığında havalandı ve Gregor ile Bot merdivenleri tırmanmaya başladılar.

Donmuş taşı hareket ettirmek biraz zaman almıştı ama sonunda Gregor ileri geri oynatarak taşı gevşetmeyi başarabildi. Geceydi. Park boştu. Direk ışıkları yeri örten kar yığınlarını aydınlatıyordu. Güzeldi.

"Kayalım mı? Kaymaya gidelim mi?" diye sordu Bot.

"Şimdi olmaz Bot," dedi Gregor. "Belki başka bir zaman." Kayılabilecek başka bir park bulabilirse. Onu bir daha asla buraya getirmeyecekti.

Taksi tuttular. New York, Noel süslemeleri ve ışıklarıyla yanıyordu. "Bugünün tarihini biliyor musunuz?" diye sordu taksiciye. Adam göstergelerin üzerindeki ucuz takvime vurdu. 23 Aralık. Noel'i kaçırmamışlardı. Hepsi Noel için evde olacaktı. Ve bu fikir kendini dünyanın en şanslı insanı hissetmesine sebep oldu.

Bot kolunun altına sokulup kocaman esnedi. Bot... *Felaket*... Şu anda birbirlerine o kadar benziyorlardı ki tüm Yeraltı kehaneti yanlış yorumlayabilir ve onları birbiriyle karıştırabilirdi. Ama *Felaket* bir yıl içinde büyüdüğünde ne olacaktı? Kehanette öngörülen canavar mı olacaktı yoksa tamamen farklı bir yaratık mı? Ripred'in onu yetiştirme konusunda iyi iş çıkartacağını umuyordu.

Ripred tüm doğru şeyleri yapsa bile, yavru kontrolünden çıkabilirdi. Gregor'un ebeveynleri harikaydı, oysa onun durumu ortadaydı; bir öfkeciydi. Artık evde olduğuna göre herhangi bir kavgaya karışmamak için çok çok dikkatli olması gerekecekti. Ripred ile ortak özellikleri hakkında daha fazla konuşmak isterdi. "Aşağı indiğim bir dahaki sefere..." diye düşündü Gregor ve vücudundan bir sarsıntı geçti. Çünkü bir dahaki seferin olacağını biliyordu. Artık Yeraltı ile çok bağı, önemseyeceği çok şey vardı: Hâlâ yaşıyorlarsa Luxa, Aurora, Temp ve Tvvitchtip'i bulmak; Ares'i korumak; ona yardım etmiş arkadaşlara yardım etmek.

Gregor, Bayan Cormaci'nin ona verdiği paranın kalanını taksiye ödedi.

Asansör bozuktu, o yüzden Bot'u merdivenlerden çıkardı. Eve girdiklerinde babası onları kucaklamadan önce ancak üç adım atabilmişlerdi. Dakikalar içinde bütün ev

ayaktaydı. Annesi onu öpüyor, Lizzie elini tutmuş dönüyor, büyükannesi yatak odasından ona sesleniyordu. Milyonlarca soru sordular ama perişan görünüyor olmalıydı, çünkü annesi yüzünü ellerinin arasına alıp, "Gregor, yatmak ister misin bebeğim?" diye sordu. İhtiyacı olan şey kesinlikle buydu.

Ertesi sabah bütün hikâyeyi anlattı. Kötü kısımların bazılarını yumuşattı, çünkü herkes çok korkmuş görünüyordu. "Ama sorun yok. Bot sözü edilen bebek değildi. Bahsedilen *Felaket*'di. O yüzden sıçanların onu istemesi için bir neden yok artık," dedi Gregor.

"Bebek değilim. Koca kızım," dedi babasının kucağında oturan Bot; bir yandan da kanepenin koluna küçük plastik hayvanlarını diziyordu. "Yarasaya bindim. Yüzdüm. Temp uyuyor. Telebeğe minik, minik parmakları söyledim."

"Peki ya sen, Gregor?" diye sordu annesi.

"Şey, *Felaket*'i öldürme fırsatım vardı ama yapmadım, bu yüzden sıçanların peşime düşeceğini sanmam." Regalialıların bunu yapabileceğini söylemedi. "Ah, hey, bakın Bayan Cormaci'ye ne getirdim. Saat. O kadar iyiydi ki ve şu eski saatleri ne kadar sevdiğini bilirsiniz..."

Gregor paketi açınca ortalığı bir para yığını kapladı. Şaşkına dönerek paketi kanepeye boşalttı. Saat vardı, tamam. Ama Vikus onu paraların içine sarmalarını söylemişti. Müzedeki bütün o cüzdanlar artık hafiflemiş olmalıydı, çünkü kanepede gerçek anlamda binlerce dolar vardı.

"Aman Tanrım," dedi büyükannesi. "Bütün bunlarla ne yapacağız?"

"Faturaları ödeyeceğiz," dedi annesi sertçe. Yüzü yumuşadı. "Ve sonrasında Noel'i kutlayacağız."

Kutladılar da. Ertesi gün Noel olduğundan el birliğiyle etrafta çılgın gibi koşuşturuyor olmaları gerekiyordu ama kimin umurundaydı? Gregor, Lizzie ve anneleri alışverişe gittiler. Babası Bayan Cormaci'nin guguklu saatini temizlerken, büyükannesi ve Bot televizyonda Noel özel programını izliyorlardı.

Faturalar için kenara para ayırdıktan sonra bile, Noel için fazlasıyla paraları kalmıştı. İlk olarak, eski metal çamaşır arabasıyla alışverişe gidip içini kuru gıdayla doldurdular. Gregor mutfak dolaplarını açtığında en azından bir haftalığına gerginlik yaşaması gerekmeyecekti. Köşede Noel ağaçları satan adam sezonu kapamak üzere olduğu için ağacı onlara yarı fiyatına verdi. Gregor ve annesi armağan almaya giderken Lizzie ağacın süslenmesine yardım etmek için evde kaldı. Annesi onu gözünün önünden ayırmadığı için, Gregor, onun için sürpriz olacak bir armağan almakta güçlük çekti.

"Anne, seksen altıncı sokağın ortasında peşimden dev bir sıçan gelecek değil ya," dedi. "Dışarıda milyonlarca insan var."

"Sen yalnızca seni görebileceğim bir yerde dur," diye karşılık verdi annesi.

En sonunda, annesi herkese çorap alırken, Gregor da ona bir çift küpe almayı başardı.

O akşam Bayan Cormaci onlar için kucak dolusu armağanlarla geldiğinde, kapıyı Gregor açtı.

"Demek sonunda hasta yatağından kalktın, bayım," dedikadin.

Gregor ilk önce kadının neden bahsettiğini anlamadı; ardından grip olması gerektiğini hatırladı. "Evet, bu seferki beni oldukça mahvetti."

"Bir deri bir kemik kalmışsın," dedi Bayan Cormaci ve ona bir tabak Noel kurabiyesi verdi.

Gregor, saati açtığı anda kadının yüzünün bir fotoğrafını çekmek isterdi. Kadının çok şaşırdığına şüphe yoktu. "Ah Tanrım! Nereden buldunuz bunu?"

Bir duraklama oldu.

"Eski eşyalar satan şu yerlerin birinde," dedi Lizzie.

"Antikacıda mı?" diye sordu Bayan Cormaci.

"Yoo, hayır, yalnızca ikinci el mağazasından," dedi babası. Bu da bir bakıma doğrudu.

Gregor kadınla beraber çıkıp saati evine taşıdı. Kadın kapıda durup yarın çocuklarının uçakla geleceğinden ve bir Broadway müzikali için bilet aldığından bahsetti. Gregor'un ayaklarına bakıyordu.

Gregor ayaklarına baktı. Botları berbat durumdaydı. Ares'in pençelerinden dolayı fena halde çizilmiş, kan ve mürekkep balığı sıvısıyla yol yol olmuş, bir ucu içeri göçmüşü. Gregor bir hikâye uyduramadan kadın konuştu.

"Eh, onları çok fazla kullanmış gibi görünüyorsun," dedi kadın.

Gregor yanıt vermedi. Ona bir kez daha yalan söyleyemezdi; kadın onlara karşı çok iyi davranıyordu.

"Bir gün bana güvenebileceğini anlayacaksın Gregor," dedi kadın.

"Size gerçekten güveniyorum Bayan Cormaci/" dedi Gregor yarım ağızla.

"Öyle mi? Grip. Hmm," dedi kadın. "Önümüzdeki Cumartesi görüşürüz." Başını iki yana sallayıp kapıyı kapadı.

Ağaç süslenmiş, buzdolabı tıka basa doldurulmuş, çoraplar asılmış, Gregor ve annesi dışında herkes yatmıştı. İkisi, Gregor'un odasında armağanları paketliyolardı. Gregor, son birkaç paketi yapmayı annesine bırakarak parmak uçlarında oturma odasını toplamaya gitti. Babası çekyatta huzur içinde horluyordu; belki aldığı ilaç işe yarardı. Çorapları kapının yamndaki askıya aşılabilmeleri için paltoları Lizzie'nin bıraktığı yerde bir yığın halindeydi. Onları toplarken, paltosunun cebinden cep telefonu düştü. Telefonu cebine koyarken bir şey hissetti.

Cebinin dibinde Nerissa'nın ona verdiği kehanet vardı. Bütün gün oradaydı ama fark etmemişti. Ne demişti kız? Kehanetin üzerinde düşünmesi mi gerekiyordu? Kızın ne demek istediğinden emin değildi.

Gregor kâğıdı açıp Noel ağacının ışıklarına tuttu. Kehanette bir şey yanlıştı. Tersten yazılmış olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Başlığı parmağıyla sağdan sola takip ederek sözcükleri okudu. "Felaket Kehaneti"... Hayır, bir dakika! İlk sözcük 'Felaket' değildi. 'Kan'di.

Annesi büyük bir paket yığınıyla odaya girerken rulo-nun üst tarafını bırakıp kâğıdın kapanmasını sağladı.

"Hazır mısın?" diye sordu annesi. Gregor, kâğıdı cebine koyup kollarını uzattı. "Elbette," dedi. "Hiç olmadığım kadar hazırım."

TEŞEKKÜRLER

Mükemmel menajerin Rosemary Stimola'ya, olağanüstü editörüm Kate Egan'a ve Gregor ile hem bu sayfalarda hem de dünyada kusursuzca ilgilenen Scholastic Press'in muhteşem yayın yönetmeni Liz Szabla'ya çok teşekkürler. Çok sayıda teşekkür de Scholastic'teki harika insanlara gidiyor özellikle imza günleri alanında bana rehberlik ve eşlik eden Elizabeth Eulberg'e.

Geçen yıl ölen babam Michael Collins'e özel sevgilerimi gönderiyorum. Gregor yolculuğuna devam ederken yanımda oldu; bu serinin yaratılmasında önemli katkıları vardı ve hala benimle olmaya devam ediyor. Her zaman benimle uçacak. Ve bu kitaplara düşünceli katkıları ve verdiği coşkulu destek için de annem Jane Collins'e sonsuz minnettarlığımı sunmak isterim.

Teşvikleri, heyecanları ve ülkede dolaşıp duymazdan gelinemeyecek kadar yüksek sesle *Gregor ve Gri Kehanet* hakkında konuşmayı alışkanlık haline getirdikleri için arkadaşlarıma ve aileme de teşekkürler.

En çok da, her şeyi değerli kılan Cap, Charlie ve Isabel'e sevgiler.